

**ALLE MACHT
AAN DE
ARBEIDERS**

AMADA_KJB/ML

***zelfkritiek
van de
rechts - opportunistiese
anti - partij - organisatie***

DE VONK

uitgeverij Proletarische Opvoeding
alle post: m.l. deroeck. postbus 473. 2000

okt. 1975

I N H O U D S T A F E L .

- I. DE EVOLUTIE VAN DE RECHTSE LIJN IN AMADA, LATER GEKONKRETISEERD IN DE GROEP BRUSSEL-ZUID, MOG VOOR DE AFSPLITSING UIT AMADA.
- II. DE AFSPLITSING VAN BRUSSEL-ZUID.
September - december 1971.
- III. DE VONK IN DE INDOCHINA-KAMPAGNE. 1972 - 1973.
- IV. DE VONK IN DE FORD-STAKING. Januari 1973.
- V. DE ONTBINDING VAN DE VONK. Juni 1973.
- VI. DE VERSCHILLENDE TENDENZEN IN DE "REKTIFIKATIE"
VAN DE VONK. April - mei 1973.

I. DE RECHTSE LIJN IN DE BEWEGING: maart 1970 - mei 1971

In dit deel bespreken we 3 periodes:

A. de periode na Mijnwerkersmacht - maart 1970

B. november - december 1970

C. mei 1971.

In elk van die periodes zullen we aan de hand van de belangrijkste teksten de strijd tussen de 2 lijnen analyseren, we zullen nagaan welk standpunt er toen in die bepaalde situatie er door AMADA verdedigd werd en hoe de lijn van de latere "De Vork" er zich tegenover definieerde.

A. DE PERIODE NA MIJNWERKERSMACHT: MAART 1970.

de situatie

Vóór Mijnwerkersmacht was de belangrijkste tegenstelling in de beweging de tegenstelling tussen enerzijds zij die naar de fabrieken wilden om er de basis te leggen van een marxistisch-leninistische partij, opgebouwd volgens de principes van het leninisme, en anderzijds een coalitie van allen die 'mistevreden' waren met deze lijn en een 'kulturele revolutie' wilden; er waren hierbij twee vleugels: een deel dat helemaal niet naar de arbeidersklasse wilde, maar onder de linkse kleinburgerij 'marxistisch-leninistisch' werk wilde doen; een deel dat op een economistische en sulvistische rechtse lijn naar de arbeidersklasse wilde ("het volk dienen, niet leiden").

In de grote mijnstaking hebben de revolutionaire en marxistisch-leninistische studenten toen die beslissende stap gezet om zich met de arbeidersklasse te verbinden. De revolutionaire studenten organiseerden samen met de voorhoede-mijnwerkers Mijnwerkersmacht, het optrad als stakingsleiding en 24 uur op 24 praktisch had in de klassestrijd. In de periode van Mijnwerkersmacht was het de eerste keer dat de marxistisch-leninistische studenten een enorme ervaring opdeden in de klassestrijd en waarin ze probeerden het marxistisch-leninisme in te brengen in de klassestrijd. Het was een periode van hevige strijd tussen de twee lijnen in de beweging. De rechtse lijn wilde het houden bij de radikale loonstrijd. De linkse lijn wilde die strijd richten naar de revolutie.

Na de mijnstaking stelden de militanten zich de vraag: wat zijn de taken van de revolutionaire studenten in de arbeidersklasse? Welk is de verhouding tussen economische en politieke strijd? Moeten wij een partij opbouwen en hoe?

Geanalyseerde teksten

De strijd tussen de 2 lijnen op dat ogenblik kunnen we schetsen aan de hand van twee teksten uit die tijd:

- de 'tekst Gent' die de lijn naar voor brengt door AMADA verdedigd.
- de 'tekst Leuven' die tegen die van Gent is geschreven en waarin we de latere Vorklijn al terug vinden.

In die twee teksten analyseren we drie hoofdpunten:

1. Het binnenbrengen van het marxistisch-leninisme in de arbeidersklasse.
2. De taken van de communisten.
3. De opvattingen over de partij-opbouw.

Daarna volgen nog enkele meer sekundaire punten.

A. 1. Het Marxistisch-Leninisme moet binnengedragen worden in de arbeidersklasse.

In de tekst over "Clarté" van AMADA lezen we:

"Het wetenschappelijk socialisme en de spontane klassenstrijd zijn twee verschillende bomen die hun wortels hebben in dezelfde grond. Die grond, dat zijn de kapitalistische produktieverhoudingen. (...) Dit is de grond van waaruit de spontane klassenstrijd (...) is opgeschoten. Uit diezelfde grond, maar apart, is het wetenschappelijk socialisme opgeschoten. (...) Het socialisme als wetenschap kon alleen ontworpen worden en verder uitgewerkt door revolutionairen die over een diep wetenschappelijk inzicht beschikten. Het socialisme als wetenschap is niet iets dat als vanzelf uit de spontane strijd van de arbeiders ontstaat. Het socialisties bewustzijn is dus iets wat in de klassenstrijd wordt binnengedragen en niet iets dat spontaan uit de klassenstrijd ontstaat." (1/01 - 1/02)

In de jonge beweging werd scherp strijd gevoerd over dit fundamenteel vraagstuk. In november 1969 greep in Leuven een zogenaamde "Kulturele Revolutie" plaats, waar de opportunisten zegden: "Het is niet zeker dat de arbeidersklasse niet zelf haar revolutionaire theorie zal ontwikkelen". Daartegenover stond het standpunt van de "Gentse Studentenbeweging" die stelde: "Het socialisme is een wetenschap en wordt dan ook op de eerste plaats uitgewerkt door revolutionaire intellectuelen", en "Wanneer de revolutionaire theorie in de strijd in de massa binnendringt, dan wordt zij een enorme materiële kracht."

De grote Mijnsatking bracht een zware slag toe aan de theorieën van de 'Kulturele Revolutie'; maar onmiddellijk na de staking, en op basis van nieuwe ervaringen, kwam het debat in alle hevigheid weer op gang.

In het "bilan van Mijnwerkeremacht" lezen we op blz. 13 en volgende:

1. De voorzitter zegt dat 'we' een stevige greep moeten hebben. Tijdens de mijnsatking hadden we geen stevige greep. We gingen wel regelmatig naar het piket, maar we wisten daar niet wat we doen moesten. We waren sympathisanten en de mensen vonden ons sympathiek. (...) We zijn niet konstant en permanent onder de arbeiders gebleven, we zijn niet permanent met hen gaan spreken. We hebben de mensen die we relatief goed vonden, niet systematisch aangesproken. (...) Ze kunnen niet optreden als een militant die zichzelf aanleerd: ze hebben geen vorming genoten. Noch theoretisch (marxisme-leninisme), noch praktisch (alles wat betrekking heeft op de actuele strijd van het proletariaat in Europa).

2. De voorzitter zegt ook dat 'alle ideeën van pessimisme en onmacht' moeten bestreden worden. De Leuvense mitologie van 'Dien het volk!' bleek een idee van pessimisme en onmacht te zijn. We stonden aan de mijn een klerikaal- humanitaire vorm van toerisme te bedrijven. Het is de arbeidersklasse die ons gedwongen heeft om op te houden met die belachelijke (en in feite zeer burgelijke...) houding 'Nederige leerlingen'. Wat wil het proletariaat? Het wil dat iedereen zich maximaal met al zijn capaciteiten inzet voor de strijd. Als ge er het maximum niet uithaalt, zijt ge een boergeen. En wij, nederige leerlingen, haalden er niets uit.....

Dit is het gevolg van de opportunistische lektuur van het werk van de voorzitter: men leest en citeert wat in zijn eigen klein-burgelijk kraam past. De voorzitter zegt: "we moeten de leraars zijn van de massa en terzelfdertijd, iedere dag de

leerling van de massa's." De leraar zijn betekent voor ons durven initiatief nemen; durven vooruit trekken, durven spreken en durven uitleggen, direkt vergaderingen durven bijeenroepen van de stakers die voor de poort staan; op die vergadering uitleg durven geven over de klassenstrijd en initiatieven durven voorleggen. (...)

3. We moeten een maximum aan praktische punten organiseren met de bedoeling de politieke discussie te voeren en de uitbouw van de organisatie te beginnen. Dit is de essentiële lijn van ons werk, het centrale orde-woord."

A.1.a. eerste reeks citaten uit tekst Gent.

"De marxistische-leninistische vorming moet er de militanten toe in staat stellen de strategie van de Beweging te begrijpen en actief deel te nemen aan de uitwerking van de tactiek." (p.1)

"We moeten de uitwerking en de permanente verbetering van onze politieke lijn doorvoeren op basis van het marxisme-leninisme." (p.3)

Het is duidelijk dat de lijn die Gent verdedigt erin bestaat het wetenschappelijk socialisme als een wetenschap te beschouwen en ze als dergelijke te behandelen. Leuven zegt daarover:

o "(...) omdat juist het meest knellende punt onze praktijk is, van waaruit pas de theorie verder kan groeien." (p.7)

Aan de unief was er binnen SVB een leidende kern die zich het marxisme-leninisme tamelijk uitvoerig had eigen gemaakt; een groot aantal revolutionaire intellectuelen "volgden" de aangegeven lijn zonder zich in te spannen om zelf het marxisme te verwerven en de burgerlijke opvattingen te kritiseren. Talrijke van deze studenten werden vidden in de klassenstrijd geworpen in Limburg; ze deden er in een minimum van tijd van 6 weken een enorme hoeveelheid praktische ervaring op. 6 weken intense klassenstrijd betekent meer dan 2 jaar "rustig" werk. Vanuit deze situatie volgt de noodzaak om:

- alle intellectuelen een grondige marxistische-leninistische kennis te geven
  - alle praktische ervaring te verwerken aan de hand van de theorie.
- Defecte lijn verzette zich tegen beide onder voorwendsel dat de "praktijk" het belangrijkste was; daarmee spraken ze hun minachting uit voor de feitelijke praktijk van 6 weken klassenstrijd.

A.1.b. de crisistheorie van Gent. (uit de tekst Leuven omdat deze die theorie van Gent aanvalt).

De revolutionaire lijn stelde dat de brede massa's in elke crisis een stap dichterbij de socialistische revolutie komen, wanneer het proletariaat en zijn partij een juiste leiding geven aan de actie van de brede massa's. Gent stelt dan de vragen:

"Zijn er massale acties van het proletariaat op komst? Wanneer valt de komende algemene stakingbeweging te voorzien? Is de beweging politiek voorbereid op zijn rol? - de organisatie van de strijd, de leiding van het proletariaat in de strijd, enz... - in die eerstkomende crisistoestand?" (tekst Leuven p.1)

Uit die theorie haalt Gent, bepaalt Gent haar taken: nl. de ervaring van de mijnstaking consolideren, er de lijn uit bepalen voor de klassenstrijd die komen gaat. Het basisstandpunt is: een kommunistische partij opbouwen die een politieke lijn uitwerkt waarmee ze de komende strijd van het proletariaat zal kunnen leiden naar de socialistische revolutie. In de tekst van Gent staat er:

"We dienen initiatief te nemen in de arbeidersstrijd en een dynamische houding aan te nemen. Tijdens de laatste stakingen hebben we

vastgesteld dat er een oporne honger bestaat naar kennis onder het proletariaat. (...) Het nationaal blad is een middel om het initiatief van de militanten te stimuleren. Het is een middel om zich effectief met de arbeidersklasse te verbinden "

En wa: verder:

"We moeten politieke vorming en politieke discussie systematies inbrengen in de vergaderingen van de autonome organisatie. De versmelting van de revolutionaire theorie (...) met de ervaring van de meest bewuste arbeiders, is de noodzakelijke voorwaarde voor de oprichting van een revolutionaire partij." (p.5)

Daartegenover staat dan de opportunistische fasentheorie van Leuven. Leuven verzet zich tegen de analyse van Gent, nl. dat de taak van de beweging op het huidige ogenblik is de revolutionaire intelektuelen en voorhoede arbeiders te vormen in het wetenschappelijk socialisme en deze dan in de arbeidersklasse binnen te brengen via een kommunistische krant; dus een politieke lijn uitwerken en de KP oprichten.

Leuven steunt zich op de opportunistische fasentheorie. Volgens Leuven verloopt de revolutie in fasen:

"(...) in de beweging de huidige fase van onze strategie duidelijk definiëren. Deze politieke strategie moet namelijk, wil zij wetenschappelijk gefundeerd zijn, aangepast zijn aan elke fase van de kontradikties in het imperialisme. Wanneer men inzake strategie de fasen door elkaar haalt, dit wil zeggen dat men de objectieve studie der kontradikties verwaarloost waardoor de politieke toestand wordt bepaald waarin we zitten, maakt men onvermijdelijk strategische fouten. De zg. 'strategie van crises' bv. dreigt zulke politieke analyse te verwaarlozen." (p.2)

En ook:

"Daartegenover moet gesteld worden dat het probleem van strategie in zulke optiek te partieel benaderd wordt." (p.1)

Het enige doel van die fasentheorie hier is aan aanval op Gent en dit om de taken die Gent stelt niet te aanvaarden. Er wordt dan kritiek gemaakt dat die taken niet juist kunnen gesteld worden omdat ze geen rekening houden met de fase waarin we zitten; de politieke analyse van de fase is 'verwaarloosd', 'partieel', omdat 'de fasen dooreen worden gehaspeld'.

Voor Leuven komt het erop aan te zeggen dat het nu nog veel te vroeg is om de door Gent gestelde taken op te nemen, vermits we nog in een andere fase zitten. En inderdaad, verder in de tekst Leuven vinden we:

"Wij stellen vast dat de Belgische arbeidersklasse niet subjeektief revolutionair is." (p.2)

Leuven trekt daar natuurlijk het besluit uit: vermits de arbeidersklasse nu (we zitten in een andere fase) nog niet voor het wetenschappelijk socialisme vatbaar is (niet subjeektief revolutionair) moeten we de revolutionaire intelektuelen niet vormen en moet het wetenschappelijk socialisme nu nog niet door hen in de arbeidersklasse binnengebracht worden.

De tekst Leuven p.4:

"Het is niet door de marxistische theorie te doceren aan de arbeiders dat men de arbeidersklasse subjeektief revolutionair maakt." Het 'doceren' bedoelt Leuven hier duidelijk 'in de arbeidersklasse binnenbrengen'. En verder:

"De arbeiders zullen alleen overtuigd worden van de juistheid van de marxist-leninistische visie wanneer dat uit een juist geleide konkrete strijd naar voor komt."

Of anders gezegd: de revolutionaire theorie komt voort uit de strijd

zelf, uit de ervaring; we zitten nog in de fase waarin de arbeidersklasse 'ervaring' moet opdoen.
De fase-theorie van Leuven, deze ekonomistische theorie, komt hierop neer: - (eerste stadium) leren bewijzen dat we het vertrouwen waard zijn door te leren de zuiver ekonomische strijd van de arbeiders te organiseren e.i. naar overwinningen te leiden.
- (tweede stadium) pas daarna hebben we het recht om onze politiek binnen te brengen.

De 2 lijnen staan dus klaar tegenover elkaar: onze politiek in de arbeidersklasse binnenbrengen tegen "afwachten en enkel de ekonomische strijd hard voeren om de arbeiders te bewijzen dat we het waard zijn om hen 'de politiek' te leren."
Deze tegengestelde opvattingen over het ontstaan en de rol van het marxisme-leninisme bepalen welke taken de kommunisten opnemen en welke opvattingen men heeft over de partij.

A. 2. De taken die de kommunisten opnemen in de klassenstrijd worden bepaald vanuit de politieke analyse die ze maken van de wereldsituatie, van de mogelijkheid van de revolutie.

De tekst Leuven stelt dus dat het 'nog te vroeg' is om het marxisme-leninisme binnen te brengen in de arbeidersklasse. De opportunisten maken een analyse van de wereldsituatie die hen ervan ontlaast de fundamentele taken van de kommunisten op te nemen.

A.2.a: De opvatting over de 4 hoofdtegenstellingen van Leuven:

- "De hoofdtegenstelling op wereldschaal heeft zich verplaatst naar de konfrontatie tussen het imperialistisch blok en de bevrijdingsbewegingen in de derde wereld." (p.3)

En verder:

- "Elke ontwikkeling in deze kontradiktie is van rechtstreekse invloed op de tegenstellingen binnen de imperialistische landen
- zelf." (p.3)

De basis van deze analyse is volledig vals. De Chinese kameraden schrijven:

"In onze brief van 14 juni hebben we duidelijk doen uitkomen dat de fundamentele tegenstellingen van de huidige wereld de volgende zijn: socialisties kamp tegen imperialisties kamp; burgerij tegen proletariaat in elk kapitalisties land; onderdrukte volkeren tegen imperialisme en interimperialistiese tegenstellingen" (Les Défenseurs du Neo-colonialisme)

Niet één van de 4 fundamentele tegenstellingen is de hoofdtegenstelling, waarvan al de andere afhangen.

"De marxisten-leninisten zeggen dat de tegenstelling tussen imperialisten en onderdrukte volkeren niet de hoofdtegenstelling is."

"Azië, Afrika en Latijns-Amerika zijn de gebieden waar de tegenstellingen in de wereld samenlopen. Het konvergentiepunt van de tegenstellingen in de wereld, het konvergentiepunt van de politieke strijd op wereldvlak IS NIET VAST. Het verplaatst zich in functie van het op en neer gaan van de strijd op internationale schaal en de revolutionaire conjunctuur. Wij zijn ervan overtuigd dat, met de ontwikkeling van de tegenstelling en de strijd tussen het proletariaat en de burgerij, de goede dag zal komen, waarop een grote strijd zal geleverd worden in West-Europa en Noord-Amerika. (...) Zonder twijfel worden zij op dat moment het konvergentiepunt van de politieke strijd op wereldvlak, het konvergentiepunt van de tegenstellingen in de wereld." (Les Défenseurs du Neo-colonialisme).

De konklusie die Leuven trekt, als ze beweren dat de politieke strijd nu (in deze fase) in de landen van de derde wereld plaats vindt, is natuurlijk om te kunnen besluiten dat de Belgische arbeidersklasse nog niet rijp is voor de politieke strijd en dat de kommunisten dus alleen moeten vechten binnen het kader van de economische strijd. Inderdaad op p.4 van de tekst van Leuven vinden we:

• "Het ekonomiese karakter van de arbeidersstrijd kan in de huidige fase niet gelooft worden."

Gent baseert zich op de analyse van de Chinese kameraden, dat de hoofdt tegenstelling in de imperialistische landen deze is tussen kapitaal en arbeid. Dat de Belgische arbeidersklasse deze moet oplossen in de socialistische revolutie. Dit wil zeggen dat de marxisten-leninisten ieder gevoelt dat de arbeidersklasse voert moet "richten op het einddoel en op de revolutionaire strijd tegen de kapitalistische staat en het groot-kapitaal. Gent trekt daaruit volgende konklusie: de economische strijd stuit heel gemakkelijk op de regering en op de mindkanten en kan ze heel vlug een politiek karakter krijgen.

En verder:

"We moeten de eigen politieke revendikaties van de arbeiders naar voren brengen. We moeten politieke discussies voeren over de betekenis van die revendikaties, we moeten zoveel mogelijk concreet werk verrichten met de arbeiders."

Gent is er dus van overtuigd dat ook hier politieke strijd geleverd wordt en neemt daarin taken op (eigen politieke revendikaties naar voren brengen). We zullen dit nu meer concreet behandelen in de volgende punten.

Over de taken van de kommunisten in de klassestrijd zegt Lenin:

"De taak van de kommunisten bestaat erin deze syndikalistische politiek om te vormen tot een kommunistische politieke strijd; hun taak bestaat erin van te profiteren van de flitsen van politiek bewustzijn die de economische strijd heeft doen binnendringen in de geest van de arbeiders; te profiteren van deze flitsen om de arbeiders omhoog te heffen tot op het niveau van het kommunistische politiek bewustzijn." (Wat Te Doen p.86)

A.2.b. We zien dat Gent deze taken werkelijk wil opnemen (eigen politieke revendikaties van de arbeiders naar voren brengen). En Gent gaat nog veel dieper op in. Ze gaat vol enthousiasme naar de fabrieken en wil initiatief nemen. Tekst Gent p.5:

"We dienen initiatief te nemen in de arbeidersstrijd en een dynamische houding aan te nemen. (...) Initiatief nemend-aanhoudend werken - zich met de arbeiders verbinden. (...) alle autonome strijden tot ontwikkeling brengen."

Leuven daartegenover neemt die taken niet op. Leuven houdt zich aan de passieve houding van vroeger:

• "Dit impliceert dat we onze passieve houding 'vb. steun aan de piketten'; glechts mogen verlaten wanneer er concrete organisatorische mogelijkheden zijn." (p.9)

A.1.c: Tegenover dat die de strijd optrekt tot politieke strijd, durft Leuven de arbeiders met hun neus op het fabriek. Het is je reinste economisme. Zie tekst Leuven p.4:

• "Indien we op korte tijd niet werken naar revolutionaire arbeiderskernen, gebaseerd op de klassestrijd binnen de fabrieken..."

A.2.d. Gent rekruteert arbeiders nadat ze deze marxistisch-leninistische vorming hebben gegeven (politieke vorming binnenbrengen in de vergaderingen ...).

Leuven daarentegen spreekt bij de rekrutering geen woord over 'rekrutering op proletarische klassepositie'. Leuven zegt gewoon: • "Wij moeten geen mensen rekruteren buiten de praktijk van de klassestrijd." (p.8)

Dit is een economistische opvatting van de partij: enkel mensen rekruteren die in de praktijk bewezen hebben dat ze vooraan staan (in de praktijk van de economische strijd). Met andere woorden de lijn is economistisch - alleen economische strijd voeren. De lijn voor de partij-opbouw is eveneens rechts: alleen strijden voor de economische strijd rekruteren. Het is een aanval tegen de marxist-leninistische lijn die de voorhoede opspoort, zowel in de strijd als er buiten, op basis van een akkoord met de kommunistische politieke lijn.

Tenslotte komen we tot het dorp essentiële punt in de strijd tussen de 2 lijnen, nl. tussen Gent en Leuven

A.3. De opvattingen over de Partij.

In de tekst van AMADA over Clarté vinden we het volgende:

"De arbeidersklasse tot aanvoerder maken van de werkende klassen in de revolutionaire strijd voor de omverwerping van het kapitalisme? De arbeidersklasse 'revolutionaire' strijd laten voeren om verbeteringen te bekomen van het kapitalisme?

Deze vraag naar de inhoud die men aan zijn werk geeft, beslist ook over het probleem: wat voor een organisatie bouwt men op?

De kommunisten wijden hun werk in hoofdzaak aan de uitbouw van de revolutionaire partij. De revisionisten (...) die een zuiver economistische lijn volgden, besteden in de feiten hun aandacht aan de opbouw van een revolutionair syndikaat." (p.2/03)

Zowel de revolutionaire lijn van Gent als de revisionistische lijn van Leuven spreekt over de Partij. We moeten nu nauwgezet nagaan wat er mee bedoeld wordt.

A.3.a. Hoe de revolutionaire partij opbouwen.

De linkse lijn van Gent neemt als basis voor de organisatie, de lijn van Mijnwerkersmacht, de lijn die de ervaring van 6 weken klassestrijd verwerkt aan de hand van het marxisme-leninisme. OM DEZE LIJN DOOR TE DRUKKEN in de gehele beweging is het democratie-centralisme het centrale probleem.

Zie daarvoor de tekst van Gent p.3:

"Het centrale probleem waarmee onze beweging wordt gekonfronteerd is het organisatieprobleem. We moeten in elk centrum een groep mensen organiseren op basis van het democratie-centralisme:

- de revolutionaire intelektuelen moeten zich ten dienste stellen van de klassestrijd van het proletariaat.
- de revolutionaire intelektuelen moeten zich wapenen met de theorie van Marx, Lenin en Mao-Tse Tung." (p.3)

En verder:

"We stellen dus voor een aparte proletarische organisatie op te bouwen die essentieel op de fabrieken gericht is." (p.3)

De revolutionaire lijn van Gent stelt dus dat de proletarische organisatie autonoom (=apart) moet opgebouwd worden. Zij willen een Partij van het proletariaat. Het organisatiewerk is gebaseerd op het democratie-centralisme. Er zijn 2 basisprincipes: revolutionaire intelektuelen die zich ten dienste stellen van het proletariaat en zijn klassestrijd en die zich wapenen met de revolutionaire theorie.

Wat Leuven wil is de organisatie behouden zoals ze vroeger was. Tegenover Gent, die stelde dat de werking naar de arbeidersklasse essentieel is, stelt Leuven een organisatie voorop waarin arbeiders en studenten, soldaten, DNB... op gelijke voet staan. Het is

tiepijs voor de opportunisten - en we zullen dit later ook in "De Vonk" zelf terugvinden - dat men de arbeiders en de revolutionaire intelektuelen die zich inzetten ten dienste van de arbeidersklasse op gelijke voet stelt met de progressieve student die iets wil doen op zijn school of universiteit, in het leger, en hen in dezelfde organisatie wil inschakelen. Want op dat ogenblik zullen de klein-burgelijke intellectuele tendenzen welig tieren binnen de organisatie, wat natuurlijk in de kaart speelt van de opportunisten. Zie daarvoor de tekst Leuven p.5:

- "Het is op basis van een gemeenschappelijke strategie dat de arbeidersklassen, de revolutionaire studentenbewegingen, Solvak en DWB met elkaar kunnen samenwerken."

En verder p.6:

- "Indien de hoofdcontradiktie vandaag imperialisme tegen derde wereld is, betekent dit, dat groepen als DWB en de studentenbeweging een belangrijke taak hebben in de voorhoede van de revolutionaire strijd."

De liniële lijn is dus: de fabriekskernen, de groepen waarin marxist-leninistische intelektuelen en voorkeerde arbeiders samenkomen, vormen de basis, het embryo van de partij; zij moeten APART georganiseerd zijn en zij moeten de politieke lijn aangeven voor alle andere werkteerren (unief, DWB).

De rechte lijn is dus: trachten de fabriekskernen op gelijke voet te stellen met en te verdringen in kleinburgelijke organisaties om aldus een rechte lijn door te drijven en de marxist-leninistische lijn te bekampen. Leuven zegt:

- "Vermits in de huidige fase geen voorwaarden aanwezig zijn die de arbeidersklasse massaal subjeektief revolutionair maken, heeft de politieke organisatie der klasse in een proletarische partij duidelijke beperkingen. Ook in periodes van massale arbeiders-aktie." (p.4)

Wat Gent doet wordt "politiek voluntarisme" genoemd (p.5).

Leuven zegt dus heel duidelijk dat het moment er nog niet is om de Partij op te bouwen (in andere fase).

- En tegenover Gent die de partij autonoom wil opbouwen stelt Leuven:
• "Er dient een onderscheid gemaakt te worden tussen de organisatie der bestaande intelektuelen en de uiteindelijke organisatie der arbeiders als autonome politieke klasse."

Uit die citaten blijkt dat Leuven weigert nu de partij (de politieke organisatie der klasse) op te bouwen. Dat heeft "duidelijke beperkingen".

De revolutionaire intelektuelen mogen zich niet moeien met de arbeiders, ze moeten hun passieve houding bewaren. Dit steekt erachter als Leuven zegt:

- "Onderscheid maken tussen organisatie der bestaande intelektuelen en de uiteindelijke organisatie van de arbeidersklasse."

Als Gent de politieke lijn binnen de arbeidersklasse wil brengen, noemt Leuven dat "politiek voluntarisme".

De stelling van Leuven verdedigt de achterlijkheid van de Beweging, is tegen de samensmelting van de revolutionaire gedachten bijgebracht door de revolutionaire intelektuelen, en de arbeidersstrijd. Zo'n stelling heeft als gevolg dat ze geen revolutionaire partij zal opbouwen, maar wel een reeks ekonomistische groepjes.

A. 3.b. Taken van de partij in de klassestrijd.

Gent stelt dat er een proletarische partij moet opgebouwd worden van arbeiders en revolutionaire intelektuelen die de klassestrijd leiding zal geven.

Daartegenover verdedigt Leuven werkelijk een ekonomistische partij.
 " (...) de organisatie van het proletariaat die moet voortkomen
 uit de strijd zelf der arbeiders (...). De partij zal slechts
 groeien uit de proletarische strijd en intelektuelen kunnen zich
 daarrond organiseren." (p.5)
 "De organisatie van de klasse moet voortkomen uit de strijd van
 de arbeiders."

Leuven beweert dus bij hoog en bij laag dat de kommunistische partij
 spontaan uit de strijd zelf van de arbeidersklasse komt.

Vermits de arbeiders spontaan strijden voor de verbetering van hun
 lot binnen het kapitalisme is dan natuurlijk de organisatie die zij
 daarvoor kreefren een strijdkomitee, revolutionair syndikaat e.d.,
 dus om op een meer radikale manier te strijden voor verbeteringen
 binnen het kapitalisme.

Leuven geeft hetzelfde karakter aan de proletarische partij, namelijk
 een ekonomisties karakter door te zeggen dat die partij 'uit de
 strijd' voortkomt. Leuven trekt daarmee het nivo van de kommunisti-
 tiese partij naar beneden, naar een nivo dat enkel wil strijden voor
 verbeteringen binnen het kapitalisties regime.

A.3.c. Ten slotte staan de 2 lijnen duidelijk tegenover elkaar wat
 betreft de konkrete politieke en organisatorische voorstellen,
 en wat betreft de omvattingen over het blad.

Gent wil een systematies georganiseerde basisvorming, regelmatige
 studiebijeenkomsten en de verwerking van de ervaring uit het bui-
 tenland en de studie der sociaal-ekonomiese realiteit van België.
 Om deze taken te kunnen aanpakken moet men zich organiseren volgens
 de principes van het demokraties centralisme. Gent stelt:

"Een wekelijksse nationale bijeenkomst van 2 afgevaardigden per
 centrum zou de planning, koördinatie en vooruitgang moeten
 realiseren." (p.6)

Dit is konkreet een eerste stap naar een nationale leiding. Voor
 Gent draait alles rond centralisme. Op basis van een welbepaalde
 politieke lijn, namelijk deze die werd uitgewerkt door SVB in
 1968 -1969 en voortgezet in Mijnwerkersmacht.

Gent doet voorstellen voor nationale leiding om de juiste politieke
 lijn die voldoet aan de taken die zich voor de partij na de Mijn-
 werkerstaking naar voor dringen in gans de partij door te drukken.
 De rechtervleugel (Leuven) verzet zich tegen het Leninisme en tegen
 de lijn die het Leninisme als basis neemt.

Zij wil 'demokratie' omdat dit toelaat dat ze haar opportunistiese
 politieke lijn kan blijven verder verdedigen binnen de partij en
 er propaganda voor kan maken. Daarvoor is zij tegen de 'diktatuur'
 in de Beweging ('Kulturele Revolutie'), daarom neemt ze de leiding
 een 'burgelijk parlement'.

Zie tekst Leuven p.8:

"Gezien de vroegere besluitvorming (dit wil zeggen de vormen van
 centralistie die vroeger reeds bestonden; is trouwens een term
 die aan de vroegere 'kulturele revolutie' doet terugdenken) is
 het noodzakelijk ons te ontfenen in het demokraties centralisme.
 Daarom is een afvaardiging van beneden naar boven geen voldoende
 waarborg en kan dezelfde werkmotodes krijgen als een burgelijk
parlement."

Wat Gent dus wil is een nationale leiding. Leuven stelt daartegenover:

"Daaron doen we een dringende oproep in de Beweging om nieuwe
 organisatiemotodes zoals de voorgestelde mobiele brigade
 een kans te geven." (p.8)

Wat Leuven dus wel wil is een vage "Informatie-groep" (mobiele

brigade) die het ene centrum op de hoogte houdt van wat er in het andere gebeurt. Het dient om de achterlijkheid van de beweging te bewaren (p.8 "aangepast aan het huidig peil van de beweging") en om "overzicht te krijgen van plaatselijke problemen en te coördineren". (zie ook p.8)

Het is dus duidelijk geen nationale leiding, die gans de beweging vooruittrekt en centrale discussies organiseert.

Gent wil centraal discussies organiseren - centraal geleide discussies. Voor de opportunisten van Leuven is een "centraal geleide discussie en vorming" natuurlijk doodsgevaarlijk. Zij zeggen daarover:

- o "(...) grote problemen van de beweging namelijk democratie
- o centralisme en theoretische vorming op een mechanische manier
- o wil oplossen. Een oplossing kan enkel geboden worden door een
- o brede discussie over de politieke lijn (...)" (p.10)

Leuven noemt een centraal geleide discussie dus 'mechanies' en wil absoluut een ongeorganiseerde beweging behouden, waar alles geregeld wordt door 'een brede discussie' (algemene vergaderingen).

Wat Leuven voorstelt is puur anarchie. Dit doet ze natuurlijk omdat ze in een dergelijke organisatie haar foute lijn beter kan doorpakken. Als Gent spreekt over centrale leiding, dan is het ook logies dat deze werkt aan een nationaal blad.

"Dit moet gebeuren met het doel van een nationaal blad voor ogen." (p.6)

Uit het organisatieschema van Leuven volgt dan ook automatisch dat zij tegen een nationaal blad gekant zijn. Zij zijn tegen een centraal uitgestippelde politieke lijn en die komt natuurlijk in het blad.

Zij zijn tegen een nationaal uitgestippelde lijn, omdat het HUN opportunistische lijn NIET is. Zij zijn tegen een nationaal blad omdat dat een middel is om alle militanten te verenigen op basis van de centraal uitgewerkte politieke lijn van de beweging, en om op basis daarvan de arbeiders te kunnen vormen.

Wat Leuven dan eist is:

- o "(...) informatieblad (...) zou dit blad de discussie in de bewe-
- o ging moeten stimuleren (...) zijn ervaring plus zijn opvatting
- o daarin moet weerschrijven (iedereen moet dat kunnen)" (p.10)

Het is dus een blad beperkt voor de militanten zelf waarin elke groep, elk centrum, zijn stellingen kan verdedigen; een blad dus om de 'brede discussie te voeren'. Het is dan ook overduidelijk dat men met een dergelijk blad geen inpak zal hebben in de klassenstrijd en dat men met een dergelijk blad ook niet aan een serieuze politieke lijn kan werken.

A.4. Hoe de opportunisten de zaken voorstellen.

Na die drie essentiële punten willen we nu nog de inleiding van de tekst van Leuven analyseren omdat die werkelijk een staaltje is van hoe opportunisten hun ideeën naar voor brengen.

De tekst Leuven wil vasthouden aan het vorig stadium, maar kan dat natuurlijk niet vlakaf zeggen. In de inleiding wordt elke duidelijke probleemstelling uit de weg gegaan. Reeds op voorhand wil men alle kritiek ontwijken. Daarom staat er:

- o "Dit eerste deel (...) is niet meer dan een onvolledige samen-
- o vatting van een discussie."

Met zo'n inleiding kan men daarna alle kanten uit. Er staat ook nog dat "alle ideeën zijn" en dat de tekst "zeer voorlopig" is. Ten tweede willen ze zich buiten het kader van de strijd tussen de 2 lijnen stellen. Alhoewel de tekst lijnrecht staat tegenover die van Gent, zegt men:

- o "Deze tekst is uiteindelijk een repliek en wordt dus niet als
- o alternatief gesteld."

Opportunisten vrezen de klare strijd tussen de 2 lijnen, ze zeggen dat ze geen andere lijn voorstellen, ze willen de waakzaamheid verslappen, zeggen dat het alleen om details gaat? Zo proberen ze de systematische kritiek op hun lijn te ontlopen. In feite stellen ze een lijn op die 100% tegengesteld is aan de marxistische-leninistische lijn.

Even later blijkt dat de tekst dan toch niet zo voorlopig is, vermits men spreekt over "problemen die onmiskenbaar in de beweging bestaan." Dit is een aanloop om met zijn politieke lijn voor de dag te komen. En inderdaad in de laatste zin staat er dan duidelijk:

° "Het meest knellende punt is onze praktijk, van waaruit de theorie o verder kan groeien."

Hier geeft het spontaneïsme zich dus bloot.

Na de mijnstaking, waar de revolutionaire studenten op volle toeren aan praktijk gedaan hebben, moet men dringend die ervaring verwerken, studeren en analyseren om de verdere praktijk te richten.

Dit is een tipies voorbeeld waarop een opportunist een probleem stelt: vaag, onbepaald en ongrijpbaar.

"In heel zijn aard ligt besloten dat de opportunist steeds een onduidelijke en onherroepelijke probleemstelling uit de weg gaat. Hij zoekt een resultante, kronkelt zich als een slang tussen 2 standpunten, die elkaar uitsluiten."
(Lenin "Eén Stap Voorwaarts... p.100)

B. DE PERIODE: NOVEMBER 1970 - DECEMBER 1970.

de situatie.

De linkse lijn heeft de strijd gewonnen. Er komt een nationale krant tot stand ("Alle Macht Aan De Arbeiders"). Er worden 2 commissies opgericht: de ideologische en de politieke met volgende taken (nationaal organiseren van de marxist-leninistische beweging)

- a. de krant: het propageren van het marxisme-leninisme en de klassestrijd.
- b. de ideologische commissie: het verwezenlijken van de ideologische éénheid. Staat in voor marxist-leninistische vorming.
- c. de politieke commissie: moet éénheid brengen in het politiek werk rond de fabrieken. Deze werkt de politieke lijn uit.

De linkse lijn werkt in volle kracht aan de opbouw van de partij. Al deze taken waren dringend nodig om de ervaring van Limburg te verwerken. In die periode wordt het bilan geschreven over de staking in Citroën in 1970. In dit deel zullen we nagaan hoe deze tekst een aanval is op de standpunten van de politieke en ideologische commissies.

We behandelen twee essentiële punten:

1. de opvattingen over de relatie economische strijd en politieke strijd en de taken van de communisten in de economische strijd.
2. de opvattingen over de partij-opbouw.

geanalyseerde teksten:

- Voor AMADA: krant 1: 'Politieke klassenstrijd in Limburg.'
- krant 2: 'Hoe organiseren we de arbeidersklasse?'
- krant 3: 'Hoe organiseren wij de arbeidersklasse?'
- voorbereidende tekst voor vergadering 19/P.
- voor de rechtse lijn: 'Bilan van een jaar werking in Citroën' nov.'70.

B.1. De opvattingen over de relatie economische en politieke strijd en de taken van de communisten in de economische strijd.

B.1.a. Zijn de arbeiders in staat politiek te strijden?
In AMADA: in het artikel "Politieke klassenstrijd in Limburg"

lezen we p.10:

"Deze staking heeft op een enthousiaste manier een nieuwe periode geopend in de klassenstrijd van de Belgische arbeiders. 23.000 mijnwerkers hielden 7 weken stand (...). De arbeidersklasse toonde dat zij haar volharding, haar strijdlust had weergevonden. Tientallen studenten bleven week na week meevchten aan de zijde van de arbeidersklasse."

Daarin vinden we dat de Belgische arbeiders in staat zijn politieke strijd te voeren. Het citaat beklomtoond de éénheid tussen arbeiders en studenten.

In het bilan van Citroën daarentegen vinden we weer dat de arbeiders geen politieke strijd kunnen voeren:

° "Wij kunnen het werk dat wij doen niet situeren in een algemene lijn voor de revolutie in België." (p.6)

Met 'wat wij doen' wordt dan natuurlijk bedoeld het organiseren van de economische strijd in de fabrieken. Zie daarvoor ook p.6:

° "Onze lijn is in staat de creatieve energie van de massa los te maken en de massa voor actie te mobiliseren."

B.1.b. De bepaling van het doel.

Onvermijdelijk verbonden met het feit of ge al dan niet beweert of de arbeidersklasse in staat is politiek strijd te voeren, is de bepaling van het einddoel. Inderdaad, in AMADA 1 vinden we verder in het artikel "Politieke klassenstrijd in Limburg":

"Echte kommunisten moeten hun einddoel steeds voor ogen houden. De arbeidersklasse voert haar klassenstrijd om definitief en voor altijd een einde te stellen aan de uitbuiting. (...) De klassenstrijd van de arbeidersklasse heeft daaronder als einddoel: de verovering van de nacht door de arbeidersklasse." (p.10)

In het bilan Citroën staat op p.5:

"We hebben in Limburg en Citroën de massa kunnen mobiliseren voor een staking. We zijn in andere centra met deze groep een werk betoeren naar de tussenliggende groep toe (Cockerill, Sidmar, enz...). In 't algemeen bestaat de massa op elke gegeven plaats uit drie delen: de betrekkelijk actieven, de tussenliggende groep en de betrekkelijk achtergeblevenen. De leiders moeten daarom het vermogen hebben het klein aantal actieve elementen om de leiding te verenigen, en op hen te bouwen om het peil van de tussenliggende elementen te verhogen en de achtergebleven elementen te winnen." (Rood Boekje p.144)

Met deze tactiek onderscheiden wij ons van de trostkysten, revisionisten, radikale elementen van het syndikaat. Het is een tactiek die juist is in een periode waarin heel de arbeidersklasse spontaan grijpt naar het wapen van de wilde staking, waarin het syndikaat meer en meer repressief moet optreden. Het is een tactiek waarmee wij vooruit zijn op het revolutionair initiatief van de massas. Het is een politiek waarvan de juistheid dagelijks in de feiten wordt bewezen."

Het dnddoel dat hier gesteld wordt is: de arbeidersklasse organiseren, niet voor de overwerping van het kapitalisme, maar voor het organiseren en het doen lukken van een staking. Het is dus "revolutionair" de arbeiders te verenigen voor een staking omdat dit "ons onderscheidt" van de revisionisten en dergelijke. Het is dus niet onze opvatting over de revolutie die ons van hen onderscheidt, maar onze tactiek om de vakbondsleders te ontmaskeren als verraders van de staking.

Met dit einddoel voor ogen, dus "revolutie" owel "radikale strijd" nemen de kommunisten hun taken op in de klassenstrijd.

B.1.c. De kommunistiese opvoeding in de ekonomiese strijd.

Dit is de taak die de kommunisten zich stellen in de klassenstrijd. In AMADA 2 in het artikel "Hoe organiseren wij de arbeidersklasse" staat er:

"De socialisten (toen ze nog revolutionaire waren) voeren de ekonomiese strijd om 'konkrete verbeteringen' te bekomen voor de arbeiders. (...) Wanneer de kommunisten de ekonomiese strijd voeren, dan doen ze dit echter vooral om het 'politiek bewustzijn' van de arbeiders te verhogen. Ze laten begrijpen hoe de kapitalisten altijd hun aard van rovers en dieven behouden. Ze laten begrijpen welke listen de kapitalisten gebruiken om de achterlijke arbeiders te bedriagen. De revolutionairen laten de arbeiders voelen dat er geen grotere kracht bestaat dan de massa die in opstand komt. Ze leggen aan de arbeiders uit dat alleen de gewapende klassenstrijd de kleine klasse der uitbuiters zal verslaan. Het verhogen van het politiek bewustzijn is belangrijker dan het behalen van een kleine overwinning in de ekonomiese strijd. (...) Die overwinning moet gebruikt worden om het politiek bewustzijn te verhogen. (...) Het kan ook gebeuren dat een nederlaag in de ekonomiese strijd, het politiek bewustzijn van de arbeiders sterk verhoogt." (p.9)

Wat AMADA hier dus verdedigt is dat iedere economische strijd kan gebruikt worden voor kommunistiese opvoeding: dit kan zowel een 'overwinning' of een 'nederlaag' zijn in de economische strijd. De taak van de kommunisten in de economische strijd bestaat erin het bewustzijnsniveau tot het inzicht in de noodzaak van de revolutie te verheffen.

Regelrecht daartegenover staat de lijn verdedigd in het bilan Citroën:

- ° "We hebben ons als taak gesteld met een tiental arbeiders die
- ° akkoord waren over het sindikaat de massa's voor te bereiden op
- ° het verraad van de sindikaten." (p.2)

en verder:

- ° "Wij stellen ons als taak de verradersindikaten te ontmaskeren,
- ° tegen de politiek van klassekolaboratie stellen wij de politiek
- ° van klassestrijd." (p.5)

De taak die de opportunisten zich stellen is de sindikaten ontmaskeren. Het is niet de arbeiders op de revolutie voorbereiden, het is de arbeiders voorbereiden op het feit dat de syndikaten de economische strijd zullen verraden.

Voor de rest vinden we in het bilan van Citroën geen woord om van de economische strijd te profiteren om het bewustzijnsniveau van de arbeiders te verhogen tot kommunisties bewustzijn.

5.1.d. De houding van de kommunisten tegenover de sindikaten.

In Clarté lezen we op p.1/08:

"De sindikale leiderspolitiek ontmaskeren, betekent voor Clarté: aantonen dat zij de strijd voor de eisen breken. (...) Een kommunistiese politiek zal zich inspannen om, vertrekkend van het optreden van de sindikale leiders, dieper door te dringen tot de algemene samenhang van hun opvattingen over de staat en over de klassenstrijd."

De vraag stelt zich dus: hoe ontmaskeren we de sindikale leiding?

In AMADA 4/70 vinden we daarover in het artikel "Hoe organiseren we de arbeidersklasse?":

"Waarom is de arbeidersbeweging tot verval gekomen? Vanaf 1900 heeft de meerderheid van de socialistiese beweging het sindaal van de arbeidersklasse verloochend."

En wat verder:

"Vanaf 1900 hadden de opportunisten de meerderheid in de socialistiese beweging. De strijd voor de hervormingen betekende alles voor hen. De strijd voor de verovering van de nacht door de arbeiders betekende niets." (p.10)

Zie daarvoor ook AMADA 5 in "Hoe organiseren wij de arbeidersklasse?":

"Vanaf 1900 zijn de revolutionaire partijen tot verval gekomen. Wat is de oorzaak van dit verval? Waarom zijn ze ertoe gekomen de arbeidersklasse te verraden? (...) ons antwoord luidt: omdat ze een verkeerde politieke lijn heeft gevolgd. (...) De opportunistiese politieke lijn stelde als hoofddoel: de verbetering van het lot van de arbeider onder het kapitalisties regime." (p.12)

We zien hier dus dat AMADA alles in het werk stelt om een samenhangend beeld te geven over de ideeën van de sindikaten over de klassenstrijd. Het is omdat ze de revolutie uit het oog verloren hebben dat ze de strijd verraden.

Ook over de opvattingen die de sindikaten hebben over de staat wordt door AMADA in n° 3 uitgelegd:

"De opportunisten van 1900 zegden: de staat is geen wapen van de kapitalisten, de staat is 'neutraal'. De arbeiders moeten proberen om beetje bij beetje hun macht over de staat te vergroten. Na een zekere tijd zullen ze met de meerderheid beschikken over de staatsmacht." (p.13)

Aan de hand van de vragen die de arbeiders zich stellen over de sindikaten, waarom deze niet meer mee strijden, vertrekkende daarvan verhoogt AMADA het bewustzijnsniveau van de arbeiders door hen op te voeden rond het feit dat gan het verraad van de sindikaten komt doordat ze de revolutie hebben verraden. AMADA hecht dus meer belang aan de politieke opvoeding, hier in verband met de sindikaten, dan aan de louter economische agitatie, die er dan zou op neerkomen dat door de strijd hard te voeren, de ontmaskering voor de arbeiders van de sindikaten zeer vlug zou gaan, omdat ze zo zouden zien dat de sindikaten de strijd verraden.

Het is deze laatste stelling die we in het bilan van Citroën terug vinden.

In heel het bilan wordt enkel gesproken over "Syndicat Vendu", maar zwijgt men over het 'waarom' van het verraad. In het bilan van Citroën vinden we dat de enige manier om de arbeiders "politiek" op te voeden de harde economische strijd is.

- ° "Deze staking heeft ons te meer de ogen geopend van de arbeiders-klasse d. i. dat ze in die zijn uitgebuit. Daarom is de centrale taak nu het voorbereiden van een betoging onder de leuze
- ° "Syndicat Vendu" (p.3)

De redenoring is hier de volgende: we hebben een staking gevoerd zonder het sindikaat (harde economische strijd). Deze harde economische strijd "heeft de ogen van de arbeiders geopend" en we moeten ze nu opvoeden dat de sindikaten verraders zijn (betoging onder de leuze "Syndicat Vendu"). Het is dus de harde economische strijd die de arbeiders oproeft.

Wat verder:

- ° "In de strijd wordt het verraad van de sindikaten duidelijk
- ° voor de brede lagen van de massa's." (p.5)

B.2. De opvattingen over de partij-opbouw.

Ook in de opvattingen over de opbouw van de partij vinden we twee tegenover gestelde lijnen terug. De vraag is nu niet meer zoals in maart 1970: "Wat zien we de partij opbouwen?" of 's het er "te vroeg" voor. De vraag is nu: "Aan wat geef ik de voorrang: aan de partij, of aan het strijdcomitee?" We zien dat de opportunisten zich hebben aangepast aan de nieuwe situatie. De linkse lijn heeft gewonnen en is gestart met de opbouw van de partij.

Hoe die 2 lijnen zich nu tegenover elkaar stellen, gaan we na in de volgende 2 punten:

- partij of economistisch comité?
- partijkern opbouwen op partijstandpunten, ofwel uit een comité een partijkern halen?

B.2.a. Partij of economistisch comité: wat geniet de voorrang?

AMADA schrijft in een voorbereidende tekst voor een vergadering op 19/8:

"Centraal discussiepunt: de noodzaak dringt zich op om een marxistisch-leninistische organisatie tot stand te brengen met een welomschreven politieke lijn en welbepaalde werkmethodes."

En in AMADA 2/70 vinden we in het artikel over "Wat doen de bewuste arbeiders tegen de repressie?":

"Wij strijden voor de totale vernietiging van het kapitalisme. Onze strijd moet een leiding hebben met een stevige greep op de massa. (...) Arbeiders, die leiding geven aan de strijd tegen de klasse-vijand. Deze voorhoede moet zich in kernen organiseren van een sterke revolutionaire arbeiderspartij. Zo reageert de arbeidersklasse op de aanvallen van de kapitalisten." (p.5)

In haar interne teksten legt AMADA de nadruk op de partijopbouw. Om de ervaringen te verwerken hebben we een sterke en ééngemaakte kommunistiese partij nodig. De organisatie van de economiese strijddoktressen komt dan op de tweede plaats. Alle krachten worden op de partij gezet. Daarbij komt ook de opvoeding naar de arbeiders toe over de partij.

"Zo moet se reageren tegen de kapitalisten: u in de partij organiseren."

Het is dus niet: "de voorroede moet zich organiseren in een strijddoktressen." Kortom: bij AMADA geniet de partijopbouw de voorrang.

In het bilan Citroën wordt die teorie in feite bekampt. Voor de opportunisten is het nu het belangrijkste om aan een revolutionair strijddoktressen te werken.

We lezen in het bilan:

- "De organisatie van een kern revolutionairen moest de centrale taak worden."

En hoe komt zo'n kern tot stand? Het is een kern die de harde economiese strijd wil voeren:

- "We besluten de diskussie te organiseren binnen die groep die akkoord was om de strijd te organiseren zonder de sindikaten."
- (p.4)

Er wordt een "politiek" gedaan, de politieke lijn van de revisiionisten wordt ontmaskerd zodat de revisiionisten niet zullen meewerken aan een economiese strijddoktressen.

Daarbij komt nog dat de kommunistiese opvoeding en de partij die AMADA voorstelt als een utopie wordt voorgesteld. Zie p.4:

- "Op een beperkte vergadering van een vijftal jonge tiepen heb ik op basis van hetzelfde schema de dingen proberen uit te leggen.
- Slechts één was geïnteresseerd. De laatste weken van de staking heb ik dat werk volledig laten vallen."

De konklusie is dus: het is niet mogelijk de kommunistiese opvoeding te geven, een partij op te bouwen.

Als ge dan natuurlijk de zaken zo stelt, dan hoeft ge niet naar de ware redenen van de mislukking te gaan zoeken, dan maakt ge geen kommunistiese analyse. De opportunisten spreken dus over niets anders dan een strijddoktressen tegen het sindikaat en de opbouw van de kommunistiese partij wordt voorgesteld alsof de arbeiders daar geen interesse voor hebben, er niet rijp voor zijn. Dit zijn 2 zaken die de opportunisten gebruiken om te zeggen dat de partijopbouw niet de centrale taak is.

Wat men dus de besluiten uit de diskussies en ervaringen trekt, bewijst enkel dat men zelf een verkeerd standpunt inneemt en de partijopbouw niet centraal wil stellen.

B.2.b. Hoe bouwt men de partij op?

Als AMADA spreekt over de opbouw van de partij dan is dat vertrekkende van partijstandpunten. AMADA zegt daarover:

"Het doel van een marxisties-leninistiese organisatie is: zij helpt het proletariaat om duidelijkheid en organisatie te brengen in alle vormen van de klassenstrijd. Zij helpt het proletariaat om zijn politiek bewustzijn te ontwikkelen en zich als klasse te stellen tegen de bourgeoisie en haar staatsapparaat. Zij houdt doorheen alle akties het einddoel voor ogen: de politieke macht veroveren en de diktatuur van het proletariaat vestigen. Ons onmiddellijk doel is een grondige studie doormaken van het marxisme-leninisme en de gedachte Mao Tse Tung in funktie van ons werk in de arbeidersklasse. Het marxisme-leninisme binnenbrengen in de arbeidersklasse door bij te dragen tot de organisatie van en het inzicht in de strijd tegen de kapitalistiese uitbuiting. Door organisatie van marxisties-leninistiese kernen onder de arbeiders. Door de propaganda voor het marxisme-leninisme." (voorbereiding diskussie ideologische kommissie).

Daartegenover vinden we het standpunt in het bilan van Citroën dat zegt dat we een partijkern zullen halen uit een vaag komitee.

- "We hebben in de staking een leiding naar vóór zien komen waarvan we de meeste mensen niet konden. (...) Een groot aantal van deze mensen willen verder werken onder leiding van de maaijsten. We moeten uit deze groep een leidinggevende groep vormen die aan de basis zal liggen van de verdere werking. We moeten in de rekrutering rekening houden met de praktijk die ze de laatste weken en maanden hebben gehad en anderzijds met hun interesse voor het marxisme-leninisme." (p.5)

De opportunisten definiëren hier de partijopbouw niet vertrekkende van de historische taken van de partij. Hun logika is de volgende: in een harde staking kwam een leiding naar vóór. Die werd georganiseerd in een strijddukomitee tegen het sindikaat en met hen spraken we over het marxisme-leninisme. Uit dit strijddukomitee zullen we nu een partijkern halen, gebaseerd op hun praktijk (die er een was van ekonomiese strijd tegen en zonder sindikaat) en hun interesse voor het marxisme-leninisme (slechts één man die op één vergadering interesse vertoonde). Door zo'n redenering probeert men in feite het centrale probleem van de partijopbouw weg te moffelen. Uit zo iets vaags komt er geen partij, maar slechts een komitee dat op een radikaler manier de ekonomiese strijd zal voeren.

Dit waren de essentiële standpunten die tegenover elkaar stonden in deze periode van de partijopbouw. We zien dat de opportunisten anders te werk gaan. Ze proberen hun stellingen als die van AMADA te laten doorgaan. Ze spreken over opbouw van de partij, over het toepassen van het marxisme-leninisme zoals ze in Limburg deden (zoals AMADA voorschrijft). In feite doen ze juist het tegenovergestelde.

Het burgerlijk idealisme bij de opportunisten in het maken van een bilan

AMADA schrijft in kraant 2/70:

- "Het kan ook gebeuren dat een 'nederlaag' in de ekonomiese strijd, het politiek bewustzijn van de arbeiders sterk verhoogt. (...) De arbeiders leren beter de almacht van de kapitalist in de regering begrijpen; ze zien hoe de vakbond de gendarmerie van de patroon is geworden. Ze begrijpen beter dat ze hun eigen krachten moeten ontplooiën en organiseren. Het politiek bewustzijn kan verhogen, als de marxistische nederlaag geduldig en nauwkeurig uitleggen en als zij de nodige maatregelen voor betere organisatie treffen." (p.9)

AMADA maakt een dergelijke analyse van een nederlaag omdat zij ervan uitgaat dat het belangrijkste in de ekonomiese strijd de kommunistiese opvoeding van de arbeiders door de Kommunistiese Partij is. Ze doen dit omdat ze ervan uitgaat dat de kommunisten de taak hebben in de ekonomiese strijd het politiek bewustzijn, de flitsen ervan, uit te buiten om dit bewustzijn te verheffen tot kommunistiese bewustzijn.

De opportunisten daarentegen verdedigen het standpunt lat enkel de harde ekonomiese strijd de arbeiders politiek kan opvoeden. Vertrekkende daarvan beweren ze dan:

- "Deze staking was juist, maar we moesten ze verliezen omdat ze te gevaarlijk was voor de kapitalisten." (p.3)
- Dat wil zeggen dat wanneer de arbeiders een staking voeren zonder de sindikale leiding, ze deze staking moeten verliezen. En waarom? Omdat ze dan pas gevaarlijk is voor de kapitalisten vermits ze buiten de invloed staat van hun knechten van de sindikale leiding. Dat is ook weigeren te zeggen dat "het verhogen van het politiek bewustzijn" van de arbeiders het "gevaarlijkste" is voor het kapital.

Wat revolutionair daarentegen doen is opvoeding geven aan de arbeiders. Dit betekent dat de revolutionairen de lessen zullen trekken uit het politiek ingrijpen van de staat. Tegenover de georganiseerde staat van de kapitalisten zullen ze de noodzaak van de partij uitleggen en aantonen hoe die kapitalistische staat te vernietigen.

Beweren dat alles wat gevaarlijk is voor de kapitalisten tot nederlaag gedoemd is, dit betekent concreet dat ge ontmoediging zaait voor de revolutionaire strijd. Als ge de arbeiders dan zo'n stakingen laat voeren, dat ge ze wijsmakt dat ge een gevaarlijke strijd voor de kapitalisten niet kunt winnen, dan is dat het pure avonturisme. Het resultaat is dat de opportunisten met dergelijke methodes de massa's afschrikken van de revolutionaire strijd in plaats van deze strijd te ontwikkelen.

Wat ge in dergelijk geval moet doen is een materialistische analyse maken over alles wat heeft bijgedragen tot de nederlaag. En de arbeiders daar rond opvoeden. Men moet nagaan, bestuderen, hoe men overwinningen behaalt op economies en politiek vlak. De opportunisten zien ook duidelijk dat de lijn die AMADA voorschrijft daar recht tegen in gaat. Daarom gebruiken ze het idealisme om te beweren dat we geen algemene lijn hebben.

"We hebben slechts een schematische begrip over de algemene lijn voor de revolutie in België." (p.6)

Zeggen dat we nog geen lijn hebben; betekent dan dat ge een andere lijn voorstelt, een opportunistische lijn die tegen die van AMADA zal ingaan. We zien hier dat dit het begin is van de invraagstelling van de politieke lijn van AMADA. Ditzelfde argument, "we hebben geen algemene lijn" zal bij de afplitsing van De Vonk weer voor de dag komen....

C. DE PERIODE MEI 1971.

De situatie.

Het eerste werk van de politieke en ideologische commissie bestond erin definitief het anarcho-sindikalisme uit de beweging te bannen. Er moet ernstig gewerkt worden om de kommunistische politiek binnen de arbeidersklasse te brengen. Daarom stelt AMADA politieke campagnes voorop. De eerste campagne is die over het voorstel Major in verband met de werklozensteun. Het is een nieuwe stap vooruit die vervolgd wordt in de Indochina-campagne. Deze stelt dat we onze taken moeten bepalen vanuit de algemene wereldsituatie. Dit vinden we in teksten van nationaal over de proletarische wereldrevolutie. In een dergelijke situatie waarin de revolutionaire lijn een komaf wil maken met de opportunisten, voelen deze zich in het nauw gedrongen. In een laatste poging zullen ze nog proberen hun lijn erdoor te krijgen. En dit doen ze met de laagste methodes. In dit deel zullen we nagaan hoe de twee stellingen tegenover elkaar staan en welke methodes de opportunisten gebruiken om hun lijn er toch nog door te krijgen.

Geanalyseerde teksten.

- voor AMADA: - "De proletarische revolutie en de partij van het proletariaat".
  - "De opbouw van de partij van het proletariaat".
  - "De proletarische wereldrevolutie".
- voor de opportunisten: - "Rapport van 5 mei 1971".

We analyseren de volgende hoofdpunten:

1. de tegenstellingen op het vlak van de politieke lijn.
2. de tegenstellingen op het vlak van de organisatorische lijn.
3. de methodes van de opportunisten om hun lijn erdoor te krijgen.

C.1. De tegenstellingen op het vlak van de politieke lijn.

C.1.a. De politieke vooruitgang van de beweging en het verzet daartegen.

In de tekst "De opbouw van de Partij van het proletariaat" schetst AMADA de vooruitgang als volgt:

"Het positieve van de Indochina-campagne kan maar gezien worden als we de revolutie van de beweging bekijken.

De mijnstaking was een periode waarin we ons vooral toediepen op de fabrieksagitatie. 'De patroon is een dief en een moordenaar' was het centrale ordewoord. De voortdurende agitatie rond de dagelijkse problemen zou de arbeidersklasse meer en meer bewust maken. Organisatorisch zou men 'autonome organisaties' opbouwen die de dagelijkse strijd zouden voeren en terzelfdertijd politiserend zouden werken.

De campagne Major bracht ons een stap verder. Het is niet genoeg dat de arbeiders leren vechten tegen al hun dagelijkse miserie op het werk. Als men met zijn neus op de fabriek blijft plakken kan men geen inzicht krijgen in het geheel van de klassenstrijd. Men moet de burgerij op alle fronten leren ontmaskeren. We moeten de aandacht van de arbeiders vestigen op de miserie van de andere werkende klassen. 'Het proletariaat kan zichzelf maar bevrijden, als het de gehele mensheid bevrijdt.'

De arbeidersklasse moet de andere werkende klassen aanvoeren om de kapitalisten omver te werpen en het socialisme op te bouwen. We moeten niet alleen de dagelijkse uitbuiting van het kapitalisme bestrijden. We moeten leren nationale campagnes voeren, ingrijpen in de klassenstrijd rond politieke thema's.

de campagne Indochina bracht ons weer een stap verder. Om een echt proletarisch klassebewustzijn te verwerven, moeten we ons stellen op het standpunt van de wereldrevolutie van de arbeidersklasse. De fundamentele kontradikties van het kapitalisme situeren zich op het vlak van het wereldkapitalisme. Op wereldvlak geven ze ontstaan aan de algemene crisis van het kapitalisme. Om de toestand en de komende evolutie in België te begrijpen, moet men vertrekken van de stand van de algemene crisis van het kapitalisme en van de stand van de wereldrevolutie. Het is nodig een globaal beeld te geven van de wereldrevolutie en van daaruit de toekomstperspektieven van de revolutie in België te schetsen. Dit stimuleert de arbeiders voor hun propaganda- en organisatie-werk.

De rationaliserings, de afdankingen, de BTW, de afbraak van de ziekteverzekering, het ritme...: dit alles kan naar samenhangend worden uitgelegd, als men vertrekt van de vier hoofdtegenstellingen. (...)

De vervlochteningen van de vier hoofdtegenstellingen maakt het mogelijk een geheel beeld te geven van het proletarisch internationalisme. De ontwikkeling van de vier hoofdtegenstellingen en de algemene crisis van het kapitalisme die zij bewerken, maken het mogelijk het probleem van de proletarische partij en de proletarische revolutie juist te stellen.

Als dusdanig betekent de Indochina-campagne een beslissende stap vooruit in de vorming van kommunistische arbeiders." (p.3 - 4)

Deze vooruitgang komt voort uit de strijd tussen de 2 lijnen in de beweging. Het is de konklusie die werd gehaald uit de balans van de grote mijnstaking en van de campagne Major. En de evolutie van de beweging wordt bepaald door de strijd tussen de 2 lijnen. Het is de overwinning van de kommunistische lijn op de opportunistische.

De opportunisten wiens lijn verslagen is verzetten er zich als volgt tegen. In de tekst van 5 mei vinden we over de analyse van de situatie:

- "Gedurende vele maanden zijn we in de discussie niet vooruitgegaan. (...) Ondertussen ging het in Brussel op geen enkel gebied vooruit: ideologie, politiek en organisaties. Op deze herhaalde nederlagen werd nooit een ernstige kritiek gemaakt. Integendeel steeds duidelijker werden deze fouten goedgepraat en expliciet als de politieke lijn van de beweging goedgepraat." (p.3)

In plaats van na te gaan waarom het in Brussel niet vooruitgaat, in plaats van een materialistische analyse te maken van de fouten, in plaats daarvan wordt de revolutionaire lijn van de beweging in twijfel getrokken (fouten worden goedgepraat als lijn van de beweging).

Brussel heeft de strijd tussen de 2 lijnen niet gevolgd, is niet stap voor stap mee vooruitgegaan, is in feite blijven staan bij de oude ideeën, ze willen de politieke lijn niet studeren in een geest van strijd tussen de 2 lijnen en kritiek en zelfkritiek; ze willen de gehele lijn zonder meer verwerpen en hun oude ideeën behouden. Dit is een manier van verzet tegen de vooruitgang van de beweging: zeggen dat fouten voortkomen uit de lijn van de beweging, de lijn in twijfel trekken, niet studeren om de lijn beter te leren toepassen.

Op p.6 van die tekst vinden we:

- "In de discussie in maart '70 verdedigden we de opvatting (...)
- het probleem van de partij bijgevolg op een verkeerde manier werd gesteld, namelijk als een kader voor de massabeweging en niets meer."

Dit is het verwerpen van de strijd tussen de 2 lijnen als men zegt dat het rechtse standpunt alléén een "verkeerde vraagstelling" was. Het was geen verkeerde vraagstelling, het was een opportunistiese lijn. En in maart '70 werd die opportunistiese lijn verslagen door een revolutionaire lijn.

Dit is een tweede manier om zich tegen de lijn van de beweging te verzetten: verzwijgen, wegsteken dat het hun verkeerde lijn was die verslagen was in de strijd tussen de 2 lijnen.

Op p.7 staat er:

- "Sistematiek wordt dan in alle komitees het einddoel uitgelegd.
- En in de meeste bilans kunnen we lezen dat de komitees terug-
- vallen tot één of twee arbeiders." (tekst 5 mei)

Dit is duidelijk verzet tegen de vooruitgang van de beweging. Het is het verzet tegen de lijn die de revolutionairen ontwikkelen, namelijk dat ze vertrekt van het einddoel om alles uit te leggen, "datmen tegen de lijn van de beweging stelt."

De opportunisten willen het einddoel wegnemen.

Het is zeer normaal dat bij een dergelijke stap vooruit, namelijk een begin maken met de opbouw van marxistische-leninistische cellen, fouten gebeuren en dat in het begin arbeiders tijdelijk zullen afvallen.

De opportunisten maken daarvan gebruik om de vooruitgang van de beweging als verkeerd te bestempelen.

En als de beweging dan die fouten wil verbeteren door te zeggen dat de "Indochina-kampagne met de strijd alhier moet verbonden worden", doen ze geen enkele poging om erop te studeren om het in de praktijk te brengen. En dan worden kameraden die daar wel een poging voor doen in het belachelijke getrokken.

- "Nationaal wordt het ordewoord gegeven: de Indochina-kampagne moet verbonden worden met de massastrijd hier. In VW halen ze een aantal koeien uit de gracht (...) en schrijven een oproep voor actie tegen afdankingen die 2 weken geleden stopgezet zijn." (tekst 5 mei p.7)

Het verzet is hier weer het weigeren de politieke lijn au sérieux te nemen.

Dit was dan het eerste punt: zich verzetten tegen de vooruitgang van de beweging. Maar terzelfdertijd worden rechtse theorieën naar voor gebracht.

C.1.b. Rechtse theorieën worden naar voor gebracht.

- het anti-amerikaans éénheidsfront.

In de tekst van 5 mei '71 lezen we daarover:

- "Men interpreteert het 25-puntenprogramma zoals men wil. Voorbeeld
- LM op een algemene vergadering in Leuven: 'de stelling van het éénheidsfront tegen de Amerikanen is opportunisties'. Ze maakt
- zich er gemakkelijk van af. De verdraaiingen gebeuren in
- ... al op de uitwerking van de 4 hoofdtegenstellingen." (p.4)
- "Deze politieke analyse (die de opportunisten in Leuven maakten)
- vertoont echter fundamentele fouten waarvan de belangrijkste waren: a. dat ze het probleem van het internationaal front tegen
- het imperialisme niet stelden." (p.6)

De opportunisten stellen hier in feite een front voor tegen de Amerikaanse imperialisten. Konkreet komt het erop neer dat ze de opbouw van de partij verwerpen. Met dat front willen ze alle krachten verenigen die ook maar enigzins te verenigen zijn; daarbij behoren ook de kapitalisten die in min of meerdere mate in konflikt zijn met het Amerikaans kapitaal. Een dergelijke theorie verwerpt dat het onze belangrijkste taak is de arbeidersklasse op te voeden over het kapitalisties systeem om ze in staat te stellen het omver te werpen. Het is daarom een opportunistiese theorie.

AMADA daartegenover trekt ander konklusies uit de 4 hoofdtogenstellingen, de wereldsituatie. In de tekst "De proletarische wereldrevolutie en de partij van het proletariaat" lezen we p.11:

"Het proletarische internationalisme: alle proletarische revolutionairen ter wereld hebben dezelfde vrienden en dezelfde vijanden.

Onze vijanden: - zowel het belgische als het duitse en japans imperialisme, maar voor alles het Amerikaanse imperialisme.

- de sociaal democratie, de belangrijkste agent van de burgerij.

- het revisionisme met als leidend centrum het Russische revisionisme.

- alle reaktionairen van alle landen.

Onze vrienden: - de socialistische landen Albanië, China, Noord-Viëtnam en Noord-Korea, waar de diktatuur van het proletariaat werd gevestigd.

- de revolutionaire volkeren van Azië, Afrika, Zuid-Amerika.

- de arbeidersklasse van alle kapitalistische en revisionistische landen.

De 4 fundamentele tegenstellingen van de huidige wereld hebben een inwerking in alle landen en overal brengen zij de toestand tot rijpheid voor de proletarische revolutie.

Het 25-puntprogramma werd door onze Chinese kameraden als volgt van commentaar voorzien in hun 4e brief:

"Het punt waar de tegenstellingen van de wereld samenkomen, het punt waar de politieke wereldstrijd samenkomt, is niet vast maar verplaatst zich volgens de veranderingen van de strijd op wereldschaal en volgens de revolutionaire conjunctuur. Wij zijn ervan overtuigd dat met de ontwikkeling van de 4 fundamentele tegenstellingen en van de strijd tussen het proletariaat en de burgerij, de grote dag aanbreekt, waarop een grote strijd zal worden uitgevochten in West Europa en Noord Amerika.

Het staat buiten twijfel dat op dat moment West Europa en Noord Amerika het punt zal worden waar de politieke wereldstrijd samenkomt, het punt waar de fundamentele tegenstellingen van de wereld bijeen komen."

We hebben als belangrijkste taak het voorbereiden van de arbeidersklasse en de werkende klassen in de geest van de proletarische wereldrevolutie. We moeten hen voorbereiden in de geest van het proletarische internationalisme. We moeten de solidariteit verzekeren tussen de arbeidersklasse van België en de revolutionaire volkeren en naties van Azië, Afrika en Zuid Amerika.

We moeten de solidariteit verzekeren tussen de arbeidersklasse van België en de socialistische landen China, Albanië, Noord Viëtnam en Noord Korea. We moeten de solidariteit verzekeren van onze arbeidersklasse met het proletariaat van de kapitalistische en revisionistische landen. We moeten hen voorbereiden in de geest van de proletarische revolutie. We moeten elke massabeweging van de arbeidersklasse voor haar directe belangen steunen en haar leiden in het licht van de onverwerping van de kapitalistenklasse.

We moeten in de politieke massastrijd de diktatuur van de burgerij ontmaskeren en de weg wijzen van de proletarische revolutie. We moeten de strijd van alle werkende klassen verbinden met de strijd van het proletariaat voor de onverwerping van het kapitalisme.

We moeten de politieke massastrijd stap voor stap vooruit brengen tot de gewapende strijd.

We moeten de proletarische revolutie met de wapens doorvoeren. We moeten de kapitalistische staat, het machtigste bolwerk van het kapitalisme vernietigen.

We moeten de diktatuur van het proletariaat vestigen, de kapitalistenklasse onderdrukken en de macht van de werkers op alle vlakken vestigen."

AMADA vertrekt van een globale visie over de wereld en stelt vertrekken daarvan revolutionaire taken.
AMADA verbindt dit met de massastrijd hier om de arbeiders te leiden naar de diktatuur van het proletariaat.
De opportunisten stelden daartegenover de theorie van het Anti-Amerikaans Eenheidsfront: als burgerlijke elementen verwierpen zij het basisprincipe van de diktatuur van het proletariaat. Ze wilden dat punt "marxistisch" rechtvaardigen met de theorie van een "Eenheidsfront".

In verband daarmee staat dat AMADA zegt dat er gevaar is voor een derde wereldoorlog. Zie daarvoor de tekst "Proletarische revolutie en de partij van het proletariaat", p.1:

"De oorlog is de verduurzetting van de politiek met andere middelen. (...) Het is de politiek die de landen van Afrika, Azië en Zuid Amerika onderwerpt en leegroeft. (...) Het is een politiek die gericht is tegen de socialistische landen (...) en die de onderminning en de overwerping van de diktatuur van het proletariaat beoogt. Het is de politiek van onderlinge wedijver en strijd om de wereldheerschappij. Deze drie fundamentele strekkingen van de politiek van het imperialisme en het sociaal-imperialisme, kunnen tot een derde wereldoorlog leiden. Alle communisten ter wereld hebben als plicht de arbeidersklasse van hun land hierop voor te bereiden."

AMADA neemt dus haar internationalistische taken op. Zij voedt de arbeiders rond dat punt van de wereldsituatie op met het doel de proletarische revolutie voor te bereiden.

"Wanneer de kapitalisten de volkeren van de wereld in een nieuwe wereldoorlog drijven, dan hebben de arbeiders van de verschillende landen de plicht (...) de proletarische revolutie door te voeren in hun eigen land en met de wapens een einde te stellen aan het kapitalisme." (p.1 zelfde tekst)

De opportunisten verwerpen dit. Zie tekst 5 mei '71:

- "Al dat gelul over een derde wereldoorlog die ofwel van de
- imperialistische tegenstellingen onderling, ofwel van de tegen-
- stelling socialistische landen - imperialisme zouden komen,
- bewijst dat men/kern van de 4 hoofdtogenstellingen, kon-
- krete klasse-analyse van de hele wereldpolitiek als uitgangs-
- punt voor de vaststelling van de algemene lijn van de kommu-
- nistische beweging niets heeft begrepen."

De opportunisten verwerpen hun taak om de arbeiders op een derde wereldoorlog, en verder de overwerping van het kapitalisme met de wapens, voor te bereiden. Zij noemen dat gelul. Maar vermits gans de beweging studeert op de wereldsituatie, geven ze ook een theorie over de wereldsituatie die beantwoordt aan hun opportunistische natuur: het Anti-Amerikaans Eenheidsfront.

- de houding van het proletariaat tegenover de andere klassen.

In verband daarmee zegt AMADA dat het proletariaat alle andere klassen moet leiden. Zie de "Proletarische revolutie" p.7:

"Tegenover de arbeiders die de brede massa moeten leiden naar de revolutie (...)"

En in de tekst "De proletarische revolutie en de partij van het proletariaat" staat op p.11:

"We moeten de strijd van alle werkende klassen verbinden met de de strijd van het proletariaat voor de overwerping van het kapitalisme."

Voor AMADA is de strijd van het proletariaat het belangrijkste en moet het proletariaat de strijd van de andere werkende klassen leiden.

Voor de opportunisten is het een strijd "van alle verdrukten samen". Tekst 5 mei p.5:

- "Heeft de boerenbetoging perspectieven geopend? (...) Heeft de middenstandersbetoging perspectieven geopend? (...) Opent de massastrijd in de fabrieken perspectieven? (...)"

De arbeidersklasse staat op gelijke voet met de kleinburgerij bij de opportunisten. Deze stelling heeft voor gevolg dat de opportunisten in alle lagen willen aan werken en "fronten" willen opbouwen op een kleinburgerlijke lijn die weigert het proletariaat als voorhoede te erkennen.

Dit heeft dan voor gevolg dat ze de centrale taak voor het ogenblik, de arbeidersklasse als meest revolutionaire klasse organiseren in de kommunistische partij, verwaarlozen.

- het economisme.

In de tekst "De proletarische wereldrevolutie" schrijft AMADA:

"Er wordt niet meer gesteld dat we alle mogelijk vormen van uitbuiting moeten aanpakken als zodanig, maar wel degelijk om aan de hand van de concrete uitbuitingsvormen de arbeiders op te voeden tot de proletarische revolutie." (p.5)

"Vertrekken van de proletarische revolutie, welke taken stelt dat voor de werking rond de fabriek? De avant-garde van de arbeiders de revolutionaire theorie uitleggen. Niet in een kursus natuurlijk, maar aan de hand van de klassenstrijd. (...) Wanneer we hen uitleggen wat de rol is van de Belgische revolutie in de proletarische wereldrevolutie, waarom we in DAT kader de strijd voor de directe belangen steunen, dan pas zullen ze in staat zijn om de avant-garde rol te vervullen. (...) Onze taak is de arbeiders te organiseren en door onze agitatie en propaganda hun spontane strijd in een klassenstrijd veranderen. Zo moeten zich stelselmatig de revolutionaire theorie eigen maken. Dit moet ons uitgangspunt zijn."

De kommunisten van AMADA profiteren van de flitsen van politiek bewustzijn in de spontane strijd van de arbeiders, om hen op te trekken tot kommunisties bewustzijn (in klassenstrijd veranderen").

De opportunisten beweren dat de strijd om de macht, dus voor de overwinning van het kapitalisme, uit de spontane strijd van de arbeiders komt. Zie tekst 5 mei p.8:

- "Wat is politieke strijd: de strijd om de macht. De politieke strijd ontwikkelt zich op basis van de economische strijd: de massas gaan zich na herhaalde ervaringen (die vlugger of trager verwerkt worden naargelang het optreden van de partij) het probleem van de macht stellen."

"Na herhaalde ervaringen", uit hun spontane strijd halen de massa's de strijd om de macht. Dit is puur economisme. De kommunistische partij dient alleen om de revolutie wat te bespoedigen en meer niet, want de massa's komen uit eigen ervaring tot het communisme. Nog zo'n voorbeeld van economisme p.5 van dezelfde tekst:

- "Zo moeten we propaganda maken voor de economische strijd. En- tustaat steunen in plaats van te zeggen: 'ik ga eens zien, maar er mij niet mee bezig houden'. (...)"

En waarom volstaat het enkel om die strijd te steunen volgens de opportunisten? Het antwoord daarop staat wat hoger op dezelfde bladzijde:

- "(...) de boerenbetoging (...) de middenstandersbetoging (...)
- De massastrijd in de fabrieken (...) was ook een krachtige steun voor de revolutionaire strijd van alle volkeren van Azië, Afrika en Latijns-Amerika en voor alle landen van het socialisties kamp."

De redenering is dus: de spontane strijd van het werkende volk is automatisch een bijdrage voor de wereldrevolutie. Voor de kommunisten volstaat het dit enkel te steunen, ze moeten hem dus niet optrekken tot een bewuste kommunistische politiek.

De zin:

- o "De politieke lijn zal duidelijker worden in de massamobilisatie.
- o (...) We moeten in deze massamobilisatie autonoom, als marxist-leninist een propaganda ontwikkelen." (tekst 5 mei p.8)
- is pure desagogie. De autonome propaganda bestaat namelijk uit niets meer dan de "strijd steunen".

C.2. De tegenstellingen op het vlak van de organisatorische lijn.

C.2.a. Komitee, rood sindikaat of prioriteit van de partij.

In de tekst "De opbouw van de partij van het proletariaat" lezen we op p.5:

"We moeten de opbouw van de partij voorop stellen in al ons werk. Daarbij moeten we tewerk gaan volgens de aanwijzing van Lenin 'De enige juiste politiek is de politiek die trouw is aan de principes.'"

Daarbij stelt AMADA dat we als kommunisten in de komitees moeten werken, maar voor de kommunisten is de partijopbouw het belangrijkste, de centrale taak, geniet prioriteit. (Zie AMADA 10 p. 14 - 15).

De opportunisten daarentegen verdedigen de prioriteit van het Rood Sindikaat boven de partij. Zie tekst 5 mei p.7:

- o "Een kommunist moet op gelijke welke plaats de cusiddellijke belangen onderschikken aan het uiteindelijk doel. (...) Daarmee heb je niet uitgelegd welke taken de marxist-leninisten moeten opnemen in de klassestrijd. Over de partij: het juiste standpunt is niet 'we moeten gedurende x aantal jaren de partij opbouwen eer wij aan massawerk kunnen doen'. De partij is op gelijk welk ogenblik de centrale taak voor de marxist-leninisten. (...) Men kan echter de partij niet opbouwen met de principes alleen. De partij wordt opgebouwd door de taken op te nemen in de klassestrijd."

Er wordt hier met grof woorden geschreven over de opbouw van de partij als centrale taak, maar in feite is men niet akkoord ("daarmee heb je niet uitgelegd welke taken we moeten opnemen in de massastrijd"). Wat voor hen centraal staat is in feite de economische strijd en om die te organiseren heb je een strijdcomitee nodig.

We vinden p.6:

- o "De marxist-leninisten moeten voornamelijk werken om komitees te organiseren in de fabriek. Dit is de strijdvorm die in deze periode het belangrijkste is."

Alhoewel dit citaat uit de tekst Leuven komt van een jaar geleden wordt daar geen fundamentele kritiek op gemaakt. Daardoor blijft deze stelling een verdediging van het strijdcomitee. De enige kritiek die erop komt is:

- o "Het is het probleem van het internationaal front tegen het imperialisme niet stelden." (p.6)

De opportunisten hebben zich dus aangepast aan de situatie, maken een kritiek op hun eerste stellingen, die in feite de grond niet raakt en gebruiken de eerste gelegenheid om hun verkeerde lijn onder andere vorm naar voor te schuiven (het Anti-Amerikaans Eenheidsfront).

Daarbij verzetten ze zich ook nog tegen de vooruitgang die AMADA, die van de vroegere strijdcomitees, partijcellen maakt. Zie

tekst 5 mei p.7:

- o "Deze fouten liggen aan de basis van alle fouten die we gemaakt hebben. Wij stelden: de komitees moeten marxistisch-leninistische cellen worden. (...) Systeematie wordt dan in alle komitees het einddoel uitgelegd en in de meeste bilans kunnen we lezen dat de komitees terugvallen (...) tot 1 of 2 arbeiders."

Dit is een rechtstreekse aanval op de vooruitgang in AMADA, om de achterlijkheid van de beweging te verdedigen. Hier beweren de opportunisten duidelijk dat de vroegere komitees beter waren. We hadden dan toch meer arbeiders. Maar of dat op een kommunistische basis was, dat trekken ze zich niet aan. Tegenover AMADA die zegt dat we de partij moeten opbouwen volgens de principes, zeggen de opportunisten dat de partij uit de spontane strijd komt. Zie tekst 5 mei p.8:

- o "Is de partij al embryonaal aanwezig: neen. De partij zal maar beginnen ontwikkelen in de mate wat we een politieke lijn hebben uitgewerkt die het marxisme-leninisme concreet verbindt met de Belgische situatie."

Wat ze dus zeggen is dat we de massamobilisatie moeten organiseren, en daaruit zal de partij zich kunnen ontwikkelen. Het is een anti-partijlijn die de bestaande partijkern wil kapot maken onder 't voorwendsel dat de partij "nog niet embryonaal aanwezig is".

C.2.b. De houding tegenover het demokraties centralisme.

In de tekst van AMADA "De opbouw van de partij van het proletariaat" staat er;

- o "De partij moet opgebouwd worden van top naar basis, van een centrum vertekkend. Een centrale groep dient de taken van programma, organisatie en taktiek op te nemen. (...) Het spreekt ook voor zich dat de basis moet verplicht worden om voorstellen, kritieken en opmerkingen naar voor te brengen om die taken te helpen volbrengen." (p.7)

Dit is een klare verdediging van het demokraties centralisme, wapen van de KP.

De opportunisten vallen deze stelling aan. Zie tekst 5 mei p.3 - 4:

- o "De proletarisering wordt gebruikt om de demokratie in de beweging te ondermijnen."
  - o "Op basis van steeds herhaalde weigeringen om te diskuteren heb ik op een bepaald ogenblik besloten mij uit de groep terug te trekken omdat er volgens mij een breuk was met de politieke oriëntatie die de beweging altijd had gevolgd.
  - o Breuk die erin bestond (...) 2/ het weigeren van demokratie."
- De opportunisten beweren dat er geen demokratie meer in de beweging bestaat. En dat terwijl AMADA duidelijk definieert wat die demokratie eigenlijk is. In de tekst "De proletarische wereldrevolutie" staat er op p.13:

"Als er geen demokratie binnen de beweging is, dan kan er ook geen initiatief zijn."

De discussie wordt echter centraal geleid volgens één lijn. Daar zit de knoop. Het is omdat er centraal een lijn wordt opgelegd die de bunne niet is, dat de opportunisten zo heftig reageren, dat ze schreeuwen "er is geen demokratie".

In de praktijk leggen ze dan ook helemaal geen partijgeest aan de dag. In plaats van het demokraties centralisme toe te passen, saboteren ze en konplotteren ze. Zie daarvoor de tekst 5 mei:

- "We schreven de oorzaak toe aan het gebrek aan politieke
  - praktijk van HL (...). Wij stelden: 'deze fouten moeten zich
  - wreken in de praktijk. Wij moeten de juistheid van de rektifi-
  - katiebeweging toetsen aan de praktijk'." (p.3)
- Dit is geen partijgeest. De juiste houding zou zijn de rektifi-
katiebeweging in praktijk brengen, de ideologische discussie voeren.
Men weigert dit en voert de sabotage van de praktijk door. Men
zegt "ge zult wel zien". Door alles te saboteren, zullen de oppor-
tunisten bewijzen fabriceren dat de rektifikatiebeweging niet
deugt.

C.2.c. Allianties met opportunisten buiten de partij.

AMADA stelt dat zij door strijd tussen de twee lijnen vooruitgang
heeft gemaakt en dat ze in de opbouw van de partij grote stappen
heeft gezet. AMADA wil op deze basis discussiëren met andere
marxistisch-leninistische groeperingen. Interne zaken blijven binnen
de partij.

De opportunisten daarentegen zoeken allianties buiten de partij.
Door de ideologische strijd binnen de partij zijn zijn verslagen.
Daarbij stellen de opportunisten:

- "Ik heb de laatste weken veel gediskussieerd met de spontaneïsten.
- Ik heb in verband met die groep altijd verdedigd dat hun fouten
- het gevolg zijn van ons dogmatisme." (tekst 5 mei p.3)

Dit is heel duidelijk de spontaneïstische groepen verdedigen tegen-
over AMADA. De reden daarvoor is dat de lijn van de opportunisten
gelijkenis vertoont met deze van die spontaneïstische groepen.
Wat de opportunisten in feite zouden willen is een principiële
éénheid met verschillende groepen omdat ze dan in de andere groepen
bondgenoten zouden vinden voor hun opportunistische lijn. Ze zouden
ze aangewicht winnen terwijl ze nu binnen de partij zijn verslagen
en hun ideeën worden uitgeroeid.

Daarom staat er in de tekst van 5 mei p.3:

- "De discussie met UUU gaat niet vooruit. Antwoord: wij hebben
- onze voorwaarden gesteld. (...) Waar blijven al die tiepen die
- los rond de beweging hangen? Antwoord: ze hebben hun kans gehad
- met de rektifikatiebeweging. (...) Hoe zit het met de discussie
- met RM (spontaneïsten)? Antwoord: meestal geen antwoord (...)"

De opportunisten willen een éénheid met deze groepen en hun oppor-
tunistische lijn een nieuwe kans te geven.

C.3. De methodes van de opportunisten om hun lijn erdoor te krijgen.

Tenslotte gaan we over tot de methodes die de opportunisten binnen
de partij gebruiken om de partij in diskrediet te brengen bij
sommige weifelende militanten om ze bondgenoten te vinden voor hun
rechts-opportunistische lijn.

De opportunisten zijn burgerlijke elementen van verschillende soort
in de beweging. Ze hebben allen één kenmerk gemeen: ze zijn alles
behalve content met de vooruitgang in de richting van het marxisme-
leninisme. De beweging gaat een richting uit die hen niet aanstaat.
De leiders van de opportunistische vleugel scharen alles bijeen
wat de mistevredenheid kan wakker, ze verzamelen alle mogelijke
punten van mistevredenheid om daarrond alles opportunisten te
verenigen. Opportunisten verenigen zich meestal niet rond een
klare politieke lijn, maar rond allerlei aanvallen tegen de mar-
xistisch-leninistische lijn.
De essentiële samenhang is: elke mistevredenheid tegen de marxistisch-
leninistische lijn verzamelen om ze een basis te vormen van een
rechtse meerderheid in de beweging.
De kenmerken van deze kritieken, en aanvallen gaan we nu na.

C.3.a. Anarchistische kritieken.

Anarchistische kritieken zijn kritieken die gemaakt worden los van de politieke lijn van de partij. Het zijn kritieken die niet tot doel hebben de politieke lijn van de partij te verbeteren maar wel die lijn volledig afbreken. Het zijn kritieken die leiden tot intelektualistische discussie en sabotage van de praktijk van de partij.

In de tekst van 5 mei:

- o "(...) Viëtnamkampagne. Sedert weken werd over een manifest op 1 mei gepraat. Er worden mensen aangesproken enz... Dan blijkt dat men niet klaar komt. De mening manifest is voor de 20e. De Indochinakampagne moet verbonden worden met de strijd hier. Gelukkig is er de staking in Limburg waar men een traktaat kan voor schrijven."
- o "De komitees moeten de Indochina-kampagne voeren met als gevolg dat AMADA uit het komitee Volkswagen vliegt. De massa's zijn plots gereduceerd tot enkele enthousiaste socialistische en half-fascistische revisionisten. Alle kafees zitten vol met verborgen Stalin-bewonderaars. Nationaal wordt het antwoord gegeven: de Indochina-kampagne moet verbonden worden met de massastrijd hier. (...) Gelukkig komt de staking in Limburg ons uit de penarie helpen: twee telefoontjes naar Limburg en de massabeweging is verbonden met Indochina."

Het is dus duidelijk dat die kritieken niet gemaakt worden om de lijn uit te voeren en te verbeteren en om voorstellen te doen voor de Indochinakampagne en de rektifikatie.

Het vertrekpunt is eigenlijk de weigering om de richtlijnen toe te passen:

- o "Wij stelden: wij zijn niet akkoord enkel te diskussieren over de Viëtnamkampagne." (tekst 5 mei p.3)

AMADA stelt daartegenover dat militanten de plicht hebben de richtlijnen toe te passen en ook die richtlijnen, waarmee men niet akkoord gaat, te kritiseren. Dit is de houding van een communist.

C.3.b. Pessimistische en afbrekende kritieken.

De stelling 'alles gaat slecht'. Dergelijke kritieken leiden tot algemene ontmoediging, breken het enthousiasme van de militanten. Tekst 5 mei:

- o "We kunnen niet in de klassenstrijd ingrijpen (...) Er is ideologisch geen vooruitgang. (...) Er is geen centralisme en geen democratie." (p.1 - 2)

We kunnen dit best vergelijken met de houding van Lin Biao. Zie daarvoor AMADA n°79 - 80.

- o "De burgerij probeert binnen te dringen in de echte communistische partijen om ook daar het vergif van het passivisme te kweken. Bij het begin van de opbouw van de partij, heeft de communistische organisatie weinig leden, weinig ervaring, weinig invloed. De burgerlijke agenten verspreiden dat de partij nooit een echte communistische partij zal kunnen worden, dat zij nooit 'de hele' arbeidersklasse zal kunnen leiden. Dit vertelde Lin Biao in 1929 (...)" (p.8)

Een tweede voorbeeld is principeplans mistevredenheid aanwakkeren. Zie daarvoor tekst 5 mei 1971:

- o "De verkoop van het blad. In de kast liggen nog honderden exemplaren van de laatste nummers." (p.2)

Dit is werkelijk principeplans, omdat men niets gedaan heeft om die te verkopen.

Een derde voorbeeld is de het gebruiken van juiste kritieken om de leiding te ondermijnen. Voorbeeld daarvan in de tekst 5 mei p.2:

° "In de leidende groep wordt geen enkel probleem opgelost."

Ook hier wordt er weer niet gesteld hoe zij de leidende groep geholpen hebben om die problemen op te lossen. Deze kritieken kunnen redelijk juist zijn, maar ze zijn alléénesteld om de leiding van de partij kapot te maken.

Een vierde voorbeeld is dat van de radikalistische kritieken op kameraden.

Voorbeeld uit de tekst van 5 mei:

- ° "We schreven de oorzaak daarvan toe aan gebrek aan politieke praktijk van X waardoor hij niet in termen dacht van de politiek,
- ° van aktie, maar in termen van teksten enz... Wij stelden: deze fouten moeten zich wreken in de praktijk. ..." (p.3)

Zo'n houding kunnen we vergelijken met die van Lin Biao.

"De aanhangers van het pessimisme zien alléén het negatieve bij de beoordeling van een kamerad. Hun kritiek wordt een afbrekende, negatieve kritiek die alléén tot doel heeft de persoon uit te schakelen. Dergelijke "ultra-linkse" kritiek maakt goede kameraden kapot en kweekt een geest van schrik en passiviteit in de partij." (AMADA 79 - 80, p.8 - 9)

Dergelijke kritieken zijn in feite bedoeld om de leiding kapot te maken en zelf/zijn opportunistiese lijn in de leiding te komen. Dit was de bedoeling van tekst van 5 mei 1971.

Het middel om daartegen te vechten is:

"De grondige studie van de politieke lijn en van het marxisme-leninisme en de versterking van de banden met de massa's en met de klassenstrijd, zijn de twee grootste wapens tegen het pessimisme."

C.3.c. Rondzazen van roddels, leugens en verdraaiingen.

Voorbeeld uit de tekst van 7 mei 1971:

° "X probeert systematies de mensen uit de fabrieken te halen." (p.1)

Dit is duidelijk leugens verspreiden. X haalde helemaal niet systematies mensen uit de fabrieken. Er is 1 keer sprake geweest van 1 kamerad. Deze vervalsing is bedoeld om de leiding in diskrediet te brengen en zo zelf in de leiding te kunnen geraken. Dit gaat gepaard met het uitbuiten van de ideologische zwakte van sommige militanten om ze tegen de leiding op te zetten. Voorbeeld in tekst 5 mei 1971:

° "De militanten die in de fabriek werken zien er de zin niet van in." (p.1)

Het enige doel van vervalsingen en leugens is mistevredelijkheid wekken bij weifolende militanten om de leiding in diskrediet te brengen en dan zelf het zijn opportunistiese lijn in de leiding te komen.

De opportunisten vleien die ideologische zwakte militanten op een ekononistiese basis. In de tekst van 5 mei 71 op p.1:

° "Men houdt er zich niet mee bezig omdat men niet klaar is, omdat het niet verantwoord is om voor een schoet naar het fabriek te lopen."

Dat betekent de mensen op ekononistiese lokalistiese basis proberen aan zijn kant te krijgen, omdat de leiding zich niet met "zijn" fabriek bezig houdt.

Zo proberen opportunisten bondgenoten te winnen voor hun opportunistiese lijn.

Een juiste partijhouding tegenover ideologische zwakke elementen is hen helpen in de studie van het marxisme-leninisme en in de studie van de politieke lijn van de beweging om hen op te voeden tot volwaardige communisten, om zo de partij te versterken.

C.3.d. De politieke lijn wordt verwarpen met halslactige en vage formules.

Voorbeeld uit de tekst van 5 mei 1971:

- "Er is geen enkele ernstige discussie over de politieke lijn van de beweging. Na de betoging van de middenstanders is er een verwarde discussie geweest over de trakt die we hadden uitgedeeld. Deze discussie is nooit gesystematiseerd. ..." (p.1)
- "Geen ernstige discussie", een "verwarde discussie": dit zijn vage en halslactige formules. Men gebruikt die nu in feite de lijn van de beweging te verwerpen. Tijdens de boerenbetoging was er een opportunistische trakt uitgedeeld, die het klasseverschil tussen de arbeiders en de kleine boeren ontkende. Deze werd gekritiseerd door de nationale leiding. Omdat die kritiek in feite een aanval was op hun opportunistische lijn noemen de opportunisten de lijn van AMADA: een "verwarde discussie", "geen ernstige discussie".

Een juiste houding ware geweest deze kritieken ernstig te bestuderen om te proberen de foute lijn te veranderen, en deze van de beweging beter toe te passen.

Als men een dergelijke houding volhoudt gaat men vroegere rechtse standpunten systematiseren in een algemene aanval op de politieke en organisatorische lijn van de beweging. Dit gebeurde in de tekst van 5 mei 1971. Voorbeelden:

- "Gedurende maanden zijn we in deze discussie niet vooruit gekomen omdat we de aard van de tegenstellingen niet begrepen. ..."
  - Dit is een standpunt dat we nog nooit hebben ingezien. Dit moet heel onze politieke oriëntatie veranderen." (p.3)
  - "Deze stellingen worden afgewezen als een manoeuvre om geen auto-kritiek te moeten maken." (p.3)
- Dit is een voorbeeld hoe men oude opportunistische standpunten systematiseert om de lijn van beweging aan te vallen. Men zegt: nu begrijpen we de tegenstelling, en wij hadden vroeger ook gelijk.

Een tweede voorbeeld:

- "Op basis van een systematische studie van teksten van de beweging: 'ben ik tot de konklusie gekomen dat wat er nu in feite gebeurt, slechts een verder evolueren is van de kontradiktie waarin de beweging zich al jaren bevogt.'" (p.4)
- Ook de discussie van maart 1970, tussen Gent en Louvain wordt opgerakeld (p.6).
- De enige bedoeling is te bewijzen dat zij gelijk hadden om de lijn van de beweging aan te vallen.

Dit waren dan de essentiële punten uit die tekst.

Het is een verdere evolutie van al die zaken die tot de afsplitsing van de groep Brussel-Zuid heeft geleid. Dezelfde stellingen komen daar terug, en komen ook terug in de Vank zelf.

Tot slot willen we nog een sekundair punt behandelen.

In de tekst van 5 mei staat er op p.2:

- "Een politieke opvatting verdedigen en proberen door te drukken"
- is machtspolitiek ingegeven door wraak voor de uitsluiting
- uit de leidende kern."

Dit is een kritiek die AMADA op de leider van de opportunistiese vleugel maakte.

Het is inderdaad zo dat de tegenstellingen maar goed aan bod zijn gekomen op het ogenblik dat die leider van de opportunisten niet in de nationale leiding mocht zitten.

Wij kunnen dit vergelijken met de affaire van Martov (opportunist in de russiese bolsjewieke partij) die zich tijdens het tweede Congres van de partij tegen Lenin en de Iskra verzette uit wraak omdat hij zich persoonlijk gekwetst voelde. Dit was voor hem de ommekeer naar het revisionisme.

Het middel tegen dergelijke fouten is het knakkwent toepassen van het wapen van de kritiek en de zelfkritiek en daarbij ook een ernstige studie van de lijn van de beweging maken en een ernstige studie van die kritieken op zijn eigen fouten om deze te kunnen verbeteren en gans de partij vooruit te helpen.

II. DE AFSCHEURING VAN

"BRUSSEL-ZUID": september-december 1971.

Vanaf januari 1970 deed de beweging haar intrede in de spontane massastrijd. Die eerste periode werd gekenmerkt door chronische op politiek vlak, en veranippering op ideologies vlak. Met de Major- en Indochinakampagne in oktober 1970 deed AMADA een stap voorwaarts: vanuit de wereldsituatie worden de politieke taken afgeleid voor de revolutie in België. Uit het bilan van deze ervaringen (van Mijnerwerkersmacht tot de Indochina-kampagne) trekt AMADA het besluit van de dringende noodzaak van de Opbouw van een Kommunistische Partij vanuit een leidinggevend centrum, in staat om de strijd van de massa's op te trekken tot een strijd voor de revolutie.

Het is in de strijd voor deze vooruitgang dat de anti-partijstandpunten van de militanten van Brussel-Zuid duidelijk naar voor komen. Ze verzetten zich tegen de opbouw van het centrum en van de partij; ze verzetten zich tegen de hoofdbicntatie van de beweging, namelijk de massa's politiek opvoeden voor de revolutie; ze weigeren de richtlijnen uit te voeren. Wanneer AMADA hen voor de keuze stelt: de lijn van de beweging uitvoeren of uitsluiting, verlaten 8 militanten van de Brussel de organisatie.

Om de anti-partijlijn van De Vonk goed te verstaan moeten we grondig analyseren welke ideologische, politieke en organisatorische opvattingen De Vonk verdedigde. We zullen systematisch deze standpunten plaatsen tegenover de standpunten van AMADA op het moment van de afsplitsing.

basisteksten:

- voor De Vonk: "Kritieken en voorstellen van een aantal militanten van AMADA-Brussel". tekst van voor de afsplitsing.
"Hoe winnen we de massa's voor het kommunisme?".
Tekst van vlak na de afsplitsing.
- voor AMADA: "Richtlijnen voor de organisatorische opbouw van de kommunistische basiscellen".
"Schema over de politieke lijn".
"Aantekingen bij de opbouw van de Kommunistische Partij".
"Ideologisch bulletin: de kwestie Brussel-Zuid".

A. IDEOLOGIESE STANDPUNTEN: DE OPVATTINGEN OVER HET SPONTAAN EN REVOLUTIONAIR BEWUSTZIJN.

Uit "Hoe winnen we...?":

- o "Om de revolutie te realiseren moeten de subjektieve voorwaarden ervaar geschapen worden. Deze voorwaarden zijn in essentie de
- o de politieke ervaringen van het proletariaat uit de praktijk
- o van de politieke strijd...

- De kommunisten moeten doorheen de praktijk van de politieke
- strijd het bewustzijnsnivo van de massa's, via het herhaalde-
- lijk doen doorlopen van het proces sensibele kennis - rationale
- kennis in de cyclus van het kennisproces, tot het revolutionair
- bewustzijn verheffen."

Uit deze stelling volgt dat het kommunisties bewustzijn, het bewustzijn van de noodzaak van de revolutie, voortkomt uit een proces van vele ervaringen. Dat wil zeggen dat de arbeidersklasse langs hun ervaringen spontaan tot het kommunisties komen.

Deze opvatting is volkomen vals. Reeds van bij het ontstaan van het kapitalisme voert de arbeidersklasse een verbeterde strijd tegen de kakapitalistische onderdrukking. Ze hebben daarin vele ervaringen opgedaan. Maar om de lossen te trekken uit die ervaringen, daarvoor is een Partij van revolutionairen nodig, die de kennis van het wetenschappelijk socialisme verworven hebben, het een inzicht in de wetten van het kapitalisme. Het is juist een basisvoorwaarde voor de revolutie, dat de meest bewuste arbeiders zich het wetenschappelijk socialisme eigen maken, en dit als richtsnoer nemen voor het uitwerken van een politieke lijn, waarrond de arbeidersklasse kan verenigd worden.

Uit "Hoe winnen we...?":

- "Er bestaat gewoonweg geen kloof tussen het spontaan en proletarisch bewustzijn...
- We zien dat het vertrekpunt hetzelfde is: het bewustzijn van de arbeidersklasse van zijn materiële situatie. Er is dus geen
- kloof, maar een tegenstelling tussen spontaan en revolutionair
- bewustzijn. De ideologie van een klasse is steeds een min of
- of meerdere gedeeltelijke weerspiegeling van de materiële
- situatie van die klasse. Het spontane bewustzijn van de arbeidersklasse is een gedeeltelijke weerspiegeling van haar objectieve situatie, misvormd door de invloed van de burgerlijke en
- en kleinburgerlijke ideologie die zich sterk heeft kunnen
- ankeren binnen de arbeidersklasse."

Zeggen dat het gemeenschappelijk vertrekpunt van het spontaan en revolutionair bewustzijn "het bewustzijn van zijn materiële situatie" is, is volkomen vals. De basis van beide is de kapitalistische produktieverhouding, de uitbuiting. Maar daar houdt ze op. Het spontaan bewustzijn vertrekt van de onderdrukking, maar zoekt voor oplossingen binnen het kapitalisme. Het revolutionair bewustzijn vertrekt eveneens van de onderdrukking, maar ze werkt een kommunistiese politiek uit gericht om de massa's aan tevoeren om de kapitalistische staatsmacht te breken. Ontkennen dat er een kloof bestaat tussen het spontane en revolutionaire bewustzijn wil zeggen ontkennen dat door intensieve kommunistiese propaganda, door steeds het einddoel voor ogen te houden, de spontane strijd moet opgetrokken worden tot een politieke strijd, die de arbeiders richt naar de revolutie. Zeggen dat er geen kloof is, zoals De Vank, komt erop neer te zeggen dat de kommunistiese opvoeding niet belangrijk is, dat de arbeidersklasse zelf wel tot de ontdekking zal komen van de noodzaak van de revolutie.

Zeggen dat het spontaan bewustzijn een gedeeltelijke weerspiegeling is van de objectieve situatie van de arbeidersklasse is ontkennen dat er een wezenlijk verschil bestaat met het kommunisties bewustzijn. Volgens De Vank is het spontaan bewustzijn een gedeeltelijke weerspiegeling van de objectieve situatie van de arbeidersklasse.

Dit komt erop neer dat er maar een kwantitatief verschil zou bestaan tussen de twee. De theorie van "de arbeiders komen spontaan langs hun ervaringen tot het communisme" is daar ook een logies gevolg van. Het zou volstaan af te wachten tot de arbeiders nog een grotere kwantiteit ervaringen opdoen, dat ze tot de revolutie komen.

Tussen spontaan en revolutionair bewustzijn is er echter een kwalitatief verschil. Het spontaan bewustzijn blijft een burgerlijk bewustzijn, het legt zich neer bij het kapitalisties systeem en vecht (radikaal) voor hervormingen binnen het systeem. Het revolutionair bewustzijn daarentegen vertrekt van de kennis van het wetenschappelijk socialisme, om in het spontane bewustzijn alle politieke elementen op te trekken naar het revolutionair bewustzijn.

Deze stellingen van De Vonk werden reeds gekritiseerd ten tijde van de afsplitsing. In de "Kwestie Brussel" lezen we p.23:

"De spontane beweging kan slechts het ontstaan geven aan syndikalistische, en reformistische ideeën en niet aan de wetenschappelijke theorie van het socialisme en het communisme. De revolutionaire theorie van het socialisme en het communisme werd gekreëerd door de revolutionaire opvoeders, de vertegenwoordigers van de fundamentele belangen van het proletariaat en van de andere werkers, die het meest gevorderde denken van de mensheid hebben gekonsentreerd en de ervaring van de revolutionaire strijd hebben samengevat."

B. OPVATTINGEN OVER DE TAKEN VAN DE KOMMUNISTEN IN DE KLASSESTRIJD.

Trouw aan de theorie "de massa's komen spontaan langs hun ervaringen tot het communisme", kan De Vonk niet anders dan in de klassenstrijd een ekonometische en reformistische politiek volgen.

Omdat De Vonk ontkende dat de specifieke taak van de communisten erin bestaat het Marxisme-Leninisme binnen te brengen in de massa's, kon ze niet anders dan de politieke opvoeding van de arbeiders volledig laten vallen.

Omdat de stelling van De Vonk was "de massa's zullen in de praktijk wel ervaren dat de sociaal democratie hun belangen verraadt en naar de communisten komen" weigerde De Vonk de spontane strijd van de arbeiders te leiden in een revolutionair perspectief, maar beperkte zich ertoe de spontane strijd voor de directe belangen radikaler te voeren.

B.1. De ekonometische politiek van De Vonk.

Uit "Hoe winnen we ....?":

- o "Het is klaar dat de communisten steeds de organisatie van
- o stakerskomitees moeten steunen, maar ze moeten hier een specifieke kommunistische syndikale lijn volgen, die niet identiek kan zijn met de politieke lijn van de partij...
- o We gaan steeds in de syndikale organisaties van de arbeidersklasse om er zo konsekvent mogelijk de dagelijkse belangen van de arbeidersklasse te verdedigen."

1. Voor De Vonk is een specifiek kommunistische syndikale politiek gelijk aan het zo konsekvent mogelijk verdedigen van de dagelijkse belangen van de arbeidersklasse. Platter ekonometies kan het niet: zich neerleggen bij de spontane massastrijd die er op gericht is de onmiddellijke belangen te verdedigen.

Als de vakbondsleiding bijvoorbeeld 5F vraagt, dan laten de communisten van De Vonk zich kennen door IO F te vragen, en aldus zijn ze de "beste verdedigers van de arbeiders". De vakbondsleiding wordt dan door De Vonk afgeschilderd als de verraders van de belangen van de arbeiders. Het standpunt van De Vonk is kapitvatie voor de burgerlijke ideologie die geen kommunistiese politiek durft verdedigen.

De echte communisten vertrekken van het standpunt van de revolutie.

- Als kommunist in de massa's werken wil zeggen profiteren van elke flits van revolutionair bewustzijn, profiteren van alle politieke elementen in de klassenstrijd, om het bewustzijn van de arbeiders te verheffen tot een kommunisties bewustzijn, om van de spontane ekononische strijd een politieke strijd te maken die een stap vooruit betekent naar de revolutie.

- Als kommunist de vakbondsleiding ontknaskeren wil zeggen dat we ze niet aanklagen als verraders van de dagelijkse belangen van de arbeiders, maar als verraders van de revolutie. Als de vakbondsleiding de massa's van de strijd wil afhouden, dan doet ze dat omdat ze ziet dat die massastrijd voor de arbeiders een school voor de revolutie is.

AMADA stelde dit toendertijd zeer juist. Uit "Richtlijnen voor...":

"Het is de taak van de Kommunistiese Partij, meer bepaald van de kommunistiese fabriekscel, om vertrekkend van het aliv van de massa's, de problemen van de massa en de massastrijd, de kommunistiese opvoeding te voeren.

Door een brede politieke propagande en agitatie en door het konkret deelnamen aan de strijd, moet de Kommunistiese Partij deze massastrijd die gericht is op het verdedigen van de direkte belangen, stap voor stap vooruit brengen tot een politieke strijd tegen de diktatuur van de monopolies, de staat, tegen de BSP en het syndikaat."

Uit "Aantekeningen...":

"De vakbondsleiding dient ontknaskerd als de politieke agent van de burgerij en niet alleen als "de verrader van de direkte belangenstrijd". Zij zijn dragers van politieke opvattingen: reformisme en klassensamenwerking."

2. Tweede belangrijk punt in de stellingen van De Vonk is dat de communisten de organisatie van stakersakomitees moeten steunen. Die lijn van de strijd "steunen", zullen we doorheen het hele bestaan van De Vonk terug vinden. Onze pamfletten stonden vol van "Wij communisten steunen de strijd van de arbeiders van X". Deze lijn is een logies gevolg van de "ervaringsteorie" van De Vonk. Als ge zegt dat de massa's zelf wel zullen ervaren dat alleen de communisten hun belangen verdedigen, kunt ge er u toe beperken de strijd van de arbeiders te steunen, in plaats van door een kommunistiese leiding die strijd op te trekken. Kommunisten steunen niet alleen de strijd van de arbeiders, ze moeten er ook de motor van zijn. Een striking is de beste leerschool voor de revolutie, omdat de arbeidersklasse daar direct gekonfronteerd wordt met het verrad van de vakbondsleiding en het staatsapparaat. De communisten moeten die flitsen van revolutionair bewustzijn aangrijpen om de arbeiders op te voeden voor de revolutie.

B.2. Reformisme: de opvattingen van De Vank over de strijd voor hervormingen.

Uit "Hoe winnen we...?":

- "Het politiek aspect moet steeds domineren. We moeten steeds het proletariaat kunnen mobiliseren voor aktuele partiële politieke taken, die zich in het kader van de revolutionaire strategie stellen."

Als De Vank zegt dat het politiek aspect moet domineren dan blijft ze fundamenteel nog even reformistisch, want politieke strijd voor De Vank betekent "het proletariaat mobiliseren voor aktuele partiële politieke taken".

Reformisme betekent juist: de arbeiders afhouden van het einddoel, van de revolutie.

De strijd tegen het wetsvoorstel van Major was één van de partiële politieke taken die De Vank zich stelde. Maar als we in die strijd het perspectief van de revolutie niet centraal stellen, dan blijft die "politieke strijd" zo reformistisch als naar kan.

De Vank vecht voor hervormingen binnen het kapitalisme, tout court. Een communist vecht voor hervormingen, maar niet voor hervormingen op zich. Wat belangrijk is, is dat in die strijd voor hervormingen het bewustzijnsniveau van de arbeiders wordt omhoog getrokken, dat ze in die strijd meer en meer zien dat de revolutie onvermijdelijk is. De afgedwongen hervormingen moeten gezien worden als een middel om ons communisties werk te versterken.

C. WELKE ORGANISATIE WIL DE VANK OPBOUWEN?

C.1. Standpunten over de opbouw van de partij.

C.1.1. In naam van de massa's wordt de partij afgezworen.

Uit "Hoe winnen we...?":

- "Dit is juist de verkeerde stelling in verband met de partij-opbouw die door AMADA wordt verdedigd: alles wat we doen doen we in het perspectief van het rekruteren van de avant-garde, op basis van een akkoord over de Marxisties-leninistische principes. Er wordt echter helemaal niet duidelijk gesteld welke de politieke praktijk van de avant-garde moet zijn in de massa's, en bijgevolg dient deze praktijk niet als criterium bij het rekruteren van de avant-garde. Het is duidelijk dat niet de marxisties-leninistische partij alleen de strijd zal aanbinden tegen het fascisme en de revolutie zal doorvoeren. Als AMADA tot voor kort stelde dat men om de strijd tegen het fascisme aan te gaan de rangen van AMADA moest vervoegen, dan was dat een uiting van het feit dat ze sistematies verwaarlozen om te beginnen aan het lange en geduldige werk om de grote massa van het proletariaat tegen het fascisme en voor de revolutie te verenigen."

Deze stelling wordt verdedigd met veel demagogie. Zie in "Kritieken en Voorstellen...":

- "We moeten in alles de arbeiders mobiliseren en niet demobiliseren". Als er iemand was die de massa's demobiliseerde dan was het wel De Vank.

- "De leiding (van AMADA) leeft afgescheiden van de praktijk en heeft zich van de massabeweging gekeerd."

Op dat ogenblik had AMADA echter al een belangrijke rol gespeeld in verschillende massabewegingen, onder andere de mijnstaking, Boel. Deze stellingen zijn enkel en alleen uiting van het verzet tegen de centrale taak van de opbouw van de partij die AMADA zich stelde.

AMADA daarentegen brak resoluut met de spontaneïstiese lijn, die regelmatig terug de kop op steekt. Uit "Aantekeningen...."

"Er is overal sprake van het werk van de kommunisten in de massaorganisaties en over de relatie tussen partijcel en strijd-komitee. In onze woorden lijkt het alsof het probleem van de partij reeds is opgelost. Maar in de praktijk hebben we het probleem van de partijopbouw nog nooit concreet en grondig willen aanpakken. Dit essentiële probleem wordt weggemoffeld. De opbouw van de kommunistiese partij is voor ons een concrete en direkte opdracht geworden. Dit is het kernpunt van heel onze aktiviteit."

Uit "Richtlijnen....":

"Om deze taken te kunnen uitvoeren moet op dit ogenblik onze hooftopdracht zijn: de kommunistiese fabriekscellen op poten zetten. Het zijn deze cellen die de politiek bij de massa brengen, die de massa leiden, opvoeden, steunen. Het is in deze cellen dat de voorhoede van het proletariaat zich moet organiseren."

En deze hooftopdracht wordt direkt verbonden met de massalijn:

"We proberen de simpatizanten arbeiders nader te brengen tot de cel met de bedoeling hen erin op te nemen. Deze cellen moeten de invloed van de Kommunistiese Partij op de massa vestigen. De fabriekscellen moeten zeer nauw aansluiten bij de massa's en hun strijd. Zij moeten altijd de eisen en problemen van de massa van de arbeiders naar voor brengen..."

C.I.b. Éénheidsfront aan de basis: "voorwaarde" voor de partijopbouw?

Uit "Hoe winnen we...?":

- ° "De kommunisten moeten de specifieke organisatievormen scheppen
- ° voor het proletariaat als een van haar historische taak bewuste
- ° klasse. Onder de huidige politieke konjunktuur betekent dit
- ° overal als kommunist aan de massa's voorstellen en komitees
- ° van het éénheidsfront op te richten."

Voor De Vontk is het éénheidsfront de organisatie van het proletariaat als een van haar historische taak bewuste klasse. Het éénheidsfront is de organisatie die de arbeidersklasse naar de revolutie zal leiden.

Om een schijn van Marxisme-Leninisme te behouden, voegt De Vontk daar kele frasen aan toe:

- ° "In de vorming van dit éénheidsfront en binnen het éénheidsfront
- ° voeren de kommunisten hun eigen propaganda en agitatie. Daar-
- ° door winnen ze de avant-garde. Ze organiseren deze in cellen en
- ° bouwen de Kommunistiese Partij op. De avant-garde heeft
- ° onmiddellijk een praktijk in de massa's."

Deze stelling komt neer op sabotage van de partijopbouw. Met deze stelling valt De Vontk terug op de stellingen die AMADA verkondigde in de periode van Mijnerwerkersmacht en die reeds meer dan 66n jaar gekritiseerd werden. Uit "Richtlijnen....":

"Tot nu toe werkten we in naam van een strijdkomitee. We maakten propaganda en agitatie in naam van het strijdkomitee: AMADA heette het blad van de arbeiders die zich in het strijdkomitee organiseerden. Ook het werk naar simpatizanten gebeurde op dergelijke wijze. Arbeiders organiseerden we in een strijd-komitee dat onder onze leiding proletariese eisen en strijd-metoden voorstond. Ze wilden we de voorhoede arbeiders opvoeden tot kommunisten..."

Het is niet door een arbeider of delegatie te organiseren in een strijdkomitee dat we de burgerlijke ideologie kunnen bestrijden en overwinnen. Tegenover de burgerlijke ideologie moeten we de proletariese stellingen; tegenover klasseverzoening en klasse-samenwerking moeten we de ideeën van de Klassenstrijd, revolutie en diktatuur van het proletariaat stellen. Tegenover de burgerlijke politiek van het sindikaal apparaat moeten we de

proletarische politiek van de Kommunistische Partij stellen. Opdat we een arbeider zouden winnen voor de revolutie moeten we hem betrekken bij het organiseren in de Kommunistische Partij. Want alleen de Kommunistische Partij kan de burgerlijke ideologie met succes bekampen."

Het feit dat de stellingen van De Vonk over de partijopbouw in de praktijk reeds hun failliet hadden bewezen beklampt alleen maar het kontra-revolutionaire karakter van de stellingen van De Vonk. AMADA heeft uit het failliet van de spontaneïstische lijn de lessen getrokken: we moeten vertrekken van het standpunt van de revolutie, in de spontane strijd de politiek binnen brengen en daarvoor de voorhoede arbeiders organiseren in een Kommunistische Partij. De Vonk volhardt in die spontaneïstische lijn: we moeten ons de beste verdedigers tonen van de arbeidersklasse en zo zullen de arbeiders wel zien dat de kommunisten gelijk hebben.

De organisatie die De Vonk voorstelt is dan ook een organisatie voor het voeren van harde economische strijd, namelijk een eenheidsfront. Uit "Hoe winnen...?":

- "Wij willen de massalijn toepassen en zo politieke ervaring geven aan de massa's op basis van een juiste strategie. We zullen juist proberen om de 2 niveaus - politieke en economische strijd - te verbinden in de vorm van een partijloze, permanente en politieke organisatie aan de basis."

1. De Vonk spreekt over het verbinden van de economische en politieke strijd. Met economische strijd bedoelt ze: alles wat de fabriek aangaat. Met politieke strijd alles wat de fabriek overtuigt. Het is juist de taak van de kommunisten om elke strijd van de arbeiders, die spontaan een economische strijd is, op te trekken tot een politieke strijd. En het is het einddoel van de revolutie dat alle politieke strijd de juiste richting geeft, zodat blijft die spontane strijd fundamenteel een burgerlijke strijd, een strijd voor hervormingen.

2. De Vonk stelt als organisatie voor de arbeidersklasse: een partijloze, politieke en permanente organisatie aan de basis. We vinden hier voor de zoveelste maal de ontkenning van de noodzaak van de partijopbouw.

- De Vonk wil een partijloze organisatie: tegenover de reformistische organisaties die de burgerij aan het proletariaat voorstelt, gericht op het instand houden van het kapitalisme, stelt De Vonk een vage, partijloze organisatie voor.

- De Vonk wil een politieke organisatie: de politiek van De Vonk is die van de harde strijd voor hervormingen. De politiek van De Vonk heeft niets met revolutionaire politiek te maken. Het is een anarcho-syndicalistische politiek die niet spreekt over het wezen, de essentie van de politiek, namelijk de oververpings van de diktatuur van de burgerij door de gewapende revolutie.

- De Vonk wil een permanente organisatie voor de reformistische strijd, in plaats van een partij-organisatie voor de revolutie. Het permanent eenheidsfront van De Vonk op dat moment, dat was een regelrechte aanval op de partijopbouw zoals AMADA die stelde.

De organisatie die De Vonk voorstelde is er een zoals het Omt-Arbeiderscomité (GAK). Het GAK voert ook de economische strijd, ze zijn tegen 430 en tegen de 30 miljard, maar hun politiek blijft fundamenteel een burgerlijke politiek, omdat ze in de economische strijd, in de strijd tegen 430 en tegen de 30 miljard de arbeidersklasse niet mobiliseren voor de revolutie, maar organiseren in een Kommunistische Partij, gebaseerd op de proletarische ideologie, het Marxisme-Leninisme.

C.1.c. Het éénheidsfront van De Vank: een éénheidsfront met de burgersij.

Uit "Kritieken en Voorstellen":

- "De ex-grippisten zullen misschien wel effectief met ons gaan
- meewerken wanneer we de strijd tegen Major werkelijk voeren.
- En de massa's zullen effectief zien dat de kommunisten willen
- strijden voor hun belangen. Het ACV, Links en de Jong-Socia-
- listen willen ook vechten tegen Major. Akkoord! We maken een
- éénheidsfront op dit konkreet punt. Misschien zal het één-
- heidsfront gedomineerd worden door het geschreeuw van het ACV.
- Geen nood, onze beurt komt wel."

De Vank wil op dit moment een éénheidsfront aangaan met het ACV, Links en de Jong-Socialisten. Geloven in zo een éénheidsfront kan alleen maar als ge u verlaagt tot het verdedigen van eentelfde burgerlijke reformistische politiek. Immers, het ACV, zal op dit moment als organisatie geen éénheidsfront willen aangaan met de kommunisten. Voor de ACV-leiding blijft AMADA nog altijd vijand nummer één.

Wil dat zeggen dat de kommunisten tegen een éénheidsfront zijn? Verre van daar. Op bepaalde momenten kan het opportuun zijn een éénheidsfront voor te stellen als dit kan bijdragen tot de bewustzijnsverhoging van de massa's, of als dit de massa's werkelijk kan verenigen rond een juiste zaak. Maar onze eerste taak is en blijft: onze ideologische stempel drukken op de arbeidersstrijd, de voorhoede arbeiders organiseren in de partij. Het is dan ook vanuit dit standpunt dat kommunisten in een éénheidsfront gaan werken. Uit "Aantekeningen...":

"De partij moet eerst werken op het vlak van de ideologie, de brede massa's ideologies winnen voor het communisme. Daarbij neemt de partij de geverderde elementen van de arbeidersklasse in haar organisatie op. De massa's ideologies winnen voor het communisme en voor de Kommunistische Partij is altijd onze eerste taak. Het is op deze basis dat we nieuwe strijdorganisaties voor de economiese strijd kunnen oprichten die vaststaan op het standpunt van de klassenstrijd."

In haar éénheidsfront tactiek maakt AMADA dan ook een onderscheid tussen de leiding van de reformistische organisaties en de basis die hen volgt. Uit "Schema...":

"De proletariese éénheidsfront-tactiek heeft als doel de samenwerking voor de strijd rond konkrete doelwitten; samenwerking met alle basisgroepen die proletariese organiseren. In de éénheidsfront aktie zullen de arbeiders gewonnen worden voor de klassenstrijd van de partij."

Het doel van het werken in een éénheidsfront is steeds:

1. de strijd voeren rond konkrete doelwitten.
2. de arbeiders winnen voor revolutionaire ideën.
3. de beste arbeiders rekruteren voor de partij.

C.1.d. De anti-partijaanvallen op AMADA.

Uit "Hoe winnen...?":

- "AMADA participeert aan de massastrijd en tracht daarin haar
- kommunistiese propaganda aan de man te brengen."

Uit "Kritieken en Voorstellen...":

- "(AMADA) meent dat het voldoende is propaganda te maken rond de
- principes van het marxisme-leninisme om de arbeidersklasse
- onze politiek als de juiste te laten erkennen. Zoals de
- getuigen van Jehovah staan zij lange de kant van de weg met
- hun principes terwijl de massabeweging voorbijtrekt. Dat
- zij opletten of zij worden door de massabeweging onder
- de voet gelopen."

C.2. Standpunt over het demokraties centralisme.

Het Demokraties Centralisme is het organisatieprincipe van de Kommunistiese Partij. Dit wil zeggen dat het centrum (nationaal bureau) de politieke lijn uitwerkt. De basis kan en heeft de plicht problemen op te werpen en strijd te voeren voor de juiste lijn. Dit gebeurt binnen de organisatie. Maar buiten is er éénheid, zelfs als is men niet akkoord met de voorgestelde lijn. Het doel van het demokraties centralisme is de slagkracht van de partij te vergroten en de éénheid van de partij te versterken. Zonder demokraties centralisme is de partij tot ondergang gedoemd. AMADA benadrukte dit reeds van bij haar ontstaan. Toch werden er nog veel inbreuken op het demokraties centralisme geduld. Voorbeeld: wanneer militant X uit de beweging trekt, kan hij er met evenveel gemak terug inkomen zonder daar een auto-kritiek op te maken. Het is in strijd met deze inbreuken dat AMADA het demokraties centralisme serieus ging vastleggen als organisatieprincipe van de partij. Uit "Richtlijnen...":

"De minderheid heeft het recht aan haar ideeën vast te houden. Een kommunist heeft de plicht voor zijn ideeën te vechten. De minderheid heeft soms gelijk maar moet zich bij de meerderheid neerleggen. Zij kan op een volgende vergadering haar standpunt opnieuw ter sprake brengen. Tussen de veranderingen geldt de éénheid van aktie."

De Vonk kon niet langer het demokraties centralisme omzeilen en zo kwam ze ertoe het demokraties centralisme zelf in vraag te stellen. Uit "Hoe winnen we...?":

"We dachten eerste dat het mogelijk was om dit probleem binnen de organisatie op te lossen. Dit loidde echter tot zeer theoretiese diskussies die ons in de praktijk niets verder brachten en de werking in Brussel stil legden. We zaten in een zeer moeilijke positie: enerzijds mochten wij onze eigen opvattingen niet in de praktijk omzetten, vermits we lid waren van AMADA en ons dus moesten houden aan het demokraties centralisme; anderzijds verzandde de diskussie volledig omdat wij alleen op theoreties vlak konden werken en onze stellingen niet verder konden ontwikkelen door gewis aan praktijk."

1. "Wij mochten onze opvattingen niet in de praktijk omzetten": De Vonk verdedigt hier de autonomie binnen de organisatie. Volgens De Vonk moest men haar de kans geven om haar opvattingen in de praktijk te toetsen. Wanneer ge die opvatting doortrekt, wanneer iedereen met een andere idee zijn lijn mag uitproberen, wil dat zeggen dat niemand meer gebonden is door de lijn van de organisatie. Zulke opvattingen leiden tot komplete liberalisme en maken de partij kapot.

2. "De diskussie verzandde volledig": dat klinkt hier als een vaststelling. Maar in de feiten ging het om een bewuste politiek van De Vonk, een politiek van boycot van het partijwerk. De stelling van Brussel Zuid was: we kunnen geen lijn uitvoeren, waarmee we niet akkoord gaan. Brussel Zuid weigerde de richtlijnen te studeren, weigerde de krant te gaan verkopen. Brussel Zuid hield zich enkel bezig met de voorbereidingen van de diskussies, met studie rond haar lijn. Het doel van de boycot was inderdaad de diskussie te doen verzanden en op die manier een malaise teweeg te brengen in de provincie. Als er dan niets meer zou gebeuren zou Brussel Zuid de verantwoordelijkheid kunnen werpen op de lijn van AMADA en zo haar eigen lijn door-drukken.

"It manoeuvre kan echter tijdig door de leiding van AMADA ont-
maakt worden, vóórdat het katastrofale gevolgen had.
AMADA lanceerde een willekeurig beweging op Brussel-Zuid. En het is
op het moment dat hiervoor de keuze gesteld worden: onderwerpen
van het denkbeeld generalisme of uitsluiting dat Brussel Zuid
is afgesplitst."

1.5. AMADA: de beweging van de partij vanuit een centrum.

"In de politieke beweging van de partij werd in AMADA gestart met de
volgende beweging: de beweging. Lange de campagne Major en de
Indochina-campagne werd een oriëntatie in de praktijk omgezet.
In de politieke beweging en in de campagnes duiken steeds fouten en
fouten op die de beweging dwarsliggen, als we de juiste lessen trekken,
de beweging wordt omgezet."

"1. Het voornemen is om de Indochina-campagne tot uiting
te brengen met een stevige leiding. Niet alleen maar een
organisatie maar een echte politieke leiding, die de
politieke beweging aanleide op lange termijn."

"2. Het voornemen is om de beweging volledig in beslag genomen door een campagne...
Bijvoorbeeld: de beweging op lange termijn; geen analyse van
de beweging, de politieke, sociale en economische actualiteit...
In de beweging moet men op poten zetten wanneer men een sterk
centrum moet oprichten. Dit centrum moet samengesteld zijn
uit een paar mensen en gevorderde communisten. Dit centrum
moet de beweging aan haar taak: de partij op poten zetten.
Bijvoorbeeld: de beweging en op wetenschappelijke wijze
als de beweging de partij op poten zetten."

"3. Het voornemen is om de uitbouw van een leidinggevend centrum
te doen met de beweging alle manoeuvreerruimte om hun lijn
in een beweging te doen domineren. De opportu-
niteit is om de beweging te doen gevaar dat hun rechtse lijn
te worden omgezet. Daarom keren ze zich tegen de opbouw van
een beweging die de beweging voorstellen die lijnrecht ingaan
tegen de beweging van Brussel."

"4. Het voornemen is om de beweging te doen typerende voorstellen analyseren."

"5. Het voornemen is om de beweging te doen typerende voorstellen analyseren."

"6. Het voornemen is om de beweging te doen typerende voorstellen analyseren."

"7. Het voornemen is om de beweging te doen typerende voorstellen analyseren."

"8. Het voornemen is om de beweging te doen typerende voorstellen analyseren."

"9. Het voornemen is om de beweging te doen typerende voorstellen analyseren."

"10. Het voornemen is om de beweging te doen typerende voorstellen analyseren."

"11. Het voornemen is om de beweging te doen typerende voorstellen analyseren."

"12. Het voornemen is om de beweging te doen typerende voorstellen analyseren."

"13. Het voornemen is om de beweging te doen typerende voorstellen analyseren."

"14. Het voornemen is om de beweging te doen typerende voorstellen analyseren."

"15. Het voornemen is om de beweging te doen typerende voorstellen analyseren."

"16. Het voornemen is om de beweging te doen typerende voorstellen analyseren."

"17. Het voornemen is om de beweging te doen typerende voorstellen analyseren."

"18. Het voornemen is om de beweging te doen typerende voorstellen analyseren."

"19. Het voornemen is om de beweging te doen typerende voorstellen analyseren."

"20. Het voornemen is om de beweging te doen typerende voorstellen analyseren."

"21. Het voornemen is om de beweging te doen typerende voorstellen analyseren."

"22. Het voornemen is om de beweging te doen typerende voorstellen analyseren."

"23. Het voornemen is om de beweging te doen typerende voorstellen analyseren."

"24. Het voornemen is om de beweging te doen typerende voorstellen analyseren."

"25. Het voornemen is om de beweging te doen typerende voorstellen analyseren."

"26. Het voornemen is om de beweging te doen typerende voorstellen analyseren."

"27. Het voornemen is om de beweging te doen typerende voorstellen analyseren."

"28. Het voornemen is om de beweging te doen typerende voorstellen analyseren."

"29. Het voornemen is om de beweging te doen typerende voorstellen analyseren."

"30. Het voornemen is om de beweging te doen typerende voorstellen analyseren."

3. De artikels voor AMADA mogen niet meer veranderd worden door de redactie:

AMADA had een redactieplieg samengesteld die controle moest uitoefenen op de politieke lijn die verdedigd werd in de artikels. Brussel-Zuid eist echter het recht op om haar eigen lijn te verdedigen in de krant.

AMADA wil van de krant een instrument maken om de militanten op te voeden en de politiek in de massa's te brengen. Brussel-Zuid wil echter van de krant een "diskussie-blad" maken waar iedere rechtse lijn moet kunnen aan bod komen. Waar AMADA haar slagen tegen de burgerij wil richten volgens één lijn, wil Brussel-Zuid haar slagen richten volgens eigen goeddunken. Wat moet een arbeider met een krant waar nu eens dit en dan weer dat in verdedigd wordt? Dit vernietigt de éénheid van de partij en leidt tot de ontbinding van de organisatie.

4. Brussel-Zuid eist het recht op eigen publikaties van vertalingen uit de 3e Internationale en Pekin Information: in plaats van de teksten van de partij te studeren legt Brussel-Zuid die naast zich neer en komt met andere teksten voor de dag, waarvan ze denkt dat ze haar lijn zullen dienen.

5. De Vonk eist algemene vergaderingen:

AMADA wil gedaan maken met de ultra-demokratische algemene vergaderingen, met storiële diskussies die geen gevolgen hebben voor de praktijk. AMADA legt het aksent op de cellen, de celvergaderingen en de uitbouw van stevige leidingen. De Vonk ziet daar echter een gevaar in en door algemene vergaderingen te eisen eist ze spreekrecht voor haar opportunistische lijn.

6. Wanneer Brussel-Zuid eist dat er één verantwoordelijke zou opgenomen worden in de nationale leiding, dan is dat om haar lijn op alle niveaus te kunnen doordrukken.

Er waren andere militanten van Brussel-Zuid die de opbouw van de partij vanuit een centrum verwierpen vanuit de anarchistische en individualistische ingesteldheid van de kleinburgelijke intelektueel. De kleinburgelijke intelektueel die bij de partij komt heeft het in het begin heel moeilijk om discipline en leiding te aanvaarden. De arbeider die bij de partij komt heeft het op dat gebied gemakkelijker omdat hij van jongens in de fabriek discipline geleerd heeft.

Het onvormingsproces van de intellectuelen duurt dan ook langer en moet strakker geleid worden. Het is één van de politieke taken van de partij om de strijd te voeren tegen het liberalisme, het individualisme en het anarchisme van de kleinburgelijke intelektueel. Militanten die halstarrig blijven volharden in hun houding dienen te worden bekapt en eventueel uitgesloten.

De opvattingen van bepaalde militanten van Brussel-Zuid getuigen van zo een halstarrige houding:

- "We hebben in AMADA plots een politiek bureau gekregen waarachter
- wij ons allenmaal moeten scharen. ...
- Wij weten helemaal niet op basis van wat dat centrum is samengesteld en waarom wij nu dit centrum en geen ander moeten volgen. ...
- Ik krijg de indruk dat men tegenwoordig in AMADA leiding krijgt omdat men een gewillig schaap is dat uitvoert wat de grote pieten beslissen. ..."

Deze voorstellen enerzijds, en de anti-partijhouding anderzijds, werden door de leiding van AMADA volledig verworpen. In de kritiekbeweging werden de militanten van Brussel-Zuid volledig geïsoleerd, hun lijn werd verslagen. Ze zien zich genoodzaakt af te splitsen.

- 42 -

III JULI 1971 - JANUARI 1973: DE VONK IN DE INDOCHINA-KAMPAGNE.

Teksten.

- voor De Vonk: "Bilan Indochina-kampagne"
artikels uit het fabrieksblad
- voor AMADA: "Voorstellen voor het Komitee Solidariteit met de Indochinese Volkeren" (KSIV).
Artikels in AMADA 36 en 37.
Bilan van de 30 miljard-betoging.

A. DE VOORNAAMSTE NIEUWE ONTWIKKELING IN DE INDOCHINA-KAMPAGNE: HET EENHEIDSPRONT VAN DE VONK ONTWIKKELT ZICH TOT EEN ANTI- PARTIJKOALITIE TEGEN AMADA EN HET KOMITEE VOOR SOLIDARITEIT MET DE INDOCHINESE VOLKEREN.

Brussel-Zuid is indertijd uit AMADA getrokken ondermeer naar aanleiding van de Indochina-kampagne. AMADA stelde zich toen als taak de arbeidersklasse naar het standpunt van het proletariats internationalisme, van de wereldrevolutie te trekken. In feite wilde Brussel-Zuid de ogen van de werkende massa's voor altijd laten staren naar hun eigen navel, hun eigen fabriek. Dat was mei 1971.

Anderhalfjaar later is dit plat economisme in dergelijke mate verslagen door de marxist-leninisten, dat ook De Vonk besluit deel te nemen aan de Indochina-kampagne. Met andere woorden, De Vonk gaat nu AMADA aanvallen "op eigen terrein". Een vol jaar beperkte de aktiviteit van De Vonk zich tot nu en dan een pamflet uitdelen aan 2 kleine fabrieken; voor de rest wachte men immers op "de crisis" in AMADA die een groot deel van de militanten zou "leen kiezen voor de lijn van De Vonk"! Toen deze echter maar niet uitbrak, en AMADA zich intengendeel versterkte, moest De Vonk van taktiek veranderen: De Vonk nam de beslissing "aktiever naar buiten te treden". Aktief, in de strijd, elementen te proberen los scheuren van AMADA. In de Indochina-kampagne begon dit met een ander "platform" naar voor te schuiven dan AMADA. Toen AMADA dit niet aanvaarde eindigde het met het vormen van een koalitie tussen allerlei pseudo-revolutionaire en klein-burgelijke organisaties in Brussel, tegen AMADA en de voorstellen van AMADA in het KSIV.

Samen met alle andere anti-kommunisten (zowel De Vonk, als Explicite, als de 'K'P) nam De Vonk het op zich het deze koalitie te bekampen dat de marxist-leninisten de krachten van de revolutie in België zouden kunnen versterken door het binnenbrengen van de politieke lessen die de Indochinese Volkeren trekken uit hun bevrijdingstrijd, en door het rekruteren in de kampagne van de beste elementen voor de opbouw van de partij in België.

Deze anti-AMADA kwalitie is dan ook het voornaamste feit uit die campagne, tenninste voor wat betreft het bilan van De Vonk. Dit en niets anders was het éénheidsfront dat De Vonk altijd had voorgestaan geworden. Het "Komitee St. Gillis" (DV en Exploité en Solidaritat e Lucha...) betekende volstrekt niets wat betreft de aktie in de massa's. Het bilan van De Vonk zelf vermeldt hoe we nog niet eens konden reageren bij een politie-verbod om op 11 november propaganda te maken. Het werd samengehouden door de "anti-AMADA" mentaliteit. In het bilan lezen we:

- "Deze oproep (van De Vonk voor een front) kwam na en naast deze van het KSIV georganiseerd door AMADA... AMADA bepaalde dat het platform voor het front ook de "Politieke Verklaring van de 3 Indochinese Volkeren" moest inhouden. Voor redenen die verder uitgelegd worden, gingen wij daar niet mee akkoord.
- Daarbij namon wij de beslissing van één Marxisties-leninistiese organisatie niet aan als zalignekend voor een front."

Het andere woorden, De Vonk wilde wachten, de beslissing over het platform uitstellen tot in het front partners voor haar politiek opdoken. "Niet zalignekend": dat is een bekende formule in dewelke de opportunisten hun anti-partijmentaliteit uitdrukken. Dat was het wat de Trotskisten ook zeiden: de Verklaring van de Indochinese Volkeren is niet van een "pauselijke onfeilbaarheid".

B. PARTIJ EN FRONT. HET OPBOUWEN VAN EEN EENHEIDSFRONT VOOR DE SOLIDARITEIT MET DE INDOCHINESE VOLKEREN IS EEN TAAK VAN DE KP. VOOR DE VONK ECHTER WAS HET FRONT EEN KOALITIE TEGEN DE PARTIJ !

Uit naam van de "opbouw van het éénheidsfront" was De Vonk uit AMADA getrokken. De theorie van het éénheidsfront werd naar voor geschoven om de taak van de opbouw van de partij in die tijd te saboteren. De Vonk ontkende de noodzaak van het werk aan de opbouw van de partij, en beweerde in feite dat de partij ooit vanzelf zou voortkomen uit het éénheidsfront.

Nu was het in 1972 inderdaad zo dat de kommunisten de plicht hadden een solidariteitsfront op te richten rond de strijd van de volkeren van Indochina. De kracht en de nakende overwinningen van de volkeren van Indochina, maar ook de groei van het verzet tegen de oorlogensdaders politiek van de Nixon-administratie werden alweer groter. Een juiste opvatting over een front kan echter maar groeien op basis van een juiste opvatting over de partij. Bijgevolg stonden de opvattingen van De Vonk en AMADA lijnrecht tegenover elkaar.

Voor AMADA was zo'n front een taktiek om bredere massa's op basis van een juiste lijn (dat doel van de partij-lijn dat Indochina-betrof) te laten kiezen voor de solidariteit met de volkeren van Indochina. De lijn van AMADA verbond op een juiste wijze de taken voor de partijopbouw met het organiseren van een zo breed mogelijke solidariteit, op een zo juist mogelijke basis. Dit gaat natuurlijk hand in hand met het ontsaakeren van alle valse vrienden van Indochina.

Dimitrov in "Dénkeid tegen het fascisme":

"In de strijd voor het vormen van het éénheidsfront neemt de betekenis van de leidende rol van de kommunistiese partij buitengewoon toe. ...

Onze bereidheid om te samen met de sociaal-demokratiese partijen en organisaties de strijd tegen het fascisme aan te binden, hebben wij verenigd en zullen wij verenigen met de overgevoelige strijd tegen het sociaal-demokratiese als ideologie en de praktijk van het kompromis met de boergesie, en dus ook tegen ieder doordringen van deze ideologie in onze eigen ranges." (p.71)

"Men moet niet uit het oog verliezen dat de taktiek van het éénheidsfront een methode is om de sociaal-democratische arbeiders aanschouwelijk te overtuigen van de juistheid van de kommunistiese en de onjuistheid van de reformistische politiek, en niet een verzoening met de sociaal-democratische ideologie en praktijk. De succesvolle strijd voor de vorming van het éénheidsfront vereist onvoorwaardelijk een bestendige strijd in onze rijen tegen de tendentie tot het verkleinen van de rol van de partij, en tegen de legalistische illusies en tegen de instelling op spontaneïteit en automatisme." (p.76)

Het Indochina-front van De Vonk had een heel ander doel en oorsprong. Het was een koalitie tegen AMADA, tegen de partij, van allerlei kleinburgers en pseudo-marxistische organisaties. Men weerde juist het binnenbrengen van de kommunistiese politiek. Politieke opvoeding geven over de opbouw van de partij naar het voorbeeld van Vietnam, noemde De Vonk:

- "Elementen aantrekken op basis van dogmatiese interpretaties van teksten over de opbouw van de partij." (p.5)
- In die campagne de partij proberen te versterken noemde De Vonk:
- "Het kleinburgelijk organisatie-chauvinisme van AMADA" (p.5)
- "Voor AMADA wil "aan politieke opvoeding doen" zeggen: overtuigen van de noodzaak tot aansluiting bij AMADA. In plaats van avant-garde elementen aan te trekken door aan te tonen dat zij op elk moment de strijd op een juiste manier voert, worden ze aangetrokken op basis van een dogmatiese interpretatie van teksten over de opbouw van de partij."

De anti-partijkoalitie was de uitloper van de éénheidsfronttheorie als anti-partijtheorie. De éénheid van allen die niet "het front opgericht door AMADA wilden. Uit het "front", uit die anti-AMADA koalitie in deze campagne kwam reeds de idee naar voor die de meest rechtse fraktie in De Vonk later openlijk zou verdiedigen: de partij zou ooit eens tot stand komen uit deze koalitie van anti-AMADA organisaties en individuen. (Later noemt men deze + AMADA + UCMEB, de "nieuwe kommunistiese beweging".)

C. DE STRIJD ROND HET PLATFORM.

Konkreet voor wat betreft het platform waarop men zou handelen betekende dit dat AMADA zich in het KSIV tot doel stelde:

1. alle "ware vrienden" van de Indochinese volkeren te verzamelen. Men mocht aannemen dat ieder die een waarachtige steun wilde toezeggen bereid moest zijn om de "Gemeenschappelijke Verklaring" uitgegeven door de Indochinese volkeren zelf, te onderschrijven. In het platform dat AMADA voorstelde lezen we:

- "Het Aktiekomitee steunt zich in al zijn activiteiten op de politiek die de Indochinese volkeren zelf hebben aangenomen. Als algemene politieke grondslag, aanvaardt het KSIV de "Gemeenschappelijke Verklaring van de Konferentie der Indochinese Volkeren" van 25 april 1970. Voor de onmiddellijke stopzetting van de Amerikaanse agressie-oorlog in Indochina steunt het KSIV zich op de programma's van de Indochinese Volkeren zelf:
- het 7-punten programma van de Voorlopige Revolutionaire Regering van Zuid-Vietnam...
- het 5-punten-programma van het Laotiaans Vaderlands Front...
- het 5-punten programma van de Koninklijke Regering van Nationale Eenheid van Cambodja..."

2. de juiste lessen van de bevrijdingsstrijd in Indochina te verspreiden. In punt 9 van het organisatie-platform lezen we: "Om de juiste politiek, de juiste ideeën, de juiste werkmethode van de revolutie in Indochina bekend te maken, zullen de éénheidskomitees voldoende aandacht besteden aan de geïntellectuele studie van de fundamentele teksten van de Indochinese revolutie." Zie de vertalingen, de artikels in AMADA. (onder andere vertaald: "Truong Chinh, Hoe heeft onze partij het marxisme-leninisme toegepast in Viëtnam", "Korte geschiedenis van de arbeiderspartij van Viëtnam".) In het bijzonder had men aandacht voor die lessen die op dat moment bijzonder nuttig waren voor de klassenstrijd in België: deze over de opbouw van de partij.

3. op basis van de Verklaring van de Indochinese Volkeren zijn alle kandidaat scheurmakers, en valse vrienden van de Indochinese Volkeren te ontmaskeren. Met name de trotskysten, revisionisten en zionisten. Immers:

- de Verklaring zegt duidelijk dat het in Viëtnam, Laos en Cambodja gaat om de Nationaal Democratische Revolutie. Dit gaat in tegen de de trotskystische "permanente revolutie" theorie die dit ontkent en zegt dat het daar gaat om de socialistische revolutie.
- "De partijen van Cambodja, Laos en Zuid Viëtnam bekrachtigen het nadruk hun objectieven voor de strijd: de onafhankelijkheid, de vrede, de neutraliteit, het verbod van elke aanwezigheid van vreemde troepen of militaire bases op hun grondgebied, de niet-deelname aan gelijk welk militair bondgenootschap, het verbod voor gelijk welk vreemd land om hun grondgebied te gebruiken voor agressieve doeleinden tegen andere landen. ... Het volk van de Democratische Republiek Viëtnam respecteert ten volle deze rechtmatige verzuchtingen en steunt met al zijn kracht de strijd voor deze edele doelstellingen." (p.5)
- tegenover de fascistische steun die de USSR geeft aan de klik Lon Nol - Sirik Matak onderlijnt de konferentie de éénheid van de strijd van de 3 volkeren, en in het bijzonder de steun aan de strijd van het Kmervolk onder leiding van zijn wettig staatshoofd Sihanouk.
- "De Konferentie heeft in 't bijzonder haar aandacht gericht naar de huidige situatie in Cambodja. Ze zegt haar onvoorwaardelijke steun toe aan de heldhaftige strijd van het Kmer-volk. ... drukt eveneens haar volledige steun uit aan het 5-puntenprogramma van 23 maart 1970 van het staatshoofd Samdech Norodom Sihanouk." (p.3)
- tegenover diogenen die "voor Indochina, maar ook voor Israël" zijn, onderlijnt de Konferentie de éénheid van de Bevrijdingsbeweging en de strijd voor het Socialisme over heel de wereld. Ze zegt ook haar steun toe
- "aan de strijd van het Arabische volk voor zijn fundamentele nationale rechten tegen de Israëlische aanvallers die in dienst staan van de Amerikaanse imperialisten."

Het platform dat De Vont, Exploité en Solidarité o Lucha voorstelde stond dan ook lijnrecht tegenover dat van AMADA. De opvoeding over de lijn van de Indochinese bevrijdingsstrijd noemde men "dogmaties". Het beperken van het front tot de ware vrienden van de Indochinese volkeren noemde men "het negeren van het proletariaat internationalisme".

- "De discussie ging over de inhoud van onze solidariteit.
- AMADA: de proletarische revolutie in België is de grootste steun voor de Indochinese volkeren. Dit is de lijn van het
- KSIV. Als voorbereiding voor de revolutie hier willen ze de meest bewuste elementen rekruteren voor AMADA. We zien hier duidelijk de idealistische lijn naar voor komen die zegt
- dat de massa's pas tot de klassenstrijd in staat zijn als ze op voorhand broken met het opportunistische en de klasseverrekening. ...

- Deze standpunten werden gesteund door UCMLE. ...
- De kritiek van AMADA op ons platform was dat de trotskisten
- en de revisionisten er ook konden mee akkoord gegaan. ...
- In de plaats van te vertrekken van de noden van de strijders
- stelt AMADA de noden van haar eigen organisatie. In plaats van
- het realiseren van de taken van het proletariaat internationa-
- nalisme staat het kleinburgelijke organisatie-chauvinisme." (p.4)

In de laats stelt De Vonk dan een lijn en een platform voor dat:

1. iedereen in het front wil aanvaarden als ze maar "tegen Nixon" waren. Ook de zionisten en zelfs de VMO als
  - "ze dat zouden gewild hebben" (1) (p.2)
  - "Aan Nixon alle steun onttrekken... dat is de fundamentele
  - positie van het proletariaat internationalisme: vertrekken van
  - de belangen van de Indochinezen zelf."

2. een aantal eisen tegen de Belgische regering opnam in het platform. Deze zouden de basis vormen voor de strijd in de sociaal democratische organisaties. In het bilan moet De Vonk echter zelf toegeven dat hierover in de praktijk nooit propaganda gevoerd werd. Weer blijkt dus het louter "anti-AMADA" karakter van de voorstellen van De Vonk. Als puntje bij paaltje komt laat men een van de "belangrijkste" verschilpunten zelf "door vergetelheid", vallen!

(over de principiële betekenis van de stelling "de sociaal democratie onmaskeren op basis van concrete eisen", zie verder...)

3. niet probeerde de massa's op te trekken door de lessen van de Indochinese Bevrijdingstrijd te verspreiden, maar hen liet zitten in hun spontane verontwaardiging. In een 10-tal kranten van AMADA verschijnen telkens artikels die uitleggen dat de kern van de zaak in Indochina het onoverwinnelijk karakter van de volksoorlog is. De Vonk spreekt vooral over het afschrikwekkende van de Amerikaanse politiek (heel concreet met bommen en al), maar over de strijd wordt in algemeenheden gesproken:

- "De Vietnamese Bevrijdingskrachten zeggen: wat telt is de harten
- van de mensen. De mens is het belangrijkste." (De Vonk 8)

In de brochure van het Komitee St. Gillis voor Indochina (opgesteld door De Vonk) zit het volgende schema:

- (1) aanklacht tegen de Belgische regering tegenover het voorbeeld van Zweden omdat ze Thieu erkent.
- (2) feiten die "bewijzen" dat de Amerikanen de agressoren zijn (4 van de 9 punten).
- (3) programma's van de Voorlopige Regering Zuid-Viëtnam, van het Laotiaans Front, en van de Funk.
- (4) 1/2 blad over de volksoorlog, en 1/2 blad over de "belangrijke" rol van de communistische partij, waarin vooral onderlijnd wordt dat ze ook het nationaal kapitaal respektoren.
- (5) het dijkensysteem.

In de brochure van het KSTV vinden we:

- (1) de analyse van de imperialistische agressieoorlog (neokolonialisme, overproductie, militarisering van de economie, strijd tegen de oorlog als onderdeel van de overwerping van het kapitalisme).
- (2) het zegeroerend karakter van de volksoorlog. Van algemeen offensief tot opstand. Viëtnam, Laos, Cambodja voorbeeld van alle volken die strijden voor vrijheid en onafhankelijkheid; de oorzaken van het zegeroerend karakter.

Achter deze tegenstellingen in het platform zit een verschillend uitgangspunt over de rol van de kommunisten in de klassenstrijd. AMADA gaat ervan uit dat we om de massa's te onttrekken aan de revisionisten, er het marxisme-leninisme, de wetenschappelijke verwerking van de ervaringen in de klassenstrijd, moeten binnen brengen. Dat we iedere bewustzijnsflits moeten aanpakken en dat te doen en also het spontane bewustzijn, de spontane verantwoordiging op de trekken tot socialisties bewustzijn. De Vonk vertrok vanuit haar spontaneïstiese theorie "de massa's leren uit ervaring". In naam daarvan wordt iedere vorm van politieke opvoeding belachelijk gemaakt en "idealistische" genoemd. De stellingen van De Vonk en het platform van de Indiëse volkeren aan te vallen, waren identiek met, aan de 'K'P bij de oprichting van het KSIV. We kunnen dan ook besluiten die AMADA over de 'K'P neerschreef herhalen voor De Vonk:

"Zij zegden: 'het enige wat telt zijn de konkrete akties.

We moeten zoveel mogelijk mensen bijeenbrengen die iets willen doen. Al die theoretiese diskussies gaan de mensen afstoten. Wat is de bedoeling van deze schijnheilige taal? De revisionisten zijn doorbennauwd dat de mensen zouden nadenken over het programma, de strategie en de taktiek van de Viëtnameese revolutie. ...

Wanneer een arbeider of werker ernstig studeert en nadenkt over de politiek van de Viëtnameese kommunisten, zal hij tot de slotsom komen dat de Belgiese 'K'P geleid wordt door een schaamteloze klik van verraders en bedriegers. ...

Hou ze dom - dat is de formule waarmee de revisionistische leiders hun greep op een aantal mensen willen behouden." (AMADA 36, p.3)

"Het Komitee stelde: we moeten onze eigen arbeidersklasse opvoeding geven aan de hand van de strijd in Viëtnam. Daarin kennen vooral twee punten naar voor.

Vooreerst: het Viëtnameese volk is geen volk van ongelukkige sukkelars, gekrond onder de miserie en onder de bommen; het Viëtnameese volk is een heldhaftig en zegevierend volk; geheel het volk is gewapend, geheel het volk is aaneengesloten onder leiding van de KP: het verslaat de meest barbaarse aanvallers ter wereld.

Ten tweede: de Viëtnameese revolutie is niet een zaak om rap te vergeten en te verzwijgen als de Amerikaanse aanvallers daar buiten zijn; de weg die de Viëtnameese revolutie stap voor stap is opgegaan, die weg moeten wij in België ook opgaan wanneer we de arbeidersklasse naar het socialisme willen aanvoeren.

De valse "kommunistiese" partij is bang dat het Belgiese volk deze inzichten zal leren kennen. Daarom zegden zij schijnheilig: 'Wij doen niet mee, wij willen geen theorie, wij willen alleen aktie, aktie en nog eens aktie.'." (AMADA 37, p.7)

D. EENHEID OP POLITIEKE BASIS DIE TOELAAT AAN MASSAWERK TE DOEN -
OF EEN EINDELOOS AANTAL INTRIGES.

Wat de resultaten van de 'K'P betreft: zij kregen op 28.10.72 200 man bijeen in Antwerpen. Over de fascisties- toeren waartoe ze overgingen om het KSIV aan te vallen: zie AMADA 37.

Wat betreft het 'massawerk' van De Vank zagen we het volgende:
1. De Vank probeerde dus in een front "alles te verzamelen wat maar kon". In de praktijk kwam dit neer op het verzamelen van alle pseudo-kommunistiese en linkse organisaties, die verzanden in een eindeloze reeks vergaderingen waar de aandacht ging naar allerlei onderlingen kombines, maar waar nooit het werk in de massa centraal stond. In die voorwaarden paktten de trotskysten op hun sokken de knp van de belangrijkste manifestatie, waaraan "het front" deelnam, en konden zo naar hartelust de afspraken over de orde-woorden schenden. Wie zou hen tegengehouden hebben? Zonder commentaar een stuk uit het bilan over de betoging van 19.11

- "Solidaritat e Lucha stelde voor kontakt op te nemen met het
- Anti-Imperialisties Front (AC, MUBEF, QUASAR, Arabiese studenten...)
- Solidaritat e Lucha verdedigde (in naam van het Komitee
- St. Gillis, dus De Vank + Exploité + zij) de stelling dat de
- taktiese éénheid moest gebeuren op basis van de 5,5,7, en
- de eisen tegen de Belgiese regering. Geen slogans die de
- revisionisten op voorhand moesten uitschakelen in het front.
- Na diskussie gijging het AIF akkoord, wel nog steeds diskussie
- over de slogan "Palestine, Indochine, Mame combat!". Volgens
- ons zou deze slogan het front verkleinen. ...
- Voor 19.11 hadden de trotskysten volledig het initiatief. De Vank
- stelde voor hen waarborgen te vragen.
- Wat daarna gebeurde is voor ons onduidelijk. In alle geval
- haalden de gauchistiese stromingen daarna terug de bovenhand
- in het AIF: want op 19.11 werd een soort tegenbetoging (achter
- de Trotsen aan) georganiseerd. Revolutionair zijn betekende
- nu plots het maximum vragen, en op voorhand breken met de
- opportunisten." (p.5)

In het bilan van De Vank zelf lezen we verder p.6:

- "In de periode dat we ons bezig hielden met het ~~aanbrengen~~
- van de marxist-leninisten verwaarloosden we totaal het massa-
- werk. Het gevolg was duidelijk isolatie. We konden niets
- aanbrengen."

Deze feiten ontmaskeren klaar het geroep over "de massa's, de massa's", in naam van dewelke en De Vank, en de 'K'P het platform van het KSIV verwerpt. De opvatting van De Vank was dat een hoger platform, een klaarder politieke basis, de massa afschrikt.

- "Hogere eisen zouden het front verkleinen en niet de maximale
- politieke steun realiseren. Meer bepaald gingen we niet
- akkoord met de opname van de "Politieke Verklaring..." (p.2)

De feiten bewijzen juist dat nieuwe massa's juist wakker geschud worden door een juiste propaganda. Juiste opvoeding geeft klaarheid, mobiliseert en beschermt de massabeweging. Het is de belangrijkste bijdrage die de marxist-leninisten eraan leveren. Hoeveel jongeren en progressieven hadden bijvoorbeeld geen spontane afkeer van "geweld". Ook van het van de Indochinese revolutionairen? Hoe dankbaar spelen allerlei kleinburgerlijke en reaktionaire krachten daarop niet in om passiviteit tegenover de imperialistiese misdaden te kweken? Alleen de juiste politieke opvoeding kan hen op de standpunten van de bevrijdingstrijd brengen.

"Een vage sympathie voor Indochina, uit een vage inzet groeiden overtuigde groepen jongeren die de betekenis van de Indochinese revolutie oegrijpen en overal willen bekend maken. 1.500 arbeiders en scholieren betogden in Antwerpen met een klaar inzicht in de revolutionaire doelstellingen van de Indochinese volkeren. Waarlegt deze betoging dan niet totaal en volledig de valse leugen dat "al die politiek de mensen afstoet"?" (AMADA 37, p.7)

De Vonk blaasde in platform en artikels hoog van toren over het werk naar de "sociaal democratische basisorganisaties". In feite heeft De Vonk niet 1 KAJ-er of dergelijke op een betoging kunnen brengen. AMADA heeft door de langdurigheid en de degelijkheid van het werk in het KSIV zeker een aantal van die basisleden kunnen aantrekken.

In feite waren het niet de massa's die schrik hadden van de verklaringen van de Indochinese volkeren, maar allerhande revisionisten en trotskysten. De feiten wijzen juist uit dat het massawerk veel sneller vordert als men die gewuste saboteurs eruit gooit. De feiten bewezen de stelling die AMADA innam bij de oprichting van het KSIV:

"Nu het KSIV de revisionistische en trotskystische saboteurs heeft uitgestoten, kan het echte vorderingen maken. Die vorderingen zijn slechts mogelijk door een aanhoudende en grondige studie van de revoluties in Indochina en door intense activiteit in de massa's om steun voor de revolutie te verzamelen en politieke opvoeding te verstrekken." (AMADA 36, p.3)

2. Deze feiten werpen ook een schril licht op het karakter van het "front" in Brussel. Niet het werk in de massa's hield het front samen, maar de wil om, ondanks alle interne tegenstrijdigheden, kombines en principieelsoheid, zich samen te verzetten tegen de politiek van het KSI". In de "Geschiedenis van de Partij van de Arbeid van Albanië" lezen we p.115 volgend citaat van Enver Hoxha over de "Bali Kombetar", een front dat in Albanië werd opgericht tegen het Nationaal Bevrijdingsfront:

"De Bali Kombetar is een samenraapsel van elementen van diverse en onstandvastige tendenzen, maar die als stokpaardje het woord nationalisme hebben. ... Inwendig is het een mand met krabben. ... elk probeert het laken naar zijn kant te trekken. ... Sommigen zijn voorstander van duizend en één listen, van een bravourestukje, anderen willen meteen groot alarm luiden, anderen moeten het hebben van renkende volzinnen, maar niets concreets. ... Deze lieden worden slechts verenigd door hun gemeenschappelijk klassebelangen, door hun haat tegen de KP en de revolutionaire volksbeweging."

3. Deze sneep begon opnieuw te pruttelen rond de bombardementen op Noord-Viëtnam in januari 1973. AMADA stelde op een vergadering zeer juist:

- dat een betoging betekenis krijgt door haar éénheidskarakter en door de voorhoede orde-woorden voor de massa's. Bijvoorbeeld de betoging van 4.11 in Antwerpen. Geen slogans van iedere organisatie in de betoging. Dit trekt de aandacht van de massa's op de organisaties in plaats van op de slogans.
- over de uitsluiting van de Zionisten door een orde-motie van de Arabieren: in feite is het manipulatie, want op basis van de als platform aangenomen orde-woorden kan ze niet passeren. Enkel de Verklaring zoals aangenomen door het KSIV geeft daarvoor de basis.

Noot.

Dit sluit niet uit dat AMADA een aantal fouten gemaakt heeft. Bijvoorbeeld niet willen mobiliseren voor een meeting met een Vietnamese delegatie in de Madeleine (daar zat stampvol en verwachte initiatieven tegenover de sabotage van de voorzitter, minister van state Rollin), omdat die "enkel over Vietnam ging", en omdat "de revisionisten daar ook waren". Ook het niet resoluut de leiding nemen van de volksverontwaardiging rond de kerstbombardementen. Dit "niet aanwezig zijn", gaf al te dikwijls de opportunisten een kans, waar het mogelijk was ook in Brussel, hen alle wind uit de zeilen te halen. Nu grepen deze opportunisten de kans dankbaar aan om uit te palken met het "sektarisme" van AMADA.

De basis daarvan is dat men niet zag hoe de situatie geëvolueerd was.

In juli 1972 waren het de marxist-leninisten die begonnen te mobiliseren rond Indochina, die aan de vragen die bij de massa ontwaakten over de evolutie van de Bevrijdingsstrijd (bv. op diplomatiek vlak) een voorstel formuleerden op basis van een deel van de lijn van de partij: het KSIV. Op basis van "Verklaring..." wilde men een brede, min of meer langdurige opvoedingsbeweging lanceren over de strategie en de tactiek van de Indochinese strijd.

In januari 1973 was een andere situatie voor handen.

De misdadige bombardementen hadden brede massa's wakker geschud, die wilden optreden onder 1 gemeenschappelijke slogan: 'Stop de bombardementen'.

Op zo'n moment is het de taak van de communisten om in zo'n spontaan groeiend front te proberen de politieke leiding te pakken, met als doel de grootst mogelijke éénheid van actie. In het front strijden we dan voor de politieke verdieping van het eisenprogramma. Men trekt er enkel uit als het front expliciet kontra-revolutionaire doelstellingen gaat dienen.

In het bilan van de betoging tegen de 30 miljard voor oorlogsvliegenvuigen wordt uitgewerkt hoe de partij in zo'n situatie moet optreden (12.1.75).

"Wanneer een massabeweging ontstaat zal die altijd wel iets pacifistisch, anarchistisch, trotskistisch ... in zich hebben. De meeste zijn geen geboren communisten. We moeten hun politiek nive (hoe laag ook) beschermen, en hen stap voor stap vanuit hun eigen ervaring tot de lijn van de partij brengen." (p.4)

"Algemeen orde-woord" was "Ontmanteling van alle buitenlandse basissen in Oost- en West-Europa". Dit was een noodzakelijk compromis met de revisionisten. Wij maken dat echter concreet tot "Rusland, Amerika, troepen uit Europa weg!", en daarmee wordt de scheidslijn met de revisionisten scherp getrokken zonder de éénheid in het front te breken." (p.1, voorbeeld)

E. STRIJD TEGEN HET OPPORTUNISME -

OF ACHTERNA HOLLEN VAN DE "LINKSE" SOCIAAL DEMOKRATEN.

1. Voor kommunisten is het front een taktiek, een methode om sociaal democraten en niet-kommunisten de juistheid van de kommunistische politiek te doen inzien (zie citaten Dimitrov, in deel A). Kommunisten gaan ervan uit dat de beste steun voor de bevrijdingstrijd de revolutie in de imperialistische landen zelf is. In iedere aktie zoeken ze dus krachten voor de opbouw van de partij die deze voorbereidt.

In iedere front gaat de wil tot éénheid gepaard met een principiële kritiek op de ideologie en politiek van de sociaal democraten.

De Vonk noemde zich wel kommunist, maar veel vordediging van het kommunisme kwam er niet aan te pas. Voor de revisionisten van De Vonk is het einddoel, het waar-naar-toe, met de democratische revolutie in Viëtnam, zowel als met de anti-imperialistische beweging in België, niets. De strijd nu, de aktie nu is het uitgangspunt. Over AMADA die opvoeding geeft over de socialistische revolutie schrijft mer als over:

o "Een lijn die de propaganda en de opvoeding los ziet van de konkrete strijd en overwinningen."

Hun fundamenteel ongelof in de revolutionaire kracht van en het enthousiasme van de massa's doet de revisionisten van De Vonk de revolutie afzweren, zowel in België als in Indochina. AMADA 36 legt klaar en duidelijk uit hoe de Nationaal Democratische Revolutie in Viëtnam moet leiden tot de socialistische revolutie. En AMADA 34 citeert Truong Chinh:

"Een basiskriterium om de marxist-leninisten te onderscheiden van opportunisten van allerlei slag is de kwestie van het al dan niet gebruiken van het revolutionair geweld van de massa's om het staatsapparaat van de uitbuitende klassen (burgerij, grootgrondbezit) kapot te slaan en om de staat van de diktatuur van het proletariaat te vestigen."

De Vonk 8 zegt enkel:

o "De kommunisten vechten niet voor een kommunisties regime nu."
o "Ge kunt dan nog van oordeel zijn dat de revolutie niet voor morgen is, de werkelijkheid toont dat we kunnen samengaan", schrijft De Vonk in een pamflet. Tegenover de lijn van AMADA: de vooruitgang van de anti-imperialistische strijd en de politieke ervaringen in Indochina toten aan dat we leven in een periode van overgang van het kapitalisme naar het socialisme en dat we ons daarop moeten voorbereiden door de opbouw van de partij. Met

Truong Chinh in AMADA 33:

"Het Viëtnamese volk, en langs het Viëtnamese volk, de volkeren van de wereld, trekken ook hun lessen betreffende de onoverwinnelijkheid van de strategie en de taktiek van de volksoorlog."

2. De Vonk stelde (zeer juist) dat AMADA de "pinciepos van de revolutie", wilde uitleggen in de Indochina-kampagne. Volgens De Vonk leidde dit ertoe dat AMADA "de sociaal democratie in België niet ontmaskerde". Daarvoor was het volgens De Vonk nodig om een aantal eisen "tegen de Belgiese regering" op te nemen in het platform.

o "De konkrete eisen tegen de Belgiese regering waren niet belangrijk,
o niet nodig, niet juist. Logies voor een lijn die de propa-
o ganda en de opvoeding los ziet van de konkrete strijd en
o overwinningen." p(p.4)

1° is dit een zeer konkrete verwoording van de stelling dat men de sociaal democratie moet ontmaskeren tegenover de strijd nu, en niet tegenover "de principes van de revolutie." Dit kan tot niets anders leiden dan tot opportunisme. Inderdaad, de sociaal democratische regering van Zweden en de revisionisten van de Sovjet Unie steunen bijvoorbeeld Noord-Viëtnam. De Vonk schrijft dit uitvoerig meer in de inleiding van de brochure die zij schreef. Als men dat als scheidinglijn neemt, in plaats van hun kontra-revolutionaire lijn tegenover de revolutie, ziet men niet het verschil tussen de direkte en de indirekte reserves van het socialisme en de bevrijdingsstrijd. Direkte: de socialistische landen, anti-imperialistische krachten, de marxist-leninisten van de imperialistische landen...; indirekte: het profiteren van de tegenstellingen in het imperialistisch kamp. Vooral geeft men de massa's illusies in bijvoorbeeld de "progressieve" Zweedse regering.

De Viëtnamese revolutionairen zelf maken steeds klaar het onderscheid tussen de verschillende krachten in het front. Zij spreken over 1. de krachten van het socialisme, 2. de nationale bevrijding, 3. van de democratie en de vrede...

2° waren het leugens dat AMADA de sociaal democratie niet op een konkrete manier ontmaskerde. In een of ander artikel van De Vonk lezen we wel dat de reaktionair Van Cauwelaert niet helemaal loyaal is tegenover het Viëtnamese volk, maar "... de rest van het artikel toont aan dat het Viëtnamese volk niet veel heeft aan zo'n bondgenoot. Op het einde van het artikel schrijft hij na de oorlog komt de tijd van de moordenaars." (De Vonk 11); maar het is De Vonk die die nooit één woord gezegd of geschreven heeft over de gevaarlijkste, want reeds gekanceleerde scheurmakers in het front: de revisionisten en trotskysten. Deze hebben daarbij een tamelijke invloed op de anti-imperialistische krachten in België.

In AMADA daarentegen was het punt van het ontmaskeren van de revisionisten en trotskysten, een doorlopende lijn in de artikels.

"Alle overwinningen van de arbeiders in de wereld, worden behandeld in de strijd tegen het modern revisionisme."

"Om de strijd met succes te kunnen organiseren en leiden, heeft de Viëtnamese partij eerst de aanvallen moeten afslaan van het russische revisionisme." (AMADA 33)

En dit werkt men niet enkel uit aan de hand van het konkrete voorbeeld van de steun van de revisionisten aan de Lon Nol klik in Cambodja, maar vooral aan de hand van hun verwerpelijke theorie over het "vreedzaam overleg" en hun "vreedzame overgang" naar het socialisme.

En over de trotskysten in AMADA 36:

"... trotskysten openlijke vijanden zijn van het programma en de strategie van de nationaal democratische revolutie.

Wie aandachtig de politiek van de Viëtnamese revolutie studeert, vindt hier punt voor punt een totale weerlegging van alle trotskystische "theorieën" over de zogenaamde "permanente revolutie" !"

3° AMADA vertrekt van het standpunt dat we de massa's, organisaties en groepen die nog onder invloed staan van de sociaal democratie, maar die progressieve standpunten hebben over Indochina, moeten vooruit trekken naar de positie van de Indochinezen zelf, naar de "Verklaring...". Marxist-leninisten gaan ervan uit dat 1 verdeelt zich in 2. Dat door een juiste propaganda binnen die organisaties strijd zou ontstaan over de betekenis van de Indochinese standpunten en dat brede groepen de juiste standpunten zouden gaan steunen. Het front was een taktiek om die groepen te doen evolueren naar de juiste inzichten, om ze de solidariteit met

Indochina te laten opbouwen onder leiding van de partij, en volgens dat deel van de lijn van AMADA dat Indochina betreft, Ze niet De Vonk: de éénheid moet enkel komen op basis van "eisen":

- "Taktiese éénheid die we zoeken in een front is natuurlijk niet de fundamentele ideologische éénheid die we zoeken in de marxist-leninistische organisaties en de partij. ... In een front proberen we alles te verenigen wat te verenigen valt rond taktische politieke eisen. Dat betekent dat we in een front niet zoeken naar éénheid op basis van onze politieke lijn, maar dat we op basis van die politieke lijn de massa's proberen te verenigen op taktische juiste eisen. Deze front-politiek vooronderstelt de breuk van de massa's met de verzoeningsideologie niet, maar stelt ze als doel."

Dat "doel" werd natuurlijk nooit bereikt. De Vonk vertrok van de stelling dat de massa's wel eens ooit "spontaan" de breuk zouden maken met de sociaal democratische politiek. Vermits echter de sociaal democratische politiek moet verelagen worden door de kommunistiese, vermits de juiste politieke standpunten niet "spontaan" ontstaan, maar moeten binnengebracht worden door politieke opvoeding die de wetenschappelijke verwerking is van de klassenstrijd, komt deze stelling er in de praktijk altijd op neer dat men de sociaal democratie achterna holt in plaats van ze vooruit te trekken naar de juiste posities. Zowel in theorie als in praktijk holde De Vonk achter hen aan, en duwde de massa's in hun handen. Het artikel in De Vonk 6 "Solidariteit met de Zuid Viëtnamese KAJ" beschrijft doorgewoont het anti-amerikaans platform van de KAJ (geen hulp voor de fascist Thieu; politieke vrijheid zelfs voor de kommunisten; socialisme mag niet uitgesloten worden als middel voor de bevrijding), tegenover de Volksmacht die zelfs meent dat de Viëtnamезen nog water in hun wijn moeten doen. Als slot schrijft De Vonk dat we wel eens willen meedoen aan een filmavond van de KAJ. Zelf heeft De Vonk nooit ! initiatief genomen.

Ze vertaalde zich in de Indochina-kampagne de éénheidsfront - lijn van De Vonk: steun aan de linkervleugel van de sociaal democratie in plaats van een klare ontmaskering van hun standpunten, van het hevig anti-kommunisme van hun leiders, in plaats van ernstige strijd om ze te winnen voor de standpunten van de Indochinezen zelf, in plaats van strijd om hun beste elementen te winnen voor de revolutie en voor de opbouw van de partij in België. Deze lijn doorvoeren tegen die van AMADA in: het is dát wat De Vonk bedoeld als ze in het bilan schrijft:

- "Positief was dat we de strijd tegen het sektarisme en gaudisme binnen de marxist-leninistische beweging zijn blijven voeren."

BESLUIT.

1. De Vonk is uit AMADA gegaan om haar spontaneïstiese lijn te kunnen doordrijven. Het anti-kommunistiese karakter ervan komt ook klaar tot uiting in de "politieke" campagnes, bijvoorbeeld Indochina, waarin De Vonk tegenover AMADA stond. Maar ook buiten de partij probeert de anti-partijkelijk verder om haar lijn op te dringen. Als dit niet pakt, zet De Vonk al haar krachten op het vormen van een coalitie tegen de politiek van AMADA. Het initiatief dat De Vonk in deze anti-partijkoalities aan de dag legt, ontmaskert haar volkomen als agent van de burgerij die rich wil nestelen in de revolutionaire beweging.

2. De feiten bewezen in de Indochina-kampagne duidelijk het falen van De Vonk. In haar bilan beschrijft De Vonk zelf hiervan elementen. De konklusie is voor De Vonk echter niet dat ze een alto-kritiek moet maken maar wel dat het tijd wordt om het marxisties-leninisties masker, de façade, wat beter op te blinken. De konklusie uit het feit dat al bij al het sukses maar pover was is de volgende:

- "Zolang het éénheidsfront niets konkreet betekende in de massa's moeten we geen toegevingen doen in onze eigen propaganda. ...
- We hadden de basisprincipes voor een éénheidsfront, maar deze werden nog niet gepast uitgediskuteerd in verband met Indochina."
- "In de periode dat we ons bezighielden met het bijeenbrengen van de marxist-leninisten verwaarloosden we t-iel het massawerk."
- Het gevolg was duidelijk isolatie. We konden niets bewijzen.
- Positie was dat we de strijd tegen het sektarisme en het gauchisme binnen de marxist-leninistiese beweging zijn blijven voeren."

Zodus: had het éénheidsfront wel "iets betekend", dan was het wel juist geweest om de juiste lessen uit de Indochinese bevrijdingsstrijd te verzijgen. De principes van De Vonk zijn juist maar worden soms "onhandig" toegepast. Massawerk is niet altijd en overal het doel van de kommunistiese aktiviteit, maar dient om "iets te bewijzen". Dit is dezelfde opvatting als de BSP en andere volksverraders die ook "de massa mobiliseren" om "te bewijzen" dat de burgerij hen beslist in de regering moet opnemen om het volk in handen te houden. Ze ook dacht De Vonk aan het uitwerken van een betere "taktiek" om aan AMADA te bewijzen dan met haar moest "rekening gehoudenE worden.

IV. DE VONK IN DE FORD-STAKING: januari 1973.

A. DE REVOLUTIONAIRE BETEKENIS VAN STAKINGEN.

Economische strijdacties zijn belangrijke momenten waarop de arbeidersklasse open staat voor het marxisme-leninisme. Het optreden van de rijkswacht, de staat, de vakbondsleiding en het kapitaal zelf, werkt zo ontmaskerend dat het dan het best mogelijk is de ogen van bredere massa's te richten op de noodzaak en de mogelijkheid van de socialistische revolutie. Op zo'n momenten voelt de massa haar kracht, maar ook de noodzaak van organisatie. De beste arbeiders die inzien dat de muur kapitaal - staat - vakbondsleiding maar kan omgestoten worden in de gewapende socialistische revolutie, zullen aansluiting zoeken bij de KP die deze idealen verdedigt, en de massa erop richt. Onder leiding van een KP kan iedere staking zo een oefening voor de revolutie worden. De taak van de communisten in zo een staking is in de eerste plaats van zoveel mogelijk elementen van het wetenschappelijk socialisme binnen te brengen in de arbeiders-massa. Van die actie- en organisatievormen te stimuleren die de massa plaatst tegenover de reformistische vakbondsleiders, en die haar geloof in eigen kracht doet toenemen. Van de voorhoede te rekruteren voor de KP.

B. AMADA EN DE VONK IN DE FORD-STAKING. DE VONK GAAT OVER TOT SAMENWERKING MET DE ANARCHISTEN OM AAN POLITIEK "GEZICHT" TE WINNEN.

In de staking van Ford in januari 1973 probeerde zowel AMADA als De Vonk haar politiek toe te passen. AMADA probeerde van die staking gebruik te maken om de communistische politiek in de massa te brengen en om een communistische cel op te bouwen, de vakbondsleiding te ontmaskeren als vijanden van de revolutie. Hier tegenover formuleerde De Vonk haar objectieven: ze schreef hierover een brief aan de Ford-cel die klaar de politiek van De Vonk tegenover deze van AMADA plaatst:

1. het belangrijkste is de economische strijd zelf. Onze hoofdtak is de massa tot de "overwinning" te brengen. Propaganda voor de revolutie is idealistische kletskeek.
2. we moeten de demobilizerende tactiek van de vakbondsleiding ontmaskeren. De arbeiders zullen "sportaan" kiezen voor de marxist-leninisten vanuit hun ervaring in de klassenstrijd.
3. we moeten de arbeiders niet in de 1e plaats rekruteren voor een communistische cel, maar voor de laatste variatie van het revolutionair syndikaat, de "revolutionaire oppositie".

Niet zoals in de Indochina-kampagne probeerde De Vonk met deze voorstellen haar politiek te doen doordringen in de rangen van AMADA zelf. Typisch was dat de brief aandrang op discussie met militanten van de cel. Men zoekt actief politiek instabielere elementen "los te scheuren" in de rangen van AMADA zelf; men zoekt van de cel een fractie te maken die de politiek van De Vonk zou verdedigen in AMADA. De bedoeling is also een crisis uit te lokken en AMADA te doen uit elkaar spatten.

Toen deze pogingen mislukten vormde De Vonk front met de anarchisten van de "Revolutionaire Raden Socialisten". Om aan politiek gewicht te winnen sloegen de anti-partij elementen de handen in elkaar met anti-kommunisten.

Van het organiseren van arbeiders in de "revolutionaire oppositie" kwam nooit iets in huis, er is zelfs geen poging voor gedaan. Ook uit dit feit halen we de politieke betekenis van De Vonk en haar voorstellen in die staking: een organisatie die propaganda maakt met als voornaamste doel, het bekampen van AMADA, het ondermijnen van de aantrekkingskracht die de politiek van AM/DA kon hebben bij de arbeiders.

De anarchisten van RRS waren natuurlijk wat blij over die samenwerking met De Vonk! Ze bleven zo zelfs verkondigen toen

De Vonk de samenwerking reeds had afgebroken, op het "Volkskamp" van het GAK in de lente 1973. Ze kroegen aan hun zijde een bondgenoot die zich tot marxistisch-leninistisch noemde, wat een scherper wapen was in de strijd tegen AMADA. Het verderfelde de klare tegenstelling tussen anarchisme en marxisme-leninisme, tussen de "raden" en de opbouw van de partij...

Hetgeen het zogenaamde "arbeiderscomitee Ford" samenhiield was een principeloze strijd tegen AMADA. Dat was het enige, want verder waren er geen principes. Over de - toch ook voor ekonomen belangrijke - discussie "binnen of buiten het syndicaat, lezen we:

- o "Beter ware het geweest deze ondermijnende discussie voorlopig uit te stellen en te trachten effectiever iets te doen..."
- o "Besloten werd met de mensen die getoond hadden actief de idee van de arbeiderscomitees te stimuleren, een permanente werking bij Ford te starten." (uit het artikel in de krant van het GAK waarin RRS de samenwerking met De Vonk beschrijft)

Wat de betekenis van de steun van de valse marxist-leninisten van De Vonk voor de anarchisten van RRS was, blijkt als we zien dat ze zich na het afbreken van de samenwerking met De Vonk, nooit meer aan de poort van Ford hebben laten zien. Trouwens tijdens de staking was het De Vonk geweest die alle pamfletten geschreven had. De Vonk had RRS dus enkel nodig om wat "groter" te worden, om wat meer gewicht in de schaal te kunnen werpen tegenover AMADA.

C. BESPREKING VAN DE "BRIEF AAN FORD".

C.1. Marxisme - leninisme en reformisme.

De Vonk schetst klaar wat volgens haar het verschil is tussen de reformisten en de kommunisten.

- de reformisten

- o "Vertrekken van de idee dat er een evenwichtige ontwikkeling mogelijk is die de belangen van arbeid en kapitaal respecteert.
- o ... hun politiek vraagt steun voor het kapitaal, verwerpt de revendikaties van de arbeiders en staat repressie voor tegen de oproerkrachten."

- de "Kommunisten"

- o "Wij ... dat de arbeiders enkel iets kunnen afdwingen als ze verenigd en radikaal de strijd voeren. De belangenstrijd tussen arbeid en kapitaal zal opgelost worden in de socialistische revolutie. Pas dan zal de arbeidersklasse over definitief verworven rechten kunnen spreken. Wij klagen de reformisten aan die het kapitaal willen steunen, proberen de revendikaties van de massa's vorm te geven (dit wil zeggen leiding geven) en te formuleren, de oppositie tegen de reformisten te verenigen."

besluit

- ° "Wij moeten uitleggen dat ze van de CAO's niets te verwachten hebben zolang ze die lijn van de reformisten volgen.
- ° Dat is een hoofdlijn in onze propaganda."

commentaar:

ie De reformisten worden "ontmaskerd" op het vlak van de economische strijd.

Van hen hebben de arbeiders "niets te verwachten" bij de CAO's. Bijvoorbeeld het artikel in De Vank spreekt over de rol van bijvoorbeeld John Van Den Eynde in de referendums zonder 1 woord uitleg over de grond van zijn politiek. Marxist-leninisten ontmaskeren de reformisten en vooral de vakbondsleiders als voorname stoottroepen van het kapitaal in de arbeidersklasse. De vakbondsleiders hebben een globale politiek om het staatsmonopolie kapitalisme in te stellen, en om de revolutie tegen te houden. Zij spreken niet enkel over een "evenwichtige verhouding tussen arbeid en kapitaal"; vooral spreken zij over de vreedzame overgang naar het socialisme dankzij "anti-kapitalistische structuurhervormingen". Om het kapitalisme in stand te houden gaan ze over tot systematische repressie van de klassenstrijd. Zij spelen een grote rol in de fascisering.

De Vank 10 schrijft bijvoorbeeld:

- ° "De delegatie en de vrijgestelden hebben de staking erkend.
- ° Daarmee is echter nog niets opgelost."

Ten eerste wordt hier delegatie en vakbondsleiding op 1 lijn gesteld....

Ten tweede: "niets opgelost", wat betekent dat? De communisten moeten juist de arbeiders waarschuwen voor de politieke bedoelingen van deze erkenning. De vakbondsleiding gaat daartoe enkel en alleen over om de massa "onder controle" te houden en om er haar reformistische en kontra-revolutionaire stempel op te zetten: de werkelijheid, afwijgen van radicale eisen naar "structuurhervormingen", demobilisatie... en vooral het wegjagen van de communisten en hun revolutionaire ideeën. Zie AMADA 41 onder de paragraaf "Grootste waakzaamheid geboden tegenover het "strijdbaar" gezicht van de rechtse vakbondsleiders."

"De akkoorden in de GMC; Ford... zijn resultaat van nationaal overleg tussen de patrons, de kapitalistische staat en de vakbondsleiders ... Deze 3 grote klassevijanden plannen samen hoe ze het kapitalisme in algemene crisis kunnen overleiden; hoe ze de arbeidersklasse kunnen afhouden van de revolutionaire klassenstrijd en van het communisme."

Ze De Vank spreekt wel over de revolutie, maar dan als waarborg voor de arbeiders voor "hun" definitieve verworven rechten.

Als waarborg van de economische belangen van de arbeiders.

"Pas dan..." zullen we die hebben zegt De Vank. De Vank wil niets anders dan de economische strijd maar dan zogezegd "verenigd en radikaal".

Op dit punt verdedigt De Vank een lijn die volkomen identiek is aan die van de kontra-revolutionairen van Clarté. AMADA schrijft daarover:

"Bepaalde anarcho-syndicalistische elementen, stellen zich volledig op het nivo van de strijd voor latere verbetering. Zij stellen echter vast dat de burgerlijke toegestane hervormingen terug afbreekt. Daarom gaan zij over de "revolutie" spreken als over een waarborg voor hervormingen..."

"Terzelfdertijd vindt men de invloed van de oude anarchistiese theorieën die de strijd voor hervormingen afwijzen omdat deze strijd toch geen resultaat kan hebben daar de burgerij aan de macht blijft." (Clarté p.3/01)

En ook dit laatste aspekt vinden we terug in de "revolutionaire" opvattingen van De Vonn. In naam van "de revolutie" wordt de strijd rond de CAO's, het leiden van de strijd rond de CAO's afgezworen. In "Richtlijnen voor Antwerpen" lezen we:

- "Wij hebben gezegd: geen orde-woorden zoals CAO voor een jaar,
- CAO zonder klausule van sociale vrede. De CAO is het terrein
- van de sociaal democratie en de centrale lijn in onze propaganda
- moet zijn: zolang wij de sociaal democratie volgen lopen
- wij naar de nederlaag."
- "Wat is de geschiedenis van de CAO's? Er zijn geen verworven
- rechten in de burgerlijke democratie (bijvoorbeeld het
- delegatenstelsel). Het zijn toegevingen geweest aan de sociaal
- democratie in ruil voor het verraad van de arbeidersstrijd.
- Het bouijs: eens de arbeidersstrijd voorbij laten de sociaal
- democraten de inhoud ervan verwateren en afbreken. Er is
- nooit interprofessionele solidariteit geweest met de CAO's.
- Het is steeds een toegeving geweest om de strijd van de arbeiders
- als klasse te breken."

AMADA wijst er in Clarté p.4/02 op hoe dit reformistische en anarchistiese standpunt over de dagelijkse strijd van de massa's er uiteindelijk toe moet leiden dat men op het moment van de revolutie aan de andere kant van de barricades zal staan:

- "De economisten en anarcho-syndikalistie drukken de arbeiders steeds met hun neus op hun direkt eigenbelang, op hun economiese strijd. Wanneer zij spreken over "revolutie" dan hebben ze het over een grote slag die moet geleverd worden om definitief resultaten te verwerven in de economiese strijd."
- "(in feite is) de centrale kwestie voor de revolutie die van de staatsmacht en van de diktatuur, en niet die van het loon, de overuren en het ritme.... Wie de arbeidersklasse opwekt, in de geest van "indien we voldoende loon willen, moeten we de revolutie maken", die zal op het ogenblik van de proletariese revolutie aan de andere kant van de barricaden staan. Op die momenten in de geschiedenis, waarop de revolutionaire vloedgolf van de massa's onweerstaanbaar vooruit stroomt, is de burgerij bereid om alles toe te staan - indien ze maar haar staatsmacht kan behouden. ... De burgerij beseft immers dat de periodes van onweerstaanbare opgang van de massa's strijd snel voorbij gaan; indien het proletariaat van die periode niet heeft geprofiteerd om de uitbuiters omver te werpen en genadeloos te onderdrukken, dan herstelt de burgerij in korte tijd haar volledige en onbeperkte diktatuur."

3e Marxist-leninisten proberen de klassestrijd te onttrekken aan de handen van de reformistische vakbondleiding.

- De Vonn produceert enkel nu en dan een woerdje "commentaar".
- Economisten beperken hun taken in de klassestrijd. Marxist-leninisten proberen die strijd te leiden naar de socialistiese revolutie. Zo niet De Vonn, zij beperken haar taak tot het zo nu en dan produceren van een woerdje reformistische commentaar bij de spontane strijd.
- "Een kommunistiese organisatie... moet de arbeiders deze brouk
- met hun door eeuwenlange traditie ingepompte gedachten helpen
- maken." (De Vonn 10)

Deze beperking van de taken komt rechtstreeks voort uit de minachting voor de massa's die "toch niet revolutionair zijn".

- "Kunnen wij echter op dit ogenblik de massabeweging in zijn geheel mobiliseren tegen de lijn van de sociaal democratie in? Als wij dit wilde doen moeten wij noodzakelijk principiële toegevingen doen aan de sociaal democratie. Moeten wij onze tactiek niet beperken tot het organiseren van de revolutionaire oppositie rond de al ten einde efficiënter de sociaal democratische indoctrinatie te bevechten? ... Dit is trouwens wat wij konkreet gedaan hebben met het werk van De Vonk. Is deze algemene lijn een mislukking? "I. denk het niet." (RTL A'pen)

In de feiten kwam deze theorie erop neer dat De Vonk de klassenstrijd volkomen in handen van de vakbondsleiding liet. RRS schrijft:

- "Gedurende de staking hebben we veel informatie gegeven die over het algemeen de belangstelling genoot van de Ford-werkers.
- ... Na de staking ... trachten we meer arbeiders van Ford te interesseren voor een arbeiderskomitee. Onze working is nog te kort om al duidelijke resultaten te verwachten."

In De Vonk werd een militant die in de fabriek werkte niet op zijn praktijk gekontroleerd. Aan het feit dat hij afwezig was op belangrijke momenten in de staking, bijvoorbeeld het vormen van het komitee, werd geen aandacht genomen, het waaraan word niet eens onderzocht!

Een ander voorbeeld vinden we in de brief zelf: op dat moment was er op Ford een stakingaanzegging ingediend. In plaats van deze aan te klagen als anti-stakingswapen, naar middelen te zoeken om de staking los te werken, legt De Vonk zich er al bij neer.

- "In de fabriek moet nu strijd gevoerd worden tegen die 2 punten:
  - ze doen nu als toegevingen (stakingaanzegging)
  - die 66,6% is een cijfer dat past in de reformistische overlegkoninkie. ... Als de staking er niet doorkomt als er geen 66,6% is, moeten we ... uitleggen dat dit gebeurt is door de fout van de reformisten."

De strijd is nu nog niet begonnen, integendeel de vakbondsleiding bedreigt serieuze de start, en De Vonk zoekt al naar theorieën om het einde ervan te aanvaarden... Dit is des te belangrijker als we weten dat de vakbondsleiding op dat moment alle huns aan dek haalde om de strijd niet te laten doorgaan en de stakingaanzegging op te schorten. AMADA heeft klaar de aandacht van de arbeiders daarop getrokken en de "aanzegging" als anti-stakingswapen ontmaskerd. Het resultaat was dat de arbeiders in wilde staking gingen, nog voor het einde van de voorproeg, dat ze "het referendum" van John Van Den Eynde van tafel bliezen! In plaats van de schijnmakerij van de vakbondsleiding aan te klagen, spreekt De Vonk echter over de "toegeefelijkheid" van de vakbondsleiding. De Vonk spreekt helle woorden over "harde en radikale strijd", maar is bij het te manoeuvreren van de vakbondsleiding niet in staat om het "verplicht" overleg, de "verzoeningsprocedures" en dergelijke... te ontmaskeren als praktijken die de vakbondsleiders de kans moeten geven om de arbeidersontevredenheid "in de hand" te nemen, "omnir kontrole" te brengen, om hen te doen afzien van revolutionaire akties... De massa van de Ford-arbeiders stormde de "harde en radikale strijders" van De Vonk dan ook voorbij!

C.2. De beste arbeiders winnen... "om in de Ford de strijd te winnen".

De kommunisten proberen voorhoede-arbeiders in de allereerste plaats te winnen voor de kommunistische partij. We moeten van het kaders maken met als instrument het marxisme-leninisme, met achter hen een revolutionaire partij met een politieke lijn die de massa's dag in dag uit voorbereidt op de revolutie.

"...is er een KP die de krachten van de massa's kan steunen en beschermen, die de ruggengraat vormt van de massabeweging, en die vooral politieke leiding geeft aan een strijd die revolutionaire betekenis krijgt omdat ze zich afmeet tegen de kapitalistische staat?" (AMADA 43)

De Vonk wilde de arbeiders integendeel organiseren in een "revolutionaire oppositie" de allernieuwste vorm van het revolutionair syndicaat, alias het éénheidsfront. Dit stelde De Vonk tegenover de opbouw van de partij.

- "Onze aandacht extra richten op die arbeiders die resoluut voor de klassenstrijd zijn: noemen we ze de "revolutionaire oppositie".
- "We moeten deze arbeiders opvoeden (de beste van het comité dus, nvdv) ... om in de Ford zelf de strijd te winnen, ze nog apart samen brengen en met hen de rol van bijvoorbeeld Jan Van Den Eynde in de laatste stakingen doorname; hen aanzetten om op het beslissende ogenblik de steun van de massa te zoeken voor hun lijn in het comité." (p.2)
- "Als de staking niet doorgaat moeten we de "revolutionaire oppositie" organiseren... uitleggen dat dit gebeurd is door de fout van de reformisten, wat deze arbeiders moeten doen om de voorwaarden te creëren om hun lijn te laten winnen."

Marxist-leninisten brengen voorhoede arbeiders zo snel mogelijk in contact met het marxisme-leninisme - organiseren ze zo snel mogelijk in en rond de partij - sporen ze zo snel mogelijk aan om in de massa en in het comité revolutionaire, kommunistische standpunten te verdedigen.

Maar dan beschermen we ook de economische strijd van de arbeiders. Een arbeiders die alle knopen en manoeuvres van Van Den Eynde kent, maar niet zijn politiek, zal uiteindelijk toch in de val lopen. Zeker in een crisisperiode is enkel een revolutionair kommunistisch standpunt een afdoend wapen tegen de vakbondsleiding. Al wie niet van het standpunt vertrekt dat de arbeidersklasse zelf op een totaal andere basis de economie kan organiseren na de revolutie, zal zwichten als de vakbondsleiding en de kapitalisten blijven zwaaien met de boeken en de rendabiliteit van het bedrijf.

AMADA 44 legt uit hoe op het einde van de staking de leden van het stakingscomité organisaties, maar vooral ideologies nog bloken vast te zitten in de greep van de vakbondsleiding. Zij hadden zich met de steun van de massa op de algemene vergadering over het akkoord uit die groep los gemaakt; maar na het weekinde op het belangrijkste moment kapitulcerden ze, alhoewel ze goed genoeg het verraad van de vakbondsleiding besloten. Deze mannen hadden de verwachtingen van de massa zeker ingelost waren ze bezield geweest met het kommunistische revolutionaire uitgangspunt:

"Dit kommunistische standpunt zet ertoe aan op elk moment de massastrijd te beschermen en te ontwikkelen, elke massastrijd te zien als een aanloop naar het einddoel. Het zet ertoe aan onverschrokken de wetten en grenzen van de vakbondsleiding te doorbreken..."

Ook als voorbereiding voor een staking organiseren marxist-leninisten in de te plaats kommunistische sympathisanten. Alleen het marxisme-leninisme doet hen begrijpen waarom de vakbondsleiding zo optreedt. Ons doel is niet ze "strijdbaar" te houden, maar van hen kommunisten te maken. De Vonk laat hier zien hoe het niet haar doel is lange een massa-organisatie arbeiders te onttrekken aan de reformisten door er het marxisme-leninisme binnen te brengen, door de beste arbeiders te winnen voor de partij. De Vonk wil de voorhoede arbeiders organiseren op het nivo van het éénheidsfront, van de spontane radikale strijd, en nergens anders.

C.3. De lijn tegenover het sindikaat en het comité.

Tegenover de sociale vrede.

- "We kiezen in het comité 1 tiep, liefst zo hoog mogelijk, om de lijn van klasseverzoening aan te vallen; de andere (de deleges, vrijgestelden...) vallen we aan in zover ze hem volgen in zover ze kiezen voor zijn lijn en niet voor de lijn van de "revolutionaire oppositie". ... Er is immers geen enkele fraktie (bijvoorbeeld Links), geen enkele sektor (bijvoorbeeld ACOD) en geen enkel nivo van organisatie (bijvoorbeeld de basideleges of jongerencomités) van de sociaal democratie die een werkelijke steun kunnen waarborgen in de mobilisatie van de massa's."

1° Dit is scheurmakerij!

Marxist-leninisten maken een principiële klasseverschil tussen de vakbondsleiders en de deleges. Wij proberen in het comité niet aan te vallen, maar te verstorven door (1) toe te juichen als de deleges een stap - zij het een aarzelande - zetten weg van de vakbondsleiders; door (2) op te roepen er het comité te verstorven met de meest strijdbare arbeiders. Als er wat misgaat maken we een positieve kritiek: we juichen hun daden van klassestrijd toe en sturen hen terug in die richting. We kritiseren dus het optreden van de deleges op een positieve manier, maar laden alle schuld op de vakbondsleiding.

Bijvoorbeeld De Vonk 10

- "De delegatie steunt wel de eisen, maar doet niets tegen de manoeuvres van de vrijgestelden."

Tegenover AMADA 44:

"AMADA spoorde het stakerscomité aan haar woord van woensdag getrouw te blijven steunend op de massa van de Ford-arbeiders die de klasseverraders van de vakbondsleiding als hinderlijke ballast van zich hadden afgeschud."

2° Wat gaat men aanvallen? "De lijn van klasseverzoening".

Marxist-leninisten vallen het optreden van de vakbondsleiding in het comité aan die de arbeidersklasse richt op "struktuurhervoormingen". Die iedere revolutionaire vonk onmiddellijk dooft. Daartegenover stellen wij de politiek van de kommunisten die de arbeiders richt op de revolutie. Zoals uit het bovenstaande blijkt valt De Vonk de vakbondsleiding enkel aan omdat ze niet staan op het standpunt van de "harde, radikale klassestrijd". De Vonk slaat 2 opportunistiese vliegen in één klap: de vakbondsleiding wordt niet klaar ontmaskerd als stoottroep van het kapitaal in de arbeidersklasse. Tegenover de deleges vervalt men in radikalisme dat de massa verdeelt.

3e Het belang van de delegaties wordt geminimaliseerd om het defetisme en radicalisme ten gunste opzichte te rechtvaardigen.

- "Een enkel nivo van organisatie ... bijvoorbeeld basisdelegaties ... die een steun kunnen waarborgen in de mobilisatie."
- Iedere staking bewijst juist dat het van het allergrootste belang is of de delegaties al dan niet mobiliseren: de middengroep, en zeker de achterhoede kijkt naar hen. Marxist-leninisten strijden er dus voor dat de delegaties de massa zouden mobiliseren.

"Toen de hoofddelegatie de erkenning van de staking uitriep ging er een zucht van ontspanning door het piket. De arbeiders, de strijdvaardige militanten en delegaties waren erin geslaagd door strijd de twijfelende delegaties te overtuigen om de rechtsen af te zonderen."

De delegaties zijn geen vijanden, maar vrienden die onder zeer zware druk staan van de vakbondsleding.

4e De sociale vrede.

- "Wij zijn tegen elke vorm van overlogeconomie. ... Het proletariaat houdt zich het recht voor om op elk moment terug in de aanval te gaan. Dus de fundamentele tegenstelling met de reformistische ideologie uitleggen en niet de sociale vrede enkel verwerpen om redenen van ritme of zo."

En dan lezen we in De Vonk 10 hrs die "fundamentele" tegenstelling in elkaar zit:

- "Door niet radikaal te strijden tegen elke sociale vrede blijven ze (komitee) in feite de theorie steunen van de katholieke en socialistische leiders, die vinden dat de arbeiders en kapitalisten op vaste tijdstippen (volgens de kapitalisten zo weinig mogelijk), maar samen aan tafel moeten gaan zitten om wat kruisels te verdelen. Tusschenin mogen de arbeiders hun bek niet meer open doen."

De Vonk wil het zo laten zijn dat "het proletariaat op ieder moment terug in de aanval kan gaan". Dat is voor haar de fundamentele tegenstelling met het reformisme. Marxist-leninisten leggen uit dat kapitaal en vakbondsleding de praktijk van de sociale vrede hebben geïnstalleerd om de arbeidersklasse tot een slavenklasse te maken die het afloert te strijden, waardoor ze de socialistische revolutie niet kan voorbereiden.

"Volgens de politieke theorie van de sociale vrede mogen de arbeiders de revolutie niet maken op de diktatuur van het proletariaat niet instellen. De rechtse vakbondsleding die de sociale vrede predikken zijn politieke gezanten van de burgerij in de arbeidersklasse: zij willen dat de burgerij de politieke macht behoudt; daarom spreken zij over samenwerking en vrede onder de klassen. Zij willen bij de arbeiders vertrouwen opwekken in de "verbetering van het kapitalisme". Daarom noemen we hen wegbereders van het fascisme. Terwijl de kapitalisten méér en méér de weg opgaan van het fascisme, verhindert de vakbondsleding dat de arbeidersklasse tot revolutionair bewustzijn komt..."

Daarom zeggen marxist-leninisten niet:

- "Wijzelf voeren propaganda tegen iedere vorm van sociale vrede...
- Nochtans uit het spontaan bewustzijn van de massa tegen de sociale vrede zich in het orde-woord "sociale vrede voor 1 jaar".
- Om die reden is het aanvaard worden van dat orde-woord voor ons geen reden om de éenheid te verbreken." (p.3)

Maar: vechten wij ervoor dat de massa het orde-woord "Geen sociale vrede, stakingsrecht! Staken is een arbeidersrecht!" opneemt.
Zoals AMADA 43 schrijft:

"de sociale vrede en de verzoeningsplicht bestrijden als een doodeli^{ke} vergif!"

Als de massa een bewustzijn heeft tegen de sociale vrede trekken de marxist-leninisten dit op tot een inzicht in de politiek van de staat en de vakbondsleiders die het stakingsverbod opleggen. De Vonk legt zich neer bij het "spontane" bewustzijn; ook al zit dit verborgen achter de nodige dosis radikalisme:

- o "Wij hebben gezegd geen orde-woorden zoals CAO voor één jaar, CAO zonder klausule van sociale vrede. De CAO is het terrein van de sociaal democratie en de centrale lijn in onze propaganda moet zijn zolang wij de sociaal democratie volgen lopen wij naar de nederlaag." (Richtlijnen voor Antwerpen.)

C.4. "De lijn voor marxistische-leninistische propaganda".

In een laatste paragraaf '(punt 7) gaat De Vonk dan vertellen wat er van kommunisten moet zijn in de propaganda. Wie meent in deze paragraaf voorstellen te vinden die de kommunisten onderscheiden van de reformisten, komt bedrogen uit. Heel de paragraaf is niets anders dan een aanval op de revolutionaire politiek van AMADA in naam van de "taktiek" in de economische strijd.

le "Dit nu is reformisme, wanneer men het "einddoel"... zo ver mogelijk buiten de agitatie houdt". (Lenin)

De rol van marxist-leninisten in een staking beperkt er zich voor De Vonk toe om een taktiek te vinden die de massa's "naar de overwinning" voert. Propaganda over de revolutionaire strategie van de kommunisten wordt in naam daarvan afgeschreven.

- o "De opvoeding van de klassebewuste arbeiders gaat in die zin:
- o "Hoe kunnen we winnen?" ... Het Manifest van de CAO's (AMADA) leert op dat gebied niets. Geen lijn om de strijd takties te
- o te leiden. Enkel algemeen strijdleuzen tegen de "krisis (welke?), tegen het fascisme (welk?), tegen de oorlog (welk?)."

De Vonk zet de leuze van alle revisionisten "De beweging is alles, het einddoel niets", terug op papier. Voor de revisionisten is de revolutie "retoriek en romantiek"...

- o (over de trakten aan de Ford) "... ontbreekt aan de andere kant
- o elk taktisch alternatief van de kommunisten om de strijd te
- o voeren. Als slot enkel retorische oproepen voor de partij en
- o de revolutie."

Ook verder op lezen we dat het volgens De Vonk niet belangrijk is om "propaganda voor de revolutie" te voeren. Het enige belangrijke is de stap van vandaag, de eisen van vandaag. Het einddoel is niets. Het perspectief van de revolutie, het marxisme-leninisme, leert de arbeiders niets: het enige wat telt zijn de ervaringen nu!

- o "Het is niet zozeer belangrijk dat propaganda en actie naar
- o de arbeidersklasse een marxistische-leninistische etiket draagt,
- o in de vorm van retorische oproepen voor de revolutie. ... Het
- o komt erop aan de arbeidersklasse politieke ervaringen te doen
- o verwerken in de strijd voor wat op dit ogenblik de meest
- o duidelijke uitingen zijn van het dekadente imperialisme:
- o werkzekerheid, loon, recht om de klassebelangen te verdedigen
- o (sociale vrede, piketrecht), ritme, kontinuïteit, vorming,
- o ontspanning..."

Voor De Vonk is revolutionair zijn, radikaal zijn.

- ° "Moet deze propaganda een marxistisch-leninistisch etiket krijgen? Helemaal niet. Maar zij moet wel tegen de sociaal democratie als geheel gaan." (En dan volgt de stelling dat go ook delegees moet aanvallen!)

Dit rechts-opportunisme en dit radikalisme hebben dezelfde bodem: ongeloof dat de massa's het marxisme-leninisme kunnen gebruiken, dat ze open staan voor revolutionaire propaganda. Ongeloof dat bepaalde lagen van de sociaal democratische organisaties, bijvoorbeeld de delegees, kunnen gewonnen worden voor de revolutie.

Om te bewijzen dat het juist is om niet over de revolutie te spreken, om de massa's niet op te voeden in de revolutionaire leer, haalt De Vonk dan citaten aan uit "Marxisme-leninisme" op uit Dinitroff. Citaten die geschreven zijn in funktie van het strijd tegen het kapitalisme binnen de kommunistische beweging, en zeker niet om de revisionisten gelijk te geven...

2e De Vonk doet een poging om haar rechte theorie te verantwoorden door AMADA aan te vallen op zogezegd economisme.

- ° "Wil dit zeggen dat De Vonk tegen propaganda voor de partij en de revolutie is? Nee toch niet. De vraag is echter: hoe leggen we dat uit? Lenin zegt in "Wat te doen?" ..."
- ° En dan volgt een citaat over de noodzaak voor de arbeidersklasse om kennis te verkrijgen van de wederzijdse verhoudingen van alle klassen in de maatschappij.
- ° "Het is duidelijk dat we niet alleen aan de hand van de economische strijd, aan de arbeiders de noodzaak van de gezapende revolutie en de diktatuur van het proletariaat kunnen aantonen.
- ° Nochtans is het dat wat AMADA presteert in haar CAO-manifest."

Lenin zegt natuurlijk dat de kommunisten moeten ageren over alle facetten van het maatschappelijk leven, dat ze zich niet moeten beperken tot de economische strijd. Maar nergens heeft hij beweerd dat de kommunisten de economische strijd zelf niet moeten onttrekken tot een politieke strijd. Integendeel, hij benadrukte dat de specifieke rol van de marxist-leninisten in de economische strijd er juist in bestaat het ideaal van de socialistische revolutie binnen te brengen in de economische strijd. Het is precies dat wat De Vonk wil aanvallen door dat citaat te misbruiken.

3e De Vonk verduidelijkt zelf haar spontaneïstische kennistheorie.

- AMADA heeft volgens De Vonk een idealistische kennistheorie.
- ° "Als ge AMADA leest, ontkent ge niet aan de indruk (inderdaad!)
  - ° dat ze als voornaamste taak stellen: de propagandistische
  - ° ontmaskering van alle vormen van opportunisme. Om van de direkte strijd naar de revolutie te gaan, zouden de arbeiders geen
  - ° politieke ervaringen nodig hebben van 2 politieke. Het zou voldoende zijn dat zij (theoretische?) inzichten verwerven over
  - ° de noodzaak van de partij, de diktatuur van het proletariaat,
  - ° de fascisatie... om hen te mobiliseren voor de socialistische revolutie."

Lenin zegt inderdaad dat de brede massa's ervaring nodig hebben om op de posities van de revolutie te komen. Maar daar gaat het niet om.

Wat De Vonk probeert te ontkennen is:

1. de noodzaak van klare strijd tegen het opportunisme als voor-
naamste vijand binnen de arbeidersbeweging die de ogen van de
arbeiders wil afwenden van de socialistische revolutie en het
kapitalisme zelf te ruddon. Voorbeeld: AMADA 4] over de verrader-
lijke rol van de 'KP'-er Van Den Brande in de Ford-staking en
het waarom daarvan.
2. de noodzaak van marxistische-leninistische propaganda over de
noodzaak van de revolutie en de partij. De noodzaak om deze ideeën
binnen te brengen in de arbeidersklasse.
3. de noodzaak om de voorhoede te organiseren op basis van die
insichten in een voorhoede-partij. Het ontkennen dat dat onze
eerste taak is als we naar de revolutie willen, als we de massa
revolutionaire lessen willen laten bewaren uit al haar "ervaring".

Een regel verder definieert De Vonk klaar wat men volgens haar dan wel moet doen, hoe haar "materialistische" konnisteorie in elkaar steekt:

- "... de taak van de marxist-leninisten ... vooral, om in de klasse-
- strijd ... binnen vormen van strijd- en massa-organisaties,
- de massa's tot hun eigen ervaringen te laten kiezen voor de
- revolutie... politieke ervaringen te doen verwerken in de strijd
- voor wat op het ogenblik de meest duidelijke uitingen zijn van
- het dominante imperialisme: werkzekerheid, loon ... De strijd
- voor deze objectieven ... moet aantonen dat het reformisme
- de arbeidersklasse maar de afgrond voert. Een onverzoenlijke
- revolutionaire oppositie wordt in deze strijd opgevoerd en geor-
- ganiseerd onder leiding van de kommunisten, die de arbeiders-
- klasse kan losscheuren van het reformisme."

1. Welke politieke ervaringen laten verwerken? En in welk licht?
Elke politieke kracht zal proberen daar zijn stempel op te drukken.
De BSP probeerde '62-'63 te laten verwerken voor structuurhervormin-
gen. Voor de marxist-leninisten komt het erop aan om van iedere
politieke ervaring gebruik te maken om een flits van revolutionair
bewustzijn te ontsteken, om een punt van het marxisme-leninisme
uit te leggen.

2. "De" kommunisten moeten de massa onttrekken aan de greep van de
reformisten in frontorganisaties. Met "kommunisten", bedoelt men
individueel, of kleine kringen zoals De Vonk. Zo ontkent men dat
de arbeidersklasse behoefte heeft aan een kommunistische massapartij,
die juist aantrekkingskracht uitoefent omdat ze ideologisch, politiek
en organisatorisch scherp afgeleid is van de reformisten. Dat we
eerst en vooral de voorhoede moeten scholen tot kommunistische
kaders, met een sterke revolutionaire partij achter haar opdat zij
haar revolutionaire rol in de massa zou kunnen opnemen.

"Rond dit bevrijdend einddoel moet een echte KP de éénheid
van de gehele arbeidersklasse opbouwen. Sinds het verrad van
de 'KP' is de arbeidersklasse beroofd van een saamevondende
en leidende heiding die een ware kommunistische arbeiders-
partij moet zijn. Het is alleen de opbouw van deze nieuwe
KP die in staat is, de versnipperde krachten van de arbeiders-
klasse samen te ballen rond een juiste politiek die de weg
aantoont naar de revolutie en die de strijd voorwaarts stuwt."
(AMADA 43)

V. DE ONTBINDING VAN DE VONK: juni 1973.

In dit deel gaan we de periode na van de ontbinding van De Vonk en het eerste bilan. Dit deel van het bilan toont ons konkreet hoe een rechtse lijn bij zijn totaal failliet op alle gebied probeert om de kern van die rechtse lijn aan een ernstige kritiek te onttrekken.

"Bij de strijd voor de heropname van bepaalde leden van De Vonk moeten wij geen blijk geven van naïviteit. ... Men mag de mogelijkheid niet uitsluiten dat bepaalde leden van De Vonk terug bij AMADA willen komen omdat ze de mislukking van hun groep hebben vastgesteld. Dit kan inhouden dat ze hun fundamentele manier van denken en handelen in de partij niet in vraag stellen. Bijgevolg zullen hun anti-partijstandpunten nieuwe methodes zoeken om zich te uiten. Alleen wanneer we die mogelijkheid voor ogen houden zullen we de principiële strijd voeren om werkelijk resultaat af te dwingen bij de zelfkritiek."

Dit citaat uit een tekst van de nationale leiding over de noodzaak van het bilan van De Vonk moeten we gedurig voor ogen houden bij het onderzoek van de rektifikatie-beweging en de autokritiek van De Vonk.

A. HET BILAN VAN HET OPTREDEN VAN DE VONK IN DE V.D.B.-KAMPAGNE.

Het bilan dat De Vonk daarover maakte is de eerste vaststelling van haar mislukking.

- ° "In De Vonk bestaat er een rekruteringsprobleem. ... Wij hebben wel een juiste politiek gevolgd met VDB maar organisatories
- ° beantwoorde er niets aan. Wij kunnen moeilijk zeggen: "wij
- ° hebben het werk gedaan. Ge moet dus niet bij de KJB komen maar
- ° bij ons". Of moet ons uitgangspunt zijn: welke zijn de verschil-
- ° len tussen AMADA en De Vonk. Als er geen antagonistiese tegen-
- ° stellingen zijn (wel politieke verschillen die binnen een orga-
- ° nisatie kunnen opgelost worden) waar staan we dan?"

Als we dat citaat nader analyseren zien we eerst dat er geen autokritiek gemaakt wordt op de politieke lijn van De Vonk. Er staat:

- ° "....we hebben wel een juiste politiek gevolgd met VDB..."
- Wat er wel in vraag gesteld wordt is de organisatoriese lijn. Er staat:

- ° "... maar organisatories beantwoorde er niets aan."

Dit is een aanloop om zonder autokritiek terug binnen AMADA te geraken. De Vonk, als nietszeggende organisatie biedt geen perspectieven meer; dus zullen we een grotere organisatie opzoeken. De bedoeling is nu de mislukking van De Vonk zelf wordt vastgesteld, de rechts-opportunistiese lijn binnen AMADA te brengen.

De organisatorische standpunten die hiermee overeenstemmen zijn de volgende:

- "Welke verschillen zijn er tussen AMADA en De Vonk? Als er geen
- antagonistische tegenstellingen zijn, wel politieke verschillen
- die binnen een organisatie kunnen opgelost worden, waar staan
- we dan?"

De partij-opvatting die De Vonk hier naar voor schuift is deze van een partij waar iedereen zijn eigen lijn mag toepassen. Het is een partij van het oude type. Het is een partij waar verschillende politieke lijnen/standpunten bestaan.

De Vonk stelt zo'n Partij voor omdat ze in een dergelijke partij haar rechtse lijn gemakkelijker kan doordrukken.

In een kommunistische partij waar de strijd tussen de 2 lijnen op een centraal geleide manier gevoerd wordt, en waarin een revolutionaire lijn wordt in toepassing gebracht, heeft ze geen kans om haar rechtse lijn door te drukken.

De Vonk heeft als doel: haar rechts-opportunistische lijn binnen de kommunistische partij brengen, en zo van binnen uit de partij ondermijnen.

De Vonk heeft in de VDB-kampagne niemand gerekruteerd. Gesteld voor deze mislukking zoekt men nieuwe methodes om zijn rechtse lijn door te zetten, namelijk in de schoot van AMADA. De fundamentele manier van denken wordt echter niet in vraag gesteld.

Het positieve dat erin zit is de konklusie:

- "Waar staan we dan?"

Dit is een eerste aarzende stap om De Vonk in vraag te stellen. Maar het blijft toch nog de bedoeling van de rechtse lijn binnen AMADA te brengen.

We gaan dit verder na in het bilan van VDB.

1° In de voorbereiding van de actie.

- "KJB wilde vertrekken van een soort temakampagne over de fascis-
- ring met VDB, Claes, Hurez, Vranckx, KAO's, politieke processen.
- De Vonk stelde daartegenover de massa's mobiliseren op konkrete
- punten."

Voor De Vonk betekent dit: de massa's mobiliseren op konkrete punten, de hervormingen binnen het kapitalisme, maar ze niet voorbereiden op de revolutie.

De Vonk voert een rechts-opportunistische campagne tegen AMADA die de strijd tegen VDB wil optrekken tot een revolutionaire strijd.

2° In de periode van de massabeweging.

- "Het voornaamste verschilpunt De Vonk - KJB was de kwestie van het
- beroepsleger. Volgens De Vonk is de keuze beroepsleger--miliciens-
- leger een valse keuze. Wij maken een zelfkritiek op het feit dat
- we de vermindering van het logerbudget centraal stelden.
- Wij stellen nu: "geen man, geen frank voor het leger tegen het
- volk." Pacifisten zijn voor ons bondgenoten: wie van ons gaat
- er graag zijn tijd verprutsen in het leger?" (p.2)

Bij de propaganda rond het plan VDB stelde De Vonk in het platform:

- Beroepsleger of miliciensleger is geen keuze voor de marxist-leninisten. Het leger blijft de gewapende macht van de staat. Het belangrijkste wat we in verband met het leger moeten aanvallen is het budget.

- Later werd hierop een kritiek gemaakt en kwam het ordewoord: "Geen man, geen frank, voor het leger tegen het volk."

- Als autonome propaganda stellen we voorop: de staat, in de periode van het imperialisme, is het instrument van een fractie van de burgerij: de monopolieburgerij. De kern van deze staat is het leger en de burokratie.

Het burgerlijk leger is inderdaad de gewapende macht als kern van de burgerlijke staat. Maar daaruit besluiten: er is geen keuze tussen beroeps- en milieuleger is vals. Het is ontkennen dat de stap naar het beroepsleger een stap is in de fascisering. Daarin geen keuze maken heeft te maken met de verkeerde anarchistiese opvattingen over de strijd voor hervormingen onder het kapitalisme, onder het mom van de zuiverheid voor de revolutie.

De linkse anarcho-syndikalistiese lijn van De Vonk na de "rektifikatie" luidde (cfr. "Brief aan Ford - januari 1973 - dus zelfde periode als VDB):

- "We trekken van de idee dat de arbeiders enkel iets kunnen afdwingen als ze verenigd en radikaal de strijd voeren. De belangenstrijd tussen arbeid en kapitaal zal opgelost worden in de revolutie door de onverwerping van de kapitalistiese staat.
- door het proletariaat. Pas dan zal de arbeidersklasse over definitief verworven rechten kunnen spreken."

Clarté zegt daarover p.2/07:

"De weg naar de revolutie wordt niet vanzelf gebaad. Alleen de principes en methodes van het marxisme-leninisme laten toe de revolutionaire weg onophoudelijk uit te werken. De kommunisten proberen bij elk probleem het geheel van alle beschikbare gegevens over de huidige stand bijeen te brengen; ze spannen zich in om alle stellingen van het marxisme-leninisme die betrekking hebben op het probleem te verwerken om aldus een politiek en een tactiek uit te stippelen, gebouwd op de vereniging van het marxisme-leninisme met de concrete werkelijkheid. Alleen op die manier kan de zelfstandigheid van de partij voortdurend verwezenlijkt worden en kan de partij zich voortdurend bevestigen als leidende kracht van de revolutie."

De marxist-leninisten willen op zo'n manier strijd voeren voor hervormingen dat de reformisten daarbij onmaskerd en verslagen worden omdat deze strijd voor hervormingen als begin- en einddoel zien. Het is die politiek die de arbeidersklasse voor eeuwig aan de kapitalistenklasse en haar staat als loonslaven wil binden, die het verloor hebben te strijden tegen hun uitbuiters. Wanneer de arbeidersklasse zich kan meester maken van het marxisme-leninisme door haar partij, zal ze zich bewust worden van het feit dat loonslavernij onvermijdelijk is zolang het kapitalisme bestaat. Daarom strijden we voor verbeteringen en gebruiken we die om de strijd voort te zetten tegen de loonslavernij zelf. Daarom strijden we tegen gans het fascisties plan VDB dat een beroepsleger voorziet om de klassestrijd beter te kunnen controleren en onderdrukken.

Later formuleerde De Vonk het ordewoord: "geen man, geen frank voor het leger tegen het volk." Dit ordewoord werd naar voor gebracht met de uitsluitende bedoeling, de KJB te kunnen aanvallen die de strijd tegen het beroepsleger en tegen het fascistiese karakter van het plan VDB richtte. De Vonk bekommerde zich noch om de massastrijd, noch om het formuleren van de juiste ordewoorden. Ze zocht ordewoorden om zich te kunnen afzetten tegen AMADA en om zich voor te stellen als de meest "zuivere marxist-leninisten".

B. DE TEKST "BESTE ABBONNEE".

Deze tekst van De Vonk is geschreven in mei 1973. De Vonk stapt over van een fabrieksblad naar een "nationaal blad". De Vonk voert een "rektifikatiebeweging" tegen een aantal opportunistiese fouten. Dit wordt uitgelegd in een tekst aan de "abonnees", dit wil zeggen een aantal kontakten, voornamelijk binnen AMADA, aan wie men gratis (en soms ook ongevraagd) de krantjes van De Vonk opstuurde. De Vonk heeft nooit abonneementen gehad. De Vonk heeft altijd gesproken over een crisis binnen AMADA.

De bedoeling van deze tekst is de façade wat op te poetsen en de militanten van AMADA in verwarring te brengen over het werkelijk karakter van De Vonk, teneinde gemakkelijker de rechtse lijn binnen te brengen in AMADA.

- "De Vonk hoopt dat de kritiek op deze opportunistiese lijn ook voor mensen buiten De Vonk een hulp kan zijn om klaarder te zien
- in de strijd tussen de 2 lijnen in de Nieuwe Kommunistiese
- Beweging."

De Vonk hoopt hiernee een deel van AMADA te overtuigen dat de rechtse lijn niet het wezen zelf is van De Vonk en dat het enkel gaat over "een aantal opportunistiese fouten".

De Vonk loopt op zijn laatste benen: er wordt gevraagd "een abonneement te nemen op 4 nummers (20 F)". De Vonk stuurt erop aan zonder een grondige autokritiek terug bij AMADA aan te sluiten en efficiënter van binnen die rechtse lijn te kunnen verdodigen.

Uit de analyse van de autokritieken komt systematies het burgerlijk uitgangspunt naar voor: de strijd voor hervormingen.

De Vonk begint zijn "zelfkritiek" met een citaat van An Kiun uit Pekin Information 14 van 1973.

"De massa's hebben een onmetelijk entoesiasme voor het socialisme.

Dit entoesiasme bestaat objektief. De taak van de leiders bestaat erin dat entoesiasme inherent aan hun natuur te ontdekken."

Hoe interpreteert De Vonk deze uitspraak?

- "U...de hoofdoriëntatie is het entoesiasme en de strijdwill
- van de massa's, het radikaal verzet tegen de socialistiese en
- katolieke leiders; het verwerpen van de verraderspolitiek van
- de revisionisten."

De Vonk interpreteert deze zin als een verstekte reformist: voor De Vonk is het ondenkbaar dat het entoesiasme voor de revolutie objektief zou bestaan. Zij spreken over het entoesiasme van de massa's voor de strijd voor hervormingen.

De Vonk verwijdt dan ook heel diekroet over het vervolg van de tekst van An Kiun waar hij duidelijk de leidende rol van de partij benadrukt.

"De massa's moeten worden opgevoed in het marxisme-leninisme, en het denken (Mao Tse-Toung om goed hun klassebelangen en hun historische taken te begrijpen. Alleen zo kan men fundamenteel hun bewustzijnniveau verhogen. Om het revolutionair entoesiasme van de massa's op te wekken is de leiding van de partij noodzakelijk."

De autokritieken van De Vonk zijn niets meer dan autokritieken op een te weinig radikaal standpunt in de klassestrijd. De bedoeling is beter de lijn van AMADA te bevochten.

- * "De Vonk volgde een opportunistische politiek tegenover reformis-
- * ten en revisionisten: in plaats van uit te leggen dat zij niets
- * anders kunnen dan de massastrijd te verraden, eindigen wij met
- * vragen." (p.3)

Konkrete wil dit zeggen: om de strijd voor hervormingen beter te voeren moeten wij de "reformisten" beter, harder aanvallen. Een kommunistisch standpunt is echter: we vallen de reformisten aan niet omdat ze de strijd niet hard genoeg voeren, maar omdat ze in alles de arbeiders willen afhouden van de revolutie. Ze verraden de massastrijd omdat ze verraden plegen aan de revolutie.

- * "Politieke opvoeding geven is aantonen dat de sociaal democratie
- * niets anders kan dan een regering vormen die waarborgen biedt
- * voor het kapitaal." (p.5)

Politieke opvoeding geven is voor De Vonk niet: aantonen hoe de sociaal democratie de revolutie probeert tegen te houden. Het is wel aantonen dat de sociaal democratie altijd tegen de radikale strijd voor hervormingen zal zijn.

Uit het editoriaal van nummer 2 jaargang 2 van De Vonk over de dokstaking:

- * "De dokwerkerstaking heeft de vertegenwoordigers van de burgerij
- * ontsnakerd. Ze beogen een doel: de arbeidersklasse afhouden van
- * een onverzoenlijke strijd tegen het kapitaal.
- * AMADA aan de andere kant toonde zich de beste verdediger van de
- * revolutionaire tradities: zij steunden de massastrijd volledig.
- * Om sterk te staan in iedere dagelijkse strijd, in iedere staking
- * op weg naar de revolutie heeft het proletariaat een klassepartij
- * nodig.
- * Was de splitsing niet verkeerd? Was dat niet loochenen dat de
- * arbeidersklasse nood heeft aan een sterk gecentraliseerd apparaat?
- * De ervaring heeft bewezen dat een juiste kommunistische politiek
- * een voorwaarde is om de strijd van de arbeiders best te ontwik-
- * kelen."

Dit voorbeeld van de dokstaking is een nog duidelijker illustratie van het basisstandpunt van De Vonk: namelijk de vakbondleiders zijn de verraders van de dagelijkse belangen van de arbeiders. De kommunisten zijn de beste verdedigers van de dagelijkse belangen. De vakbondleiders worden ontsnakerd omdat ze de arbeidersklasse afhouden van de strijd tegen het kapitaal voor hervormingen, en niet omdat ze de arbeiders afhouden van de revolutie. AMADA is de beste verdediger van de revolutionaire tradities, omdat ze de massastrijd volledig steunt, en niet omdat ze in die massastrijd een politieke rol vervulde van voorbereiding van de revolutie. Het proletariaat heeft een KP nodig om sterk te staan in iedere dagelijkse strijd, en niet om de revolutie te maken. Dat is hetzelfde standpunt dat door AMADA in de brochure over Clarté wordt aangevallen:

"De syndikale leiders politiek ontsnakeren, betekent voor Clarté: aantonen dat zij de strijd voor de eisen breken. Dit betekent zich stellen op het terrein van de burgerlijke, syndikalistische politiek die er naar streeft verbeteringen en hervormingen af te dwingen van het bestaande regime. Een kommunistische politiek zal zich inspannen om, vertrekkend van het optreden van de syndikale leiders, dieper door te dringen tot de algemene samenhang van hun opvattingen over de staat en over de klassenstrijd. De syndikale leiders, als vertegenwoordigers van de grote burgerij, hebben een samenhangende visie op de veranderingen binnen het kapitalisme: ze gebruiken de strijd van de arbeidersklasse om de vooruitgang van het staatsmonopolie-kapitalisme door te drijven en om de Europese éénheid van het groot-kapitaal te bevorderen; met sociale demagogie slagen zij er in deze plannen als "anti-kapitalistische structuurhervormingen" te doen aanvaarden door een deel van de arbeiders.

De kommunisten dienen voortdurend te studeren om te begrijpen op welke manier de vakbondsleiding stappen vooruit wil zetten in het staatsmonopoliekapitalisme, op welke manier zij bepaalde delen van de kapitalistenklasse bevoorodeligen. Een kommunistische politiek zal precies niet blijven stil staan bij de vaststelling dat de syndikale leiders op deze of gene manier optreden in de klassenstrijd; dit optreden volgt uit de algemene opvattingen over het kapitalisme en de staat die erop gericht zijn het kapitalisme te moderniseren en de staatsmacht te versterken. De arbeiders moeten de samenhang tussen beide begrippen om de vakbondsleiders werkelijk politiek te ontmaskeren. In samenhang met hun algemene maatschappij-opvattingen, verspreide vakbondsleiders in elke staking een aantal politieke standpunten: het legalisme, zich neerleggen bij de kapitalistische wet; de neutraliteit van de staat als algemene verzoener wiens oordeel onherroepelijk is; pacifisme over de wil van de andere fabrieken om de staking te steunen; enzovoort...

De kommunisten moeten vanaf het eerste uur waakzaam zijn voor deze burgerlijke politieke opvattingen. Wanneer zij onder de arbeiders doordringen, dan bereiden zij het terrein voor voor de komende openlijke aanvallen van de burgerij tegen de staking. Het is de taak van de kommunisten deze politieke opvattingen, die invloed krijgen onder de arbeiders, zorgvuldig te weerleggen en dit in samenhang met de algemene politieke opvattingen van de syndikale leiders. Deze politieke taak zal nooit opgenomen worden door vulgare economen die alleen staan schreeuwen dat de "gele syndikaten de staking voor de eisen breken." (p. 1/08)

- "Wij willen in deze tekst eerst de grote lijnen van de politiek van De Vonk definiëren. In een tweede deel proberen wij duidelijk te maken wat er in de laatste nummers van De Vonk veranderd is." (p.1)

In verband met deze "grote lijnen van de politiek van De Vonk" moet worden aangestipt dat ze niets anders doen dan de opportunistische basisstandpunten van de autokritieken hernemen.

- "De breuk tussen de massa's en de reformistische politiek wordt steeds scherper. ... Het is niet materialistisch en in massamobilisaties op voorhand de ideologische breuk met het reformisme te vragen. ... Op het vlak van de politiek moest de breuk met de reformisten klaar gesteld worden. Daarop mochten geen toegevingen gedaan worden."

Het basisstandpunt dat hieruit naar voren komt is het volgende: de reformisten moeten aangeklaagd worden omdat zij slecht de strijd voeren voor hervormingen (de "politiek"). Voor wat betreft hun ideologie (hun houding tegenover de revolutie) daarop mogen wel toegevingen gedaan worden. Dit wil zeggen: het einddoel wordt zoveel mogelijk buiten beschouwing gelaten.

C. DE TEKST "AAN DE ARBEIDERS VAN NESTOR MARTIN" (autokritiek van De Vonk voor de arbeiders van Nestor Martin.)

C.1. De kritiek op het anti-kommunistische karakter van de lijn van De Vonk gaat niet naar de grond.

Op 16 juni/1973 werd De Vonk ontbonden. In de inleidende tekst van de Leidende Kern voor de ontbindingsvergadering worden drie vragen gesteld:

- "Was de opportunistiese lijn het hoofdaspekt van De Vonk, of was
- het slechts een nevenaspekt?
- Is de kleinburgelijke houding tegenover het demokraties centralisme
- een fundamentele karakteristiek van De Vonk of is het slechts
- een sekondaire fout?
- Werkten de werkmodes van De Vonk het opportunisme in de hand
- of was het slechts een nevenaspekt?"

Uit heel die tekst blijkt echter lat er de wil niet was om het opportunisme tot in de grond uit te roeien. Immers, als de hoofdlijn voor de autokritiek wordt gesteld:

- "Wij willen vaststellen dat de rektifikatiebeweging niet door
- iedereen in al zijn konsekwenties is gevat."

In de analyse van de tekst "Goets Abonnee" zien wij hoe deze rektifikatiebeweging vertrekt van een burgerlijk basisstandpunt. DEZE rektifikatie is NIET DOOR IEDEREEN in AL ZIJN KONSEKVENTIES gevat. Men beschouwt deze rektifikatie als positief. Enkel een klein aantal rechtse alomenten weigeren zelfkritiek. Hierover schrijft de Leidende Kern van De Vonk een tekst tegen het liberalisme. Vanuit dergelijke ingesteldheid zal men zeker de rechtse lijn bij zichzelf niet ten gronde afbreken.

In het bilan van de cel Nestor Martin (ongeveer 4 maand na de ontbinding van De Vonk; dit bilan ligt aan de basis van de brief aan de arbeiders van Nestor Martin) wordt datzelfde standpunt herhaald:

- "De discussies hebben ons laten inzien dat wij in de rektifikatie
- van De Vonk niet materialisties zijn tewerk gegaan waardoor de
- ideeën van de burgerij niet ten volle vernietigd werden."

Het bilan van De Vonk voor de arbeiders van Nestor Martin begint met het volgende:

- "Voor de splitsing kochten ongeveer 20 arbeiders 'AMADA. Wij
- hebben die over de splitsing niets uitgelegd en zijn begonnen
- met gratis De Vonk uit te delen."

De enige autokritiek van De Vonk is dat ze aan de arbeiders van Nestor Martin niets uitgelegd hebben over de afsplitsing. De belangrijkste autokritiek tegenover de arbeiders 's echter dat we hen door die afsplitsing hebben afgehouden van de kommunistiese politiek van AMADA.

C.2. Geen fundamentele autokritiek op het éénheidsfront als anti-partijorganisatie.

- "Een tweede karakteristiek is de theorie van het éénheidsfront." De fundamentele zelfkritiek die men op de theorie van het éénheidsfront maakt is:

- "dat het kommunisme erin wordt voorgesteld als iets wat misschien
- goed is maar waarvan men niet juist zag waar te beginnen."

En in het bilan Nestor Martin klinkt het als volgt:

- "Wij plakten de arbeiders etikettes op: tiepen voor het Front,
- simpatisanten... Als wij de kans hadden diskuteerden wij met
- hen over het marxisme-leninisme niet in een geest van strijd
- tegen de burgerlijke ideeën, maar als een interessant gespreks-
- onderwerp".

De theorie van het éénheidsfront wordt hier voorgesteld als "niet op de juiste manier het kommunisme verdedigen", waar het in feite de totale verworping was van de konkrete politieke lijn die AMADA ontwikkelde.

De theorie van het éénheidsfront had helemaal niets te maken met de verdediging van het kommunisme. In feite wisten ze heel goed waar te beginnen, namelijk in een aanval op de konkrete politieke lijn van AMADA.

De "zelfkritiek" van De Vonk gaat verder met:

- "De theorie van het éénheidsfront is in feite zich neerleggen bij
- de spontane massabeweging. In twee jaar werd geen enkele actie
- gepland."

De Vonk kritikeert het éénheidsfront niet vanuit het standpunt: "iedere actie naar de revolutie leiden", maar vanuit het reformistische standpunt, "er is niet genoeg actie geweest".

C.3. De Vonk en de massastrijd.

- "Wat erger is: De Vonk verdedigde het communisme met een grote K
  - om de ontmoediging te preken." (uit Beste Abonnee)
- De Vonk verdedigde niet het communisme, noch met een kleine, noch met een grote K. Ze zag als enig mogelijke: de strijd voor hervormingen. Trouwens uit de rest van het bilan blijkt dat De Vonk met dezelfde basisinstelling naar AMADA is gegaan. Als De Vonk voor over "het communisme" spreekt, dan is het als de som van de strijd voor kleine verbeteringen.

"Bepaalde anarcho-syndicalistische elementen stellen zich volledig op het nivo van de strijd voor lotsverbetering. Zij stellen echter vast dat de burgerij de toegestane hervormingen terug afbreekt. Daarom gaan zij over de "revolutie" spreken, als over de waarborg dat de hervormingen die op de burgerij zijn afgedwongen niet meer teruggedronken worden. Geheel hun denken wordt bepaald vanuit de strijd voor hervormingen. Hun spreken over de revolutie is als een vaststellen van de uitzichtsloosheid van hun actie." (Clarté 3/01)

De Vonk stelt zich na deze "fundamentele" kritiek op het éénheidsfront de vraag:

- "Welke waren de gevolgen voor de politiek, de praktische acties van
  - De Vonk?
  - Wat heeft De Vonk gedaan onder de dokstaking: slechts een kollekte
  - bij het uitgaan van de fabriek. Een activiteit die niet beantwoordt
  - de aan het belang van deze staking."
- Ze verwerpt de Vonk de kern van de activiteit van AMADA onder de dokstaking: de revolutionaire lessen trekken, verspreiden en veralgemenen.

C.4. Opvatting over het democratisch centralisme.

De Vonk stelt verder:

- "Wij moeten de lessen trekken uit deze negatieve ervaring van
- De Vonk. AMADA heeft altijd deze verkeerde ideeën bevochten en
- de éénheid verdedigd. De éénheid van een kommunistische organisatie is: iedereen heeft binnen de organisatie het recht zijn
- ideeën te verdedigen, maar moet naar buiten uit de politiek van
- deze organisatie verdedigen. De Vonk heeft in de splitsing deze
- éénheid verbroken."

Dit bilan vertolkt de burgerlijke opvatting over de éénheid in een kommunistische organisatie. De éénheid van De Vonk is een formele éénheid, namelijk de opvatting "naar buiten verdedig ik AMADA, maar in de organisatie zal ik alles doen om de rechtse lijn van De Vonk te doen domineren".

De Vonk zelf is er het bewijs van dat deze stelling moet leiden tot fraktionisme en scheurwerk.

De kommunistische opvatting ziet de éénheid als het resultaat van een positieve ideologische strijd tegen de burgerlijke lijn in de partij. De ideologische strijd onder één leiding, waarin iedereen wordt aangezet om kritiek en autokritiek te beoefenen, met de bedoeling de lijn te zuiveren van alle burgerlijke elementen.

De stelling van De Vonk over de éénheid wil zeggen dat we aan het bilan van De Vonk niet meer aandacht moeten besteden, als we naar buiten naar de politiek van AMADA verdedigen. De Vonk wil helemaal zijn revisionistische lijn niet afbreken, integendeel De Vonk wil haar lijn beschermen tegen kritiek. Om ze in AMADA te kunnen doorzetten. De tekst besluit dan ook met een aanval op de politiek van AMADA, namelijk:

- ° "AMADA doet grote inspanningen om van zijn organisatie een organisatie te maken waar de arbeidersklasse niet alleen in woorden
- ° maar ook in de feiten de leiding heeft."

Dit ouvriéristies standpunt gaat er niet van uit de politieke lijn van een organisatie te analyseren om te zien welke klasse ze dient. "In AMADA heeft de arbeidersklasse alleen in woorden de leiding, ze moeten ook in de feiten de leiding hebben."

Een partij waar de arbeiders de leiding hebben is daarom nog geen echte Kommunistische Arbeiderspartij. Het belangrijkste element is de lijn die de partij volgt in de klassestrijd, namelijk een lijn die naar de revolutie voert of een lijn van klasseverzoening en onderwerping aan het kapitalisme.

"De lijn is beslissend in alles. Voor de marxist-leninisten is het van geen belang of het nu arbeiders of intelektuelen zijn die de lijn uitwerken. Aan een arbeider of intelektueel wordt in deze kwestie precies dezelfde eisen gesteld: ze moeten de objectieve waarheid van het marxisme-leninisme grondig beheersen en ze moeten begrijpen dat ze die kunnen toepassen op de werkelijkheid in eigen land." (Clarté p.6/14, punt 5)

VI. DE VERSCHILLENDE TENDENZEN IN DE "REKTIFIKATIE" VAN DE VONK:

april - mei 1973.

Op de ontbindingsvergadering van De Vonk ging elk lid van De Vonk akkoord om aan te sluiten bij AMADA. Men moet zich daar terecht vragen over stellen en zien wat daaronder schuil gaat. De belster van het opportunistische kan immers barsten, en dat is een goede zaak, maar daarna moet ook de kern gevraagd worden. Anders is het zeer goed mogelijk dat de leden van De Vonk zich als moderne Trotsky's gaan gedragen: mensen die uit en in de partij stappen, die van jas veranderden wanneer het failliet van De Vonk als een paal boven water stond, maar die hun lijn proberen door te drukken binnen AMADA.

Daarom is het belangrijk de zogenaamde "rektifikatie"-beweging binnen De Vonk te analyseren, waar verschillende stellingen tegenover elkaar stonden maar waar geen enkele van de leden van De Vonk brak met de rechtse opportunistiese lijn van De Vonk.

A. DE DRIE TENDENZEN IN DE "REKTIFIKATIEBEWEGING".

Pas vanaf de zomer van 1972 is De Vonk begonnen met enige noemenswaardige aktiviteit aan de dag te leggen. Daarvoor beperkte alles zich tot nu en dan een pamfletje uitdelen aan één van de twee fabrieken waarvoor De Vonk werkte, het schrijven van een fabrieksblaadje en ellenlange diskussies over de politieke lijn.

Eind 1972 en begin 1973 was een periode van hevige klassestrijd: de moedige strijd van het Viëtnamese volk en de bombardementen op Noord-Viëtnam door de Nixon-klik, de Ford-staking in Antwerpen, de strijd van de scholieren tegen de plannen VDB voor een beroepsleger, en uiteindelijk de dokstaking, die een gractste krachtproef werd van het proletariaat met de staat en de vakbondsleiding. De Vonk was wel verplicht om wat meer actief te gaan optreden in de klassestrijd. Tegelijkertijd moest De Vonk wel iets gaan stellen tegenover de groeiende invloed van AMADA in de arbeidersklasse. Een vol jaar had De Vonk gewacht op "de crisis" die AMADA zou doen uitspatten. Maar die crisis kwam er niet en De Vonk was het aan zichzelf verplicht om in actie te schieten.

Maar het resultaat was helemaal niet wat De Vonk verwachtte. In de praktijk van de klassestrijd werd het juist veel duidelijker dat De Vonk een krachteloze bende was: een lid, dat heel kam Battief optrad in de scholierenaktie slaagde er niet in om ook naar één scholier bij De Vonk te organiseren; in de Ford-staking zat de het lid van De Vonk ter plaatse zelfs niet in het stakerscomité; in de Indochina-kampagne moest De Vonk het initiatief uiteindelijk volledig aan de trotskisten overlaten en tijdens de dokstaking trok een lid uit De Vonk om "binnen AMADA onze lijn te gaan verdedigen".

AMADA daarentegen won iedere dag aan sterkte. De konsekwente strijd binnen AMADA tegen het revisionisme (de studie van het rapport tussen Brussel-Zuid, het Boel-rapport...) versterkte de partij in opbouw en vernietigde elke poging van De Vonk om zijn rechtse lijn in AMADA binnen te smokkelen. Gestadig versterkte AMADA zijn politieke invloed in de brede arbeidersmassa's, waarin de voorhoede zijn partij erkende.

De dagen van De Vonk als dusdanig waren geteld en dat was reeds duidelijk voor iedereen. In dat licht moeten we de "rektifikatiebeweging" binnen De Vonk begrijpen: de wanhopige reddingspogingen van de bemanning van een zinkend schip. Binnen de "rektifikatiebeweging" waren er drie tendensen die wel naar bekampten naar die olie die bleven vasthouden aan de fundamente van de rechts-opportunistische lijn van De Vonk.

teksten.

Voor de uiterst rechtse tendens: "Poging tot analyse van het imperialisme en de monopolies".

Voor de rechtse tendens: "Voorstel van X voor het weekend van 24/3".

Voor de "linkse" tendens: "De strijd tussen de 2 lijnen in De Vonk".

A.1. De uiterst rechtse tendens met een zeer duidelijk revisionistisch karakter.

De aanhangers van deze tendens klampen zich opnieuw vast aan de theorie van het "Anti-Amerikaans Eenheidsfront", net als in het prille begin van De Vonk.

Zij stellen een front voor tegen het imperialisme en tegen de monopolies. Zij spreken over de partij, omdat ze eenmaal onmogelijk openlijk kunnen verklaren dat zij tegen de partij-opbouw zijn, maar hun partij wordt gelijkgesteld aan het front.

Als hoofdtak voor De Vonk zagen ze het initiatief nemen in "fronten", zoals bijvoorbeeld "Le Front Anti-Imperialiste", in feite de verzameling van alles wat zich van dicht of van ver revolutionair noemde in Brussel. Door het optreden in en het vormen van deze coalitie hoopte men aan politiek gewicht te winnen voor de politiek van De Vonk tegen de politiek van AMADA.

Zij wijten het falen van De Vonk aan het feit dat men zich niet consequent gehouden heeft aan de frontentheorie. Zij vorzetten zich met alle kracht en openlijk tegen een terugkeer naar AMADA. Ter illustratie: één van de leden van deze tendens zegde: "Als ik moet kiezen tussen de dogmatici (lees AMADA) en de spontaneïsten (La Parole Au Peuple), dan kies ik voor deze laatste." Zij weten dat meer en meer leden van De Vonk het bestaan van De Vonk in twijfel trekken en zij doen een wanhoopspoging om heel De Vonk opnieuw te verenigen en te verstevigen op basis van een uitgewerkte politiek lijn (waarnaar De Vonk sinds anderhalf jaar "zocht").

A.2. De rechtse tendens die De Vonk kost wat kost wilde in stand houden tegen AMADA, maar die een "linkser" masker wilde opzetten om aan politieke invloed te winnen.

De aanhangers van deze tendens wilden de marxistische-leninistische façade van De Vonk terug opblikken, al te opvallende opportunistische stellingen uit de propaganda halen en er marxistische-leninistische zinnen aan vast plakken.

In zijn tekst stelde X:

- "Dat in konflikt brengen met de sociaal-demokratie van hoofdzak;
- de kommunistiese propaganda hiernaan verbinden, arbeiders rekruteren voor de partij, was bijzaak. Het is tegen die opportunistiese stelling dat de rektifikatiebeweging gaat."

In een ander rapport vinden we:

- "Enkel de revolutie biedt een definitieve oplossing, maar wij denken dat de dagelijkse strijd de arbeiders zal overtuigen.
- Waarin zijn wij dan opportunisties geweest? Wij definieerden niet (dit wil zeggen voegden er niet aan toe) wie de verraders waren. ... Waaronc zij toegevingen deden... omdat zij sociaal-demokraten zijn."

Het uitgangspunt van deze tekst blijft dat de massa's niet rijp zijn om het marxisme-leninisme in zich op te nemen: dat is te "abstrakt" voor hen.

In de tekst van X staat:

- "In normale omstandigheden kan de uitleg over het klassekarakter van de verschillende politieke stromingen voor de massa's niet anders dan abstrakt zijn. ... Maar als wij in revolutionaire situaties niet beschikken over een sterk uitgebouwd kader, zullen de massa's uit deze strijd niet het maximum halen. Op dit ogenblik is het onze voornaamste taak dit kader uit te bouwen."

Deze tendens wil dus doen geloven dat zij een zelfkritiek maken, maar de enige zelfkritiek die zij maken is dat men aan de fundamentele lijn van De Vonk geen marxistische-leninistische zinnen heeft aangeplakt. We kunnen deze lijn zo samenvatten:

1. Fundamentele trouw aan het uitgangspunt van De Vonk: "de massa's verstaan het marxisme-leninisme niet, we moeten de massa's politieke ervaring geven, hen in konflikt brengen met de sociaal-democratie, en dan zullen ze uiteindelijk vanzelf inzien dat de revolutie noodzakelijk is."
2. Het inzicht dat De Vonk zelf echter dringend moet versterkt worden, wil die enige invloed hebben in de klassestrijd. Als men spreekt over de "opbouw van de partij", dan bedoelt men niets anders dan rekruteren voor De Vonk zoals ze was. Het verschil is dat men daarvan nu de voornaamste taak wil maken, daar waar men er vroeger van overtuigd was dat de nieuwe militanten redelijk spontaan zouden toekomen naarmate de "krisis" in AMADA vorderde.

Het hoofddeel van de rechtge tendens was: het redden van De Vonk op basis van een "gerektificeerde, radikaler en kommunistieser" lijn. Om De Vonk te kunnen redden moesten de verschillen met AMADA nog eens speciaal in de verf gezet worden, zodanig dat men nog steeds de afsplitsing kon verantwoorden: AMADA wordt van economisme beschuldigd, legt alles uit vanuit de arbeidersstrijd, terwijl De Vonk opvoeding geeft vertrekkend van de verhouding tussen alle klassen en lagen. Een klaar voorbeeld van die propagende over andere klassen en lagen vinden we in nummer 7 van het fabrieksbladje van De Vonk. Na een uitleg over het feit dat de regering de inschrijvingskosten aan de universiteit wil verdriedubbelen, komt het volgende besluit:

- "De arbeiders mogen zich niet laten misleiden door de demagogie van onze "socialistische" en katholieke politiciers, maar zij moeten de strijd van de studenten tegen het kapitaal en zijn voornaamste beschermers begrijpen en steunen."

In plaats van een duidelijke uitleg over het klassekarakter van de strijd van de intellectuelen en de noodzaak voor de arbeidersklasse en haar partij om die strijd te leiden, komt de oproep "begrijpen en steunen". Opportunistieser kan het niet.

Het slot van de tekst van X is:

- "Mijn optie is: De Vonk consolideren, voor De Vonk rekruteren, duidelijk de tegenstellingen met de verschillende groepen formuleren en waar die minen zijn een fusie voorstellen."

Resluit.

De aanhangers van de rechtse tendens willen dus uiteindelijk een fusie met AMADA, zonder een zelfkritiek op hun rechtse lijn en juist met het doel die rechtse tendens in te voeren in AMADA zelf. Om dit mogelijk te maken moeten zij een linkser masker opzetten en moeten zij hoogdragend rekruteren voor De Vonk (tweeën en een paardekop kunnen moeilijk een "fusie" voorstellen aan AMADA) om zo als "gelijkwaardige partner" een fusie met AMADA te kunnen afdwingen.

A.3. Een 'linkse' lijn, die vasthoudt aan de fundamenteën van De Vonk, maar die een beginnende kritiek maakt op het spontaneïsme en aarzeland de afplitsing in vraag begint te stellen.

In essentie verdedigen de aanhangers van deze tendens dezelfde stellingen als de rechtse tendens. In de zelfkritieken die zij maken wordt elke vorm van opportunistische beschreven als een afwijking, een foute interpretatie:

- "We ontwikkelden de stelling dat de brede massa's tot het kommunistische komen langsheen politieke ervaring. Deze stelling hebben we echter geenszins ontwikkeld in de praktijk."
- "De Vonk heeft van in het begin nogal te wortelen met idealistische afwijkingen."

Elke fundamentele zelfkritiek wordt dus geweigerd en men verschanst zich achter "afwijkingen".

De aanhangers van de "linkse" tendens stellen wel een aantal vragen over de partij-opbouw, maar in essentie blijven zij vasthangen aan de partij-opvattingen van De Vonk:

- "De discussie is niet front of avant-garde. De discussie is:
  - "Welke politieke taken moeten wij op dit moment opnemen?"
  - "Dit is geen tegenstraf van de frontenpolitiek als principe."
- Aan de basis de grootst mogelijke éénheid van actie, klasse tegen klasse moet onze slogan zijn."

In essentie blijft de "linkse" tendens dus vasthouden aan het rechts-opportunisme van De Vonk. Zij stellen wel een aantal vragen die een eerste stap zijn om De Vonk in vraag te stellen.

Op de vraag "Wat met De Vonk" verdedigt de "linkse" tendens dat de tegenstellingen tussen De Vonk en AMADA niet antagonistisch zijn, dat het verkeerdt is dat De Vonk de verdeeldheid binnen de marxistisch-leninistische beweging vergroot heeft en dat de leden van De Vonk de strijd binnen AMADA hadden moeten voeren in plaats van af te splitsen. Dit alles wordt zeer aarzeland naar voor gebracht onder de vorm van

- "Ik vraag me af in hoeverre het juist is dat..."

Het vertrekpunt van deze vragen is de konstatactie van de onmacht van De Vonk:

- "WAT HEEFT DE VONK BEWEZEN OP 1,5 JAAR?"

Er wordt een beginnende kritiek gemaakt op het spontaneïsme.

- "Vanuit het standpunt dat er geen "kloof" bestaat tussen het spontaan bewustzijn en het revolutionair bewustzijn, zijn we in onze propaganda in feite de stelling gaan ontwikkelen dat de massa's spontaan tot het communisme komen."

Hier wordt voor de eerste maal binnen De Vonk, het spontaneïsme van De Vonk aangetaast.

Verder zien we dat deze tekst een serie vragen stelt over de lijn van De Vonk die een eerste aarzelende poging zijn om de lijn van De Vonk in vraag te stellen. Over de partij-opbouw: ondermeer dat De Vonk de cellen gelijkstelde aan frontorganisaties, dat De Vonk nooit propaganda gemaakt heeft bij de massa's voor de partij; dat De Vonk geen nationale partij wil maar een lokale partij aan twee fabrieken.

Tenzelfdertijd eisen de aanhangers van de "linkse" tendens dat er een ernstig bilan zou gemaakt worden van de afsplitsing en van de fronttheorie. Dat de politiek van AMADA en van De Vonk punt voor punt naast elkaar zouden gelegd worden.

Besluit.

De "linkse" tendens houdt vast aan de rechtse opportunistiese lijn van De Vonk. Zij maken geen fundamentele kritieken en hun uitgangspunt is even vals als dat van de andere tendenzen. Maar zij willen een eerlijk onderzoek beginnen naar de oorzaken van het falen van De Vonk. Zij willen De Vonk niet kost van kost redden. Door het feit dat zij niet doordringen tot de kern van het opportunisme zijn zij geen politieke kracht en verklaren zij zich uiteindelijk akkoord met de "rechtse" tendens.

B. DE "REKTIFFIKATIEBEGROEING" EINDIGT IN EEN VERZOENING TUSSEN DE "LINKSE" EN DE RECHTSE TENDENS.

Waar er daarvoor in De Vonk 1,5 jaar lusteloze vrede had gehoorst, begon de strijd tussen deze drie tendenzen zo hevig te woeden dat er twee "weekenda" nodig waren om De Vonk te redden. De "linkse" tendens voerde geen klare strijd, zij stelde aarzelende vragen, "Moeten wij misschien niet terug naar AMADA?", maar voerden geen strijd over de essentie van de opportunistiese lijn van De Vonk. Integendeel, vermits zij geen fundamentele kritiek maakten op de rechts-opportunistiese lijn van De Vonk, beschouwden zij de "rechtse" tendens als een stap vooruit. Ze onderstreepten het belang van de strijd tegen de uiterst rechtse tendens, en sloten tenslotte een verbond met de rechtse tendens. Zij schreven:

- "Het doel van de strijd nu is eerst de interne konsolidatie van De Vonk zelf. Binnen een marxisties-leninistiese organisatie is er noodzakelijk strijd tussen een burgerlijke en een proletariiese lijn. Er is geen middenweg tussen diktatuur van de burgerij en diktatuur van het proletariaat. Nochtans
- kan ook de hoofdzakelijk proletariiese lijn afwijkingen hebben...
- In deze zin zien we de éénheid in de Leidende Kern domineren op de strijd."

De strijd binnen De Vonk loopt dus uit op een kompromis tussen de rechtse en de "linkse" tendens tegen uiterst-rechts. Dit toont duidelijk het opportunisties karakter van de "linkse" tendens.

C. HET BELANG VAN ONZE ANALYSE.

De analyse van de drie tendenzen binnen De Vonk is niet alleen van histories belang, maar heeft prakties politiek nut voor AMADA in haar strijd tegen opportunistiese groepen.

In die strijd moeten wij proberen de "linkse" tendens te ontdekken in een opportunistiese groep, om eerst en vooral strijd te voeren met de aanhangers van deze tendens. Daarbij moeten we goed voor ogen houden dat deze "linkse" tendens fundamenteel een opportunistiese lijn blijft volgen. zolang ze zich beperken tot het in vraag stellen van bepaalde aspecten van het opportunisme zonder zijn klassekarakter en de samenhang van zijn opvattingen aan te raken. Wij moeten dus strijd voeren met de aanhangers van de "linkse" tendens, vertrekken van hun vragen, van hun aarzelingen om door te dringen tot de kern van de opportunistiese lijn en van hun verlangen om alles eerlijk te onderzoeken. Wanneer zij de kern van hun opportunistiese lijn begrepen hebben en daar een eerlijke zelfkritiek op maken, zullen zij ook in staat zijn om een knoestkwaade strijd te voeren binnen de organisatie waarin zij zitten.

E I N D E !